

ZVONEČI
KEDRI
RUSIJE

Uvaženi čitaoci!

Svaka naredna knjiga V. Megrea predstavlja nastavak prethodne. U seriji "Zvoneći kedri Rusije" izašle su sledeće knjige:

- 1. knjiga "Anastasija"**
- 2. knjiga "Zvoneću kedri Rusije"**
- 3. knjiga "Prostranstvo Ljubavi"**
- 4. knjiga "Stvaranje"**
- 5. knjiga "Ko smo mi?"**
- 6. knjiga "Zavičajna knjiga"**
- 7. knjiga "Energija života"**
- 8. knjiga "Nova civilizacija" – 1.deo**
- 8. knjiga "Nova civilizacija" – 2.deo**

*Obraćamo pažnju čitaocima da je
izdavačka kuća "Dilja"
objavila posebno izdanje*

"Porodične knjige"

*za vođenje lične porodične hronike
svakog čitaoca.*

Vladimir Megre

**ZAVIČAJNA
KNJIGA**

Šesta knjiga

*Prevod sa ruskog
Zoja Begolli*

Beograd, 2007.

Naslov originala:

В. Н. Мегре

« Родовая книга «

Издательство

«ДИЛЯ» 2002

Серия «Звеньящие кедры России»

***U novoj – šestoj knjizi V. N. Megrea –
predstavljeno je neobično tumačenje prošlosti
čovečanstva i predivna budućnost ljudskog društva.***

*Autorska prava su zaštićena zakonom.
Bilo kakvo korišćenje materijala,
dozvoljeno je samo uz pismenu saglasnost
vlasnika autorskih prava.*

KO VASPITAVA NAŠU DECU?

U privatnoj klinici, na vratima kabineta, bila je okačena velika tabla koja je obavještavala da prijem obavlja doktor medicinskih nauka, specijalista dečije psihologije. Na tabli su bili navedeni prezime i ime doktora koga su mi preporučili, kao jednog od najboljih stručnjaka iz oblasti uzajamnih odnosa dece i roditelja. Zakazao sam kod njega prijem kao poslednji, da se ne bismo ograničavali vremenski: ukoliko se razgovor pokaže korisnim, predložiću lekaru da uz povećanu nadoknadu produži, za mene važan razgovor.

U kabinetu je, za stolom, sedeo čovek u godinama za penziju, tužnog lica. Umorno je slagao u fasciklu ispisane papire. Ponudivši mi da sednem, doktor stavi preda se čisti list papira i izgovori:

- Slušam vas. Kakvi su problemi?

Da ne bih pričao dugu priču, vezanu za događaje do kojih je došlo posle susreta u tajgi sa Anastasijom, nastojao sam da izložim suštinu svog problema što je moguće kraće:

- Aleksandre Sergejeviću, treba da uspostavim odnos sa detetom, svojim sinom, koji će uskoro napuniti pet godina.

- Smatrate da ste izgubili vezu sa vašim sinom? – umorno i ravnodušno upita psiholog.

- Neke promišljene veze skoro da i nije bilo. Ispalo je tako, da se posle njegovog rođenja sa detetom skoro i nisam susretao. Video sam ga još dok je bio dojenče, a posle... Ni jednom s njim nisam razgovarao, te sve u svemu, bez mene je život počeo da spoznaje. Živeli smo odvojeno, ali mi sad predstoji susret sa petogodišnjim sinom i razgovor sa njim. Možda postoje neke načini koji pomažu da se uspostavi dobar odnos? Dešava se: ženi se muškarac sa ženom koja već ima dete, i na neki način usklađuje sa njim vezu, postajući mu otac i prijatelj.

- Metode, svakako postoje, ali nisu uvek podjednako delotvorne. Mnogo u uzajamnim odnosima dece i roditelja zavisi od prirode pojedinaca, od karaktera.

- Razumem, ali bih ipak želeo da doznam o tim konkretnim načinima.

- Konkretnim... Dobro... Kada se pojavite u porodici, a morate znati da je čak i sama žena sa detetom – već porodica, postarajte se da što je moguće manje narušavate njihov način života. Za svoga sina ćete neko vreme biti tuđinac, i sa tim se treba pomiriti. Morate pre svega da se priviknete na sve i da dozvolite da se naviknu na vas. Potrudite se da povežete svoje pojavljivanje sa ispunjavanjem ranije neispunjenih želja i maštanjima detetovim. Saznajte od njegove majke, o kakvoj je igrački maštao, a ona nije mogla da mu je kupi. Da sami tu igračku kupite nije baš poželjno. Navedite nekako razgovor sa detetom o svom detinjstvu, o svojim igračkama i recite da ste vi maštali o njoj. Ako on podrži razgovor i obavesti vas o svojoj želji da ima istu takvu, predložite mu da zajedno odete u radnju i kupite je. Važan je sam proces razgovora,

zajednički odlazak. Dečak treba da vam poveri svoju želju i da vam dozvoli da učestvujete u njenom ispunjenju.

- Primer sa igračkom nije baš prikladan. Moj sin, igračke koje se prodaju u radnjama, još nije video.

- Čudno... Znači, nije prikladno..? Hajde, slobodno dragi moj, otvoreno recite. Ukoliko hoćete da čujete savet koristan za vas, onda ispričajte podrobnije o svojim odnosima sa ženom koja vam je rodila sina. Ko je ona? Gde radi, gde živi? Kakve su joj prinadležnosti? Šta je, po vašem mišljenju, bio razlog vaših nesuglasica?

Shvatao sam: da bih čuo od psihologa određenije savete, moraću da mu ispričam o odnosima sa Anastasijom, u kojima se ni sam baš ne snalazim, pa zato nisam mogao ni da zamislim kako da ih predstavim psihologu. Ne navodeći njeno ime, saopštio sam mu sledeće:

- Ona živi u zabitom kraju, u Sibiru. Upoznao sam se sa njom slučajno, dok sam boravio tamo sa trgovačkom ekspedicijom. Na početku perestrojke počeo sam da se bavim poslom u Sibiru: brodom sam u zabačena mesta duž reke Ob robu raznu vozio, a obratno – ribu, krzno, divlje lekovito bilje.

- Jasno mi je. Znači, kao Paratov: šetao je duž sibirske reke kupac, kod svih izazivajući zavist.

- Nisam šetao, već radio. Preduzetnici uvek imaju briga preko glave.

- Recimo da je tako - imaju, ali i da se rasonodite, vi preduzetnici, uspevate.

- Sa tom ženom uopšte nije bila zabava. Poželeo sam da sa njom imam sina. I ranije sam sina želeo, a kasnije, kao da sam zaboravio tu svoju želju. Godine su prolazile... A kad sam je ugledao... Kako je zdrava, mlada, lepa... Sad su skoro sve žene slabunjave nekako, bolešljive, a ona – zdrava, puna života. Zato sam i pomislio da će dete biti isto tako lepo i zdravo. Ona mi je rodila sina. Bio sam kod njih dok je sinčić bio sasvim mali, još nije ni hodao, ni govorio. Držao sam ga u naručju. Više se nisam sreo sa njim.

- A zašto se s njim niste susretali?

Ma, kako da objasnim tom čoveku u kratkom razgovoru sve ono, o čemu sam pisao u nekoliko knjiga? Kako da mu kažem da je Anastasija odbila da napusti svoju poljanu u tajgi i pređe sa sinom u grad, a da ja nisam pripremljen za život u tajgi? I to, da mi upravo ona nije dala priliku ne samo da mu darujem uobičajene igračke, već ni da se sastajem sa njim. Svako leto sam putovao u sibirsku tajgu, odlazio do poljane na kojoj su živeli Anastasija i moj sin, ali da sina vidim nije mi pošlo za rukom. Svaki put se ispostavljalo da nije tu pored Anastasije, već kod njenih dede i pradede koji su živeli u susedstvu, u dubini beskrajne sibirske tajge. Da me odvede kod njih u goste Anastasija je odbijala, čak i više od toga: svaki put bi odlučno natuknula da moram isprva da se pripremam za razgovor sa svojim sinom.

Pokušavajući da dotaknem temu o odgajanju dece, postavljao sam mnogim svojim poznanicima jedno te isto pitanje, koje je svaki put izazivalo čuđenje i neshvatanje, iako je bilo tako obično:

- Da li si nekada razgovarao ozbiljno sa svojim detetom?

Sve u svemu, uvek se ispostavljalo da su teme razgovora kod svih iste: »Idi da jedeš... Vreme je za spavanje... Nemoj biti bezobrazan... Pokupi igračke... Da li si uradio zadatke...?«

Dete raste, ide u školu, a da porazgovara o suštini života, o predodređenju čovekovom, ili makar prosto o tome kakav mu životni put predstoji, mnogi ili nemaju dovoljno vremena, ili ne smatraju sličan razgovor važnim. Možda misle da ima vremena, da će još stići. Ali, ne uspevaju. Dete odraste...

A ako sami čak i ne pokušavamo da razgovaramo ozbiljno sa svojom decom, ko ih onda vaspitava?

Zašto mi Anastasija nije dozvoljavala da se družim sa rođenim sinom svih ovih godina? Nije mi poznato, da li se nečega bojala ili je nešto izbegavala?

I evo, došao je dan kada me je iznenada upitala: »Vladimire, da li se osećaš spremnim da se susretnoš sa svojim sinom i porazgovaraš?« Odgovorio sam joj da želim da se sretnem sa njim, ali nisam mogao da izgovorim reč »spreman«.

Svih ovih godina sam iščitavao sve do čega sam mogao da dođem o uzajamnim odnosima roditelja i dece. Pisao sam knjige, istupao na konferencijama u raznim zemljama, ali skoro da nisam pisao niti govorio o najvažnijem, što me je najviše zanimalo svih ovih godina – o vaspitanju dece i međusobnim odnosima njih i starijeg pokoljenja.

Promišljao sam o gomili saveta iz literature koja govori o odgajanju dece, ali sam se ipak sve češće prisećao rečenice Anastasijine: »*Vaspitavanje dece – to je vaspitavanje sebe*«. Dugo mi nije bio sasvim jasan smisao ove rečenice, ali sam na kraju izveo za sebe samog nepokolebljiv zaključak: *Našu decu vaspitavaju ne roditeljske pridike, ne obdanište, škola ili fakultet. Našu decu odgaja mera života: naš način života, način života društva u celini. I što god da govore roditelji, nastavnici u školi ili nekoj drugoj prosvetnoj ustanovi, kakvi god se mudri sistemi obrazovanja primenjivali, deca će slediti ustaljen oko njih način života većine ljudi.*

Dakle, proizlazi da odgoj dece u potpunosti zavisi od sopstvenog pogleda na svet, od toga kako živiš ti sam, tvoji roditelji i društvo u celini. U bolesnoj, nesretnoj zajednici mogu da se rađaju samo bolesna i nesrećna deca.

- Ako mi detaljno ne ispričate o međusobnim odnosima sa majkom vašeg sina, teško da ću moći da vam dam delotvoran savet – prekide dugu pauzu psiholog.

- Dugo je da pričam o tome. A ako bih ukratko ispričao, tako se život složio da se nekoliko godina nisam sretao sa svojim sinom, i to je to.

- Dobro, onda mi recite, da li ste sve ove godine na neki način materijalno pomagali majci vašeg deteta? Mislim, materijalna pomoć za preduzetnika je – najobičniji znak pažnje prema porodici.

- Ne, nisam pomagao. Ona smatra da je svim neophodnim opskrbljena.

- Ona je šta, vrlo bogat čovek?

- Jednostavno sve ima.

Aleksandar Sergejević naglo ustade od stola i žustro progovori:

- Živi u sibirskoj tajgi. Vodi samotnički način života. Zovu je – Anastasija, vašeg sina – Volodja, a vi ste – Vladimir Nikolajević. Prepoznao sam vas. Čitao sam vaše knjige, i to ne jednom.

- Ma...

Aleksandar Sergejević, uzbuđeno počeo da tumara po kabinetu, potom iznova progovori:

- Tako... Tako... Da li je moguće da sam otkrio. Odgonetnuo. Onda mi odgovorite, molim vas, na jedno pitanje. Odgovorite! To mi je vrlo važno. Za nauku... Premda ne, nemojte odgovoriti. Sam ću reći. Počinjem da shvatam... Ubeđen sam da ste sve ove godine od susreta sa Anastasijom intenzivno izučavali psihologiju, filozofiju. Neprestano ste razmišljali o odgajanju dece. Da li je tačno?

- Da.

- Ali, zaključci koje ste izveli posle pročitanih »umnih« knjiga i članaka, vas ne zadovoljavaju. Onda ste počeli da tragate za odgovorima u samome sebi ili, drugim rečima, da razmišljate o odrastajućem pokoljenju, o vaspitavanju dece?

- Da, razume se. Ali, najviše o svom sinu.

- To je neraskidivo povezano. Došli ste kod mene, odlučivši se na očajnički korak i ne nadajući se da ćete dobiti odgovore na nastale probleme. Ako ih ne dobijete od mene, nastavice traganje.

- Svakako.

- Tako... Potresno... Navešću vam ime čoveka, koji je nemerljivo jači i mudriji od mene.

- Ko je taj čovek i kako da dođem do njega?

- Taj čovek je – vaša Anastasija, Vladimire Nikolajeviću.

- Anastasija? Ma, u poslednje vreme je vrlo malo govorila o vaspitavanju dece. I upravo mi ona nije dozvoljavala da se družim sa sinom.

- Baš tako – ona. Ni ja nisam mogao do ovog trenutka da nađem logično objašnjenje za takvo njeno ponašanje. Neverovatan postupak! Žena koja voli, odjednom izjavljuje budućem ocu da ne sme da se druži sa svojim sinom. Situacija je zaista neobična, s kojom se nikada i nigde nisam susreo. A rezultat...! Rezultat je frapantan! Jer, ona je uspela da vas primora... Ne, ova reč u datoj situaciji ne odgovara. Anastasiji je pošlo za rukom da privuče... I to, koga? Izvinite, ne baš obrazovanog preduzetnika je prisilila da se zainteresuje za psihologiju, filozofiju, za pitanja odgoja dece. Razmišljali ste o tome sve ove godine, sama činjenica vašeg dolaska kod mene svedoči o tome. Sve ove godine je sama odgajala sina, ali je istovremeno vaspitavala i vas. Pripremala je susret oca i sina.

- Sina je zaista sama odgajala. A što se mene tiče – ne mislim tako. Mi se, sve u svemu, retko viđamo. I susreti su kratki.

- Ali, ta informacija koju je ona pružala u vreme tih, kako vi kažete, kratkih susreta, do dana današnjeg se morala tumačiti. Zaprepašćujuće upućivanje! Vi, Vladimire Nikolajeviću, govorite o tome da Anastasija malo priča o odgoju dece, ali to nije tako.

Aleksandar Sergejević hitro priđe stolu i izvadi iz kutije debelu sivu svesku, oprezno je pomilova, te nastavi:

- Iz vaših knjiga sam prepisao po određenom redosledu sva mišljenja Anastasijina o rađanju i vaspitanju dece, izostavljajući neke pojedinosti sadržaja, iako sam, možda, nepromišljeno istrgnuo navode iz konteksta. Sadržaj je nesumnjivo važan, da bi se olakšalo opažanje. U iskazima Anastasijinim skriven je najgrandiozniji, rekao bih, filozofski smisao, mudrost najdrevnije kulture. Sklon sam pretpostavci, i ne samo ja, da su ti postulati izloženi u nekakvoj drevnoj knjizi, čija se starost računa milionima godina. Reči Anastasijine odlikuju se dubinom, jasnoćom izražavanja, po našem mišljenju, najznačajnijih misli izloženih u najstarijim rukopisima, kao i savremenim radovima naučnika. Kada sam prepisao i izdvojio sve što se tiče rođenja i vaspitavanja čovekovog, onda je... kao rezultat proizašao spis, kome nema ravnog u svetu. Na njegovoj osnovi, uveren sam, biće odbranjeno mnoštvo disertacija, dobijeno ne malo naučnih titula, biće napravljena zapanjujuća otkrića. Ali, najvažnije je nešto drugo – na Zemlji će se pojaviti nova rasa, čije je ime – Čovek !

- Pa čovek i danas postoji.

- Mislim da će sa stanovišta budućnosti, činjenicu postojanja čoveka moći da stave pod sumnju.

- Kako to? Vi i ja postojimo, kako se može dovesti pod sumnju naše postojanje?

- Postoje naša tela, mi ih nazivamo »ljudi«. Ali, suština, psihičko stanje ljudskih bića u budućnosti, značajno će se razlikovati od naših, pa prema tome, podvlačeći razlike, neophodno je izmeniti naziv. Moguće da će ljude današnjice nazvati »čovek tog i tog perioda« ili će drugačije nazvati one, koji se budu rodili u budućnosti.

- Je li moguće da je sve tako ozbiljno?

- I ozbiljno i nesporno. Eto vi, pročitali ste mnogo knjiga o odgajanju dece, napisanih naučnicima. Sad mi recite, od kog doba započinje vaspitavanje deteta?

- Neki autori smatraju da treba početi od godinu dana.

- Upravo tako. U najboljem slučaju - od godinu dana. Ali je Anastasija pokazala da se uobličava čovek još pre... Uveren sam da ste sad pomislili: »...utrobe majčinske«. A ona je dokazala, da roditelji mogu da stvaraju buduće dete još pre susreta spermatozoida i jajne ćelije. To se naučno može objasniti. Anastasija je iznad svih postojećih ili bilo kad živućih psihologa na Zemlji. Njeni iskazi su merljivi i obuhvataju sve periode razvitka i odgajanja deteta: pre začeca, začece, u utrobi i dalje.

- Ona dotiče teme koje nisu uz mogli da pojme ni mudraci prošlosti, ni savremeni naučnici. Istakla je ono, bez čega je nemoguće roditi i odgajati punovrednog čoveka.

- Tako nešto ne pamtim. Nisam pisao o periodima.

- Pisali ste knjige koje svedoče o zbivanjima. Anastasija je shvatala da ćete pisati upravo tako. A dalje – sledeći korak: sama je počela da oblikuje te događaje, faktički zaodenuvši najgrandiozniji naučni rad u primamljivu

pripovedačku formu. Stvarala je vašu knjigu svojim životom, noseći ljudima neprocenjiva znanja.

Većina čitalaca oseća to intuitivno. Mnogi su ushićeni knjigom, ali ne mogu u potpunosti da shvate razlog oduševljenja. Oni proveravaju nepoznatu za njih informaciju na podsvesnom nivou. A ona se može primati i svesno. Sad ću vam to dokazati. Pred nama je kratak pregled izjava Anastasijinih o rođenju čovekovom. Brižljivo smo ih proradili i protumačili moj kolega i ja. On je – kandidat za doktora medicinskih nauka, seksopatolog, prima u susednom kabinetu. Sproveli smo eksperimente i ispitali potanko stanje.

Aleksandar Sergejević je otvorio svoju svesku i pomalo uzbuđeno i svečano počeo da govori:

- Dakle, početak... *Predembrionalni period*. U istraživanjima istovremenim prošlosti i sadašnjosti, on se skoro i ne proučava kao aspekt odgajanja deteta. Ali je danas savršeno jasno: na Zemlji ili negde u beskrajnim prostorima Vaseljene, postojala je ili postoji kultura, u kojoj su međusobni odnosi muškarca i žene bili nemerljivo savršeniji od današnjih. I predembrionalni period je predstavljao važan sastavni deo, ako ne i osnovu odgoja čovekovog.

Anastasija, sledeći kulturne običaje nepoznate nam civilizacije, pre nego što je začela dete, sprovela je određenu pripremu. Smekšala je vaš seksualni nagon. Po događajima opisanim u prvoj knjizi, meni je to, kao psihologu, bilo očigledno. Podsetiću na njihovu doslednost.

Sa Anastasijom ste u tajgi napravili kratak predah. Vi pijete konjak, mezetite malo, a Anastasija, ponuđenu hranu i alkohol koje - ne dotiče. Skida sa sebe gornju odeću, leže na travu. Vi se zapanjujete njenom prirodnom lepotom, izbija prirodna želja da ovladate predivnim ženskim telom. U seksualnoj žestini činite pokušaj zblizavanja, dotičete njeno telo i... gubite svest.

Nećemo ulaziti u detalje kako je ona prekinula vašu svest. Važno je nešto drugo – kao rezultat, prestali ste da shvatate Anastasiju kao objekat za udovoljavanje seksualnih potreba. I sami o tome svedočite, zapisao sam vašu rečenicu: »Meni ni u mislima nije bilo...«

- Da, tako je, posle slučaja pri tom predahu, više nisam imao seksualnu želju prema Anastasiji.

Sad *događaj drugi – začecje* – priča o kulturi začecja deteta.

Noćenje u prijatnoj zemunici, miris suve trave i cveća. Niste navikli da sami noću spavata u tajgi, te ste zamolili Anastasiju da legne pored vas. Već ste shvatili: ako ona bude pored vas, neće vam se desiti ništa loše. Ona leže pored vas.

Tako se u najintimnijim okolnostima pored vas obrelo prelepo žensko telo, koje se odlikuje još jednom osobenošću – zrači zdravljem. Za razliku od mnoštva, ranije vama viđenih ženskih tela, ono istinski bukta zdravljem. Osećate miomiris daha Anastasijinog, ali, pri tom, kod vas ne iskrsava nikakva seksualna strast. Ona je odstranjena iz vas. Prostranstvo je očišćeno za drugo psihičko stanje – čežnju za produžetkom roda. Vi razmišljate o sinu! O sinu, koga još nema. Evo vaše rečenice iz knjige: »Dobro bi bilo, kada bi se moj sin rodio od Anastasije. Tako je zdrava. Znači, i sin će biti zdrav i lep«. Nehotice

spuštate ruku na grudi Anastasijine, milujete je, ali su to već drugačija draganja. Ona nisu seksualna. Vi, kao da mazite svoga sina. Onda pišete o dodiru usana, o blagom disanju Anastasijinom, a dalje... Potpuno pomanjkanje bilo kakvih pojedinosti. Potom odmah opisujete jutro, prekrasno raspoloženje, osećaj čudesnog otelovljenja. Siguran sam, izdavači su vam predlagali da zbog veće popularnosti knjiga, opišete tu noć detaljnije.

- Da, zaista su mi, i to ne jednom, predlagali da to uradim.

- A vi, ipak, niste opisali tu noć ni u jednom od novijih izdanja, zašto?

- Zato što...

- Stop! Molim vas, ne govorite. Želim da proverim sebe, tačnost svojih zaključaka. Niste opisali seksualne pojedinosti te noći, zato što se apsolutno ničega ne sećate posle dodira usana Anastasijinih.

- Da, ne pamtim, a ni sad ničeg ne mogu da se setim, izuzev čudesnog osećaja izjutra.

- Ono što vam sada budem rekao, smatraćete neverovatnim. Te prekrasne noći, vi i Anastasija niste imali nikakav seks.

- Nismo imali?! A sin? Sam sam video svoga sina.

- Te noći ste zaista bili fizički bliski. Bili su spermatozoidi... sve u svemu, sve ono što prati začecje deteta - ali seksa nije bilo. Ne jednom sam sa kolegama analizirao to što se desilo sa vama. Oni su, isto kao i ja, ubeđeni da seksa između vas i Anastasije nije bilo.

Sama reč »seks«, podrazumeva u naše vreme zadovoljenje telesnih potreba, želju da se dožive putena zadovoljstva. Ali, u kontekstu događaja te noći u tajgi, nedostaje taj cilj - imam u vidu da niste žudeli za fizičkim zadovoljenjem. Stremljenja i ciljevi su bili drugačiji - dete. Prema tome, i naziv tog događaja mora biti drugačiji. Ovde nije stvar samo u terminologiji, već se radi o kvalitativno drugačijem putu rađanja čoveka.

Još jednom hoću da ponovim: *kvalitativno drugačiji put rađanja čoveka*. Moja tvrdnja nije apstraktna, nju je sa lakoćom moguće dokazati naučnim upoređivanjem. Prosudite sami, niko od psihologa ili fiziologa danas neće osporavati uticaj spoljašnjih psihičkih činilaca pri stvaranju embriona u utrobi majčinskoj. Između ostalih, ogroman, a često i dominantan značaj, ima odnos muškarca prema bremenitoj ženi. Ne možemo osporavati uticaj koji na oblikovanje budućeg čoveka ima odnos muškarca i žene u trenutku njihove polne bliskosti. U jednom slučaju - to je odnos prema objektu zadovoljenja telesne požude. U drugom - to je odnos sa sutvorcem. Dakle, različit će biti i ishod. Vrlo je moguće da će se dete, začeto u ovakvim uslovima, toliko zapanjujuće razlikovati na nivou intelekta, koliko se savremeni čovek razlikuje od majmuna.

Seks, i povezano s njim zadovoljstvo pri stvaranju, nisu sami sebi svrha, oni predstavljaju samo sredstvo. Drugačije psihičke energije će upravljati telima, drugačije će se uobličavati i stanje detetovo.

Iz gore izrečenog proizlazi prvo načelo: žena, želeći da rodi apsolutno valjanog čoveka i da stvori čvrstu sretnu porodicu, mora da opazi trenutak u kome muškarac želi da se zbliži sa njom u cilju rođenja čoveka, zamišljajući svoje buduće dete i želeći iznad svega njegovo rođenje.

Uz ove uslove, muškarac i žena dostižu psihičko stanje koje im dozvoljava da dosegnu najveće blaženstvo od bliskosti. A buduće dete dobija energiju koja ne postoji kod uobičajeno rođene, tačnije rečeno, uglavnom slučajno rođene dece.

- Kako žena može da oseti taj trenutak? Na koji način će prepoznati misli muškarčeve? Jer, misli su neprimetne.

- Nežnosti! Po njima ih je moguće ustanoviti. Psihičko stanje se uvek iskazuje spoljnim obeležjima. Radost je – smeh, osmeh. Tuga – odgovarajući izraz očiju, držanje tela i tako dalje. U ovom slučaju, mislim, nije nužan poseban trud da bi se razlučila čisto seksualna milovanja, od dodira muškarčevog, koji kao da dotiče buduće dete. Samo uz ovakav prilaz događa se »nešto«, što može da doživi, od svih bića živućih na Zemlji, jedino čovek. Opisati, naučno objasniti to »nešto«, niko i nikada neće uzmoći. U trenutku kada se to dešava - nemoguće je analizirati. Ja, kao psiholog, samo mogu da pretpostavim da je najvažnije u ovom događaju, ne spajanje dva fizička tela, već neizmerno više: stapanje dve misli u jedinstvenu. Ili, još tačnije: stapanje u jedinstvenu celinu dva skupa osećanja. Radost koja se tad oseti i doživljeno blaženstvo, značajno će prevazići prosto seksualno zadovoljenje. Njegovo trajanje nije prolazno, kao kod običnog seksa. Nepojmljiva blagodat može da traje mesecima, pa čak i godinama. To stvara snažnu porodicu koja se voli. Upravo o tome govori Anastasija.

To znači da muškarac, jednom doživевši to stanje, neće moći da zameni doživljeno za uobičajeno seksualno zadovoljenje. On neće moći, neće poželeti da izneveri svoju ženu. Svoju ljubljenu. Upravo od tog trenutka počinje stvaranje porodice. Srećne porodice!

Postoji ovakva izreka: »Brakovi se sklapaju na nebesima«. U ovom slučaju, ona u potpunosti odgovara događaju. Procenite sami. Šta je danas opšte prihvaćena potvrda nebeskog braka? Papir, koji izdaje opština, svakojaki crkveni rituali. Smešno, zar ne? I smešno, i žalosno.

Anastasija tačno definiše: svedočanstvo o braku zaključenom na nebu, može biti samo čudesno, prekrasno stanje muškarca i žene, čiji je ishod rođenje novog valjanog čoveka.

Sa svoje strane mogu da dodam: većina sada rođene dece je – vanbračna. A evo, sada... Sad ću vam pročitati tumačenje svoga kolege-seksopatologa:

Seksualni odnosi muškarca i žene, opisani u knjizi »Anastasija«, otkrivaju potpuno drugačiju suštinu seksa. Svi, danas postojeći priručnici o ovom pitanju, počev od drevnogrčkih, indijskih, do savremenih, postaju naprosto naivni i smešni u poređenju sa značajem izgovorenog Anastasijom. U svim do nas dospelim drevnim, pa i savremenim spisima o seksu, sva istraživanja se svode na iznalaženje svih mogućih poza, tehnike milovanja i spoljašnje attribute. Međutim, fiziološke, psihološke sposobnosti i mogućnosti ljudi su različite.

Za svakog ponaosob uzetog čoveka, može biti najuspešnija i najprihvatljivija i samo jedna poza, koja je svojstvena samo njegovom karakteru i temperamentu, određena njegovim spoljnim obeležjima.

Teško da će se naći u svetu stručnjak koji je u stanju da iz mnoštva postojećih postupaka tačno utvrdi najprihvatljiviji za svakog pojedinca.

Da bi ispunio ovakav zadatak, stručnjak bi morao da zna hiljade postojećih postupaka sa svim mogućim nijansama, da prouči fizičke i psihičke mogućnosti svakog pojedinca, a to je nemoguće.

Kao dokaz tome da problem teorije međusobnih seksualnih odnosa muškarca i žene nije razrešen savremenom naukom, služi sve veće gubljenje potencije kod većine muškaraca i žena u savremenom društvu. Raste broj bračnih parova koji nisu u stanju seksualno da zadovolje jedno drugo. Nevesela slika može da se izmeni.

Ono što je pokazala Anastasija, svedoči o tome da u prirodi postoji nekakav mehanizam, neke više sile, koje su kadre da razreše svaki, prividno nerešiv problem, u magnovenju. Taj mehanizam ili nekakve sile, preko određenog stanja dvoje ljudi – muškarca i žene – pronalaze posebno za njih, isključivo njima primerene prilike i meru polnih međusobnih odnosa.

Nesumnjivo je, dobijeno zadovoljstvo će u tom slučaju dostići po svom nivou najviše ocene. Sasvim je moguće da će doživевši ovakvo zadovoljstvo, muškarac i žena zauvek negovati supružničku vernost, nezavisno od toga kakvim će ona biti uslovljena zakonima ili ritualima.

Bračna vernost! Bračno neverstvo! Prevara.

Aleksandar Sergejević je ustao od stola i nastavio da govori stojeći:

- Anastasija je prvi put pokazala prirodu te pojave, pamtim od reči do reči neke njene rečenice, cele monologe. Evo kako je govorila:

»Oni, svim mogućim načinima, ulivaju čoveku da se zadovoljstvo može dobiti misleći samo o telesnom užitku, te samim tim odvlače čoveka od Istine. Jadne obmanute žene, ne znajući ništa o tome, celog života trpe isključivo muku, neprestano tragajući za izgubljenim blaženstvom. Ali, ne traže gde treba. Nikakva žena neće moći da spreči muškarca od bluda, ako dozvoli sebi da mu se predaje zarad zadovoljenja samo telesnih požuda.«

Evo još... Sad ću... Da...

»Kasnije, oni će nastojati da poseduju sve nova i nova tela, ili da koriste samo svoja, otrcana i izgubljena tela osuđena na propast, tek intuitivno uviđajući, kako se sve više udaljava od njih istinska blagodat, istinskog saveza!«

Apsolutno je tačno ukazano na razlog bračnog neverstva. Mogu to da objasnim i kao psiholog. Sve je logično: muškarac i žena, takozvani muž i žena, upražnjavaju seks radi seksa. Intuitivno osećajući da ne dobijaju dovoljno zadovoljstva, obraćaju se stručnjacima, čitaju dodatnu literaturu. Savetuju im da unesu raznolikije poze, milovanja, jednom rečju, da se pozabave traganjem za većim zadovoljstvima kroz promene seksualnih tehnika.

Obratite pažnju – »baviti se potragom...« To može, a i ne mora biti izrečeno, ali oni sami, kako je tačno primetila Anastasija, intuitivno znajući o postojanju najveće sreće, zaneće se traganjem. Ali... gde su granice te potrage? Zar se sve svodi samo na menjanje poza? U potrazi je apsolutno logičan nastavak zamena tela.

»Auh, – vape u društvu – to je bračna izdaja!« Ma, nema ovde nikakve izdaje. Nema, zato što nema supružnika!

Brak, utvrđen papirićem, ne predstavlja bračni savez. To su samo izmišljene društvene uslovnosti.

Bračni savez mora biti zaključen muškarcem i ženom kroz njihovo dostizanje tog najvišeg stupnja, o kom je pričala Anastasija. Nije samo ispričala o njemu, već je i pokazala načine za njegovo postignuće. To je nova kultura međusobnih odnosa muškarca i žene.

- Ma kako, Aleksandre Sergejeviću, predlažete mladim ljudima da stupe u intimnu vezu pre zvaničnog sklapanja braka?

- Većina ljudi tako i postupa. Samo se stidimo da otvoreno govorimo o tome. A ja predlažem da ne upražnjavamo seks radi seksa, ni pre, ni posle ozvaničenja bračnog saveza.

Smatramo da smo slobodno društvo. Imamo mogućnosti da se slobodno bavimo razvratom. I mi ga upražnjavamo!

Seksualna izopačenost je postala industrija. Filmovi i mnoštvo svekolike porno produkcije, prostitucija, gumene žene iz seksi-šopova – tome su potvrda.

Na fonu tih bahanalija koje svedoče o potpunoj bespomoćnosti savremene nauke da pojmi prirodu i predodređenje mehanizama za učvršćivanje saveza dvoje ljudi, bukvalno je, kao bljesak, iskrslo otkriće.

Meni, kao psihologu, postala je jasna grandioznost otkrivenog Anastasijom. Pokazala je novu kulturu uzajamnih odnosa muškarca i žene.

Glavna uloga u tim odnosima dodeljena je ženi. Anastasija je uspela i vas da uključi u tumačenje te kulture. Ona je usmogla to da uradi koristeći, moguće intuitivno, znanja neke drevne civilizacije. Ali, mi... Tačnije, moj kolega, u praksi je dokazao... Dokazao, da i muškarac može...

On je seksopatolog. Zajedno smo analizirali izjave Anastasijine. On je prvi progovorio o novoj, nepoznatoj nam kulturi međusobnih odnosa. A iznad svega ga je uzdrimalo mišljenje Anastasijino... Mora da ga pamтите. Rekla je:

»Koji će to čovek poželeti da dođe na svet kao posledica samo telesnih zadovoljstava? Svako bi želeo da bude stvoren u velikom porivu ljubavi, stremljenju upravo ka stvaranju, a ne da se rodi kao rezultat telesnog užitka.«

A naša deca su došla na svet upravo tako, kao posledica telesnog zadovoljstva. Žena i ja smo hteli dete, seks smo upražnjavali. Čak i ne znam kog je dana začeto dete. Konkretnije smo počeli da razmišljamo o detetu kada je zatrudnela. A Anastasija govori da je nužno određeno stanje i stremljenje, upravo u trenutku koji prethodi intimnoj bliskosti. Sve u svemu, moj kolega je, nesumnjivo, shvatio iz njenog izlaganja više negoli ja. Ili je osetio više. Poželeo je da doživi to stanje. Priželjkivao je da im se rodi dete, sin. Mom kolegi je već preko četrdeset, žena je mlađa dve godine. Imaju dvoje dece. Seksom se, kako je sam priznao, poslednjih godina retko bave. Poveo je razgovor sa ženom o detetu. Ona je u početku bila veoma iznenađena njegovom željom. Govorila je da joj je za rađanje već kasno. Ali joj se odnos prema mužu promenio nabolje. Dao joj je da pročita knjigu sa kazivanjem Anastasijinim. Onda je žena i sama počela da navodi razgovor, ne, ne o svojoj želji da ima dete, već o tome, u kolikoj meri je tačno sve rečeno u knjizi. Jedne noći je moj kolega počeo da miluje ženu, misleći pri tom, ne o seksu, već o svom budućem sinu. On je, verovatno, usmogao da to učini onako, kako ste činili vi. Razlika je samo u tome što je vas u to stanje dovela Anastasija, a on ga je dostigao sam. Slučajno li se to desilo ili ne – teško je reći, ali je on usmogao da dostigne, po svemu sudeći, upravo isto

takvo stanje. Žena mu je uzvratila istim nežnostima. Ljudi su oni ne baš mladi i sigurno da nisu doživeli takvu snažnu seksualnu privlačnost kao u mladosti. Misli o budućem detetu su, moguće, sasvim gurnule u zadnji plan razmišljanje o tehnici seksa. Kao bilans... Dogodilo se »nešto«. Ni moj kolega, ni njegova žena nisu mogli da se sete pojedinosti intimne bliskosti. Kao i vi, ni oni ih ne pamte. Ali, kao i vi, i oni govore o nezaboravnim, prekrasnim osećajima izjutra. Moj kolega kaže da za ceo svoj život, ni u bliskosti sa svojom ženom, niti u bliskosti sa drugim ženama, a imao ih je poprilično, ništa slično nije doživeo.

Njegova četrdesetogodišnja žena je sada trudna, u sedmom mesecu. Ali, to nije glavno. Najvažnije je nešto drugo – njegova žena se zaljubila.

- U koga?

- U svoga muža, Vladimire Nikolajeviću. Zamislite, molim vas, ta, ranije čangrizava i prilično nervozna žena, sad ponekad dođe na našu kliniku i čeka dok ne završi prijem pacijenata njen muž. Sedi u holu i, kao zaljubljena šiparica, čeka. Krišom sam često posmatrao izraz njenog lica. Potpuno se promenio. Pojavio se jedva приметni, pritajeni osmeh. Poznajem tu porodicu odavno. Oko osam godina. Turobna, ugojena žena, odjednom se podmladila za desetak godina. Postala je lepa, bez obzira na приметnu trudnoću.

- A, da li se odnos vašeg kolege prema ženi takođe izmenio ili je ostao pređašnji?

- Promenio se i on. Potpuno je prestao da pije, iako ni ranije nije preterivao, bacio je cigarete. Sada se najrađe oboje bave crtanjem.

- Crtanjem? Šta crtaju?

- Crtaju svoje buduće zavičajno imanje, o kom je govorila Anastasija. Žele da uzmu zemlju i da izgrade na njoj... Nepravilno sam se izrazio, ne da izgrade kuću, već da polože temelje budućeg rajskog kutka za buduću svoju decu.

- Za buduću?

- Da, za buduću. Njegova žena sada žali što se začelo dogodilo u stanu, a ne na sopstvenom imanju, kao što kaže Anastasija, u stvorenom svojim rukama prostranstvu Ljubavi, na kom žena treba da se nalazi za vreme trudnoće i gde treba da dođe do porođaja.

Žena moga kolege je ubeđena da će uspeti da rodi još jedno dete. Moj kolega je isto tako uveren u to.

Siguran sam: instinkt produžetka roda svojstven životinjama, razlikuje se od ljudskog po tome, što se životinje pare vođene samo prirodnim zovom. Upražnjavajući takozvani seks, čovek počinje da nalikuje životinjama. Dete, došavši na svet kao posledica takvog procesa, biće polučovek-poluživotinja.

Istinski čovek može da se rodi samo onda, kada u stvaranju budu učestvovali, svojstvene samo čoveku, energije i osećanja: Ljubav, moć da se zamisli budućnost, svesnost stvaranja. Reč »seks« ovde ne odgovara. Ona banalizuje taj čin. Mnogo tačnija bi ovde bila reč – »stvaranje«. Kada muškarac i žena dostižu stanje u kom dolazi do stvaranja, tada se i zaključuje među njima savez na nebu. Taj savez je potvrđen ne papirom ili ritualom, njega učvršćuje nešto neizmerno veće i značajnije, te će zato biti dugovečan i srećan. I ne treba misliti da u takav savez mogu stupiti samo mladi. Primer mog kolege dokazuje da je to dostupno svim ljudima, bez obzira na životnu dob. Takav savez je

moću samo u tom slučaju, ukoliko ljudi uzmognu da spoznaju značaj iznesenog Anastasijom.

- Pa šta onda proizlazi? Da svi oni koji imaju pečat o registraciji, u stvari nisu venčani?

- Pečat na venčanom listu je – samo društvom izmišljena uslovljenost. Papirići, svi mogući rituali u raznim vremenima kod različitih naroda, razlikovali su se samo spolja, a suština je kod svih ista – uticaj na psihu, pokušaj da se veštačkim putem stvori barem privid o savezu dvoje ljudi. I Anastasija tačno uočava govoreći o njemu: *»Lažni savez je strašan. Deca! Shvataš li, Vladimire, deca! Ona osećaju licemernost, lažljivost takvog saveza. I stavljaju deca pod sumnju sve izgovoreno roditeljima. Deca podsvesno osećaju laž već pri začecu svom. I njima je rđavo zbog toga«.*

Pokazalo se, postoji u prirodi ne veštački, već prirodni, Božanski savez. Na koji način ga dostići, objašnjeno je današnjim ljudima.

- Znači, čak i oženjeni, imam u vidu one sa pečatom na venčanom listu, trebalo bi iznova da stupe u brak sa svojim supružnikom?

- Tačnije bi bilo reći, ne iznova, već istinski.

- Teško će to pojmiti mnogi ljudi. U svim zemljama su navikli da je seks – najveći užitak, i upražnjavaju ga svi odreda zarad sopstvenog uživanja.

- Laž je to sve, Vladimire Nikolajeviču. Devedeset posto muškaraca nije u stanju da zadovolji ženu.

Mit o tome, da mnoštvo ljudi dobija od seksa najveću moguću nasladu – jeste samo psihološka sugestija. Seksualni nagoni čovekovi iskorišćavaju se u komercijalnoj industriji. Masa legalnih i ilegalnih porno-časopisa – to su novčani lančani sistemi. Oni vuku ljude za nos. Filmovi, u kojima supermeni svih mogućih fela lako zadovoljavaju svoje partnerke – takođe su biznis.

Mi se naprosto bojimo, stidimo se da priznamo jedni drugima da nemamo odgovarajuće partnere. Ali, nepobitna činjenica ostaje. Šezdeset procenata zaključenih bračnih saveza se raspada. Ostalih četrdeset posto porodica, daleko su od savršenstva. Stalne supružničke prevare i procvat prostitucije svedoče o tome.

To zadovoljstvo, koje mi doživljavamo danas pri seksu, daleko je od potpunog. Ono je tek delić čoveku svojstvenog zadovoljenja, od istinskog stvaranja dvoma Božanskog predodređenja, za kojim zalud tragamo celoga života.

»Ne tražimo tamo gde treba!«

Tačnost rečenog, nesporno potvrđuje sam život.

Anastasija – predstavnik kulture neke drevne civilizacije, o kojoj naši istoričari, po svoj prilici, nemaju ni predstavu – urušava lepo upakovane stereotipe. O savršenstvu te kulture može se zaključivati i po odnosu prema trudnoj ženi.

Neizostavni ključ te kulture jeste to, da trudna žena treba devet meseci da se nalazi na onom mestu, na kom je začela i da se tamo rodi. U kolikoj meri je to važno?

Uz pomoć informacija kojima raspolaže savremena nauka i uporedne analize, može se dokazati preimućstvo takve tvrdnje. Mesto na kom treba da

dođe do začeca, nošenje svog budućeg deteta, nazvano je imanjem. Na njemu su muškarac i žena svojim rukama stvarali baštu sa raznorodnim rastinjem. Fiziolozi neće negirati važnost pravilne ishrane trudne žene. O tome je napisano mnogo naučnih i nenaučnih radova. I šta? Zar svaka bremenita žena treba da ih pomno izučava? Da na sve zaboravi i da do iznemoglosti proučava literarne izvore: šta i kako da upotrebljava u ishrani? Tako nešto je teško i zamisliti.

Čak i kada bi svaka trudna žena proučila sve te naučne rasprave, pred njom bi se pojavio drugi nepremostivi zadatak: gde da nađe preporučeni proizvod?

Zamislimo vrlo bogat bračni par. Materijalne mogućnosti im dozvoljavaju da kupe sve što požele. Iluzija! Nema i ne može biti novca, koji omogućava da se kupi ono što poželi bremenita žena, i to baš u onom trenutku kada joj se prohte. Imam u vidu da se ni za kakve pare ne može kupiti, na primer, jabuka, sličnog kvaliteta onoj koju može ubrati žena sa drveta u svojoj bašti i odmah je pojesti.

Sledeći aspekt je psihološkog karaktera i nije manje važan od fiziološkog. Hajde da zamislimo i uporedimo dve situacije.

Prva je – tipična i dešava se većini. Uzećemo mladu porodicu, srednjeg ili malo boljeg imovinskog stanja. Trudna žena živi sa mužem u stanu. Može li ona dovoljno kvalitetno da se hrani? Ne! Savremeni, čak i skupi supermarketi, kvalitetnu hranu ne mogu da ponude. Konzervisani, smrznuti proizvodi neprirodni su za čoveka. Pijace? Ma, i tamo su proizvodi, blago rečeno, sumnjivog kvaliteta. Čak su i mali obrtnici naučili da koriste sve moguće hemijske dodatke pri uzgajanju prehrambenih proizvoda. Kada ih gaje za sebe – jedna je priča, a kada je za prodaju – težnja ka dobroj zaradi podstiče ih na primenu svih mogućih stimulatora za razvoj biljki. To shvata svako i, prirodno, dolazi do zabrinutosti pri uzimanju hrane nepoznatog porekla.

Osećaj uznemirenosti! On je postojani saputnik savremenog čoveka.

Na trudnu ženu se obrušava beskrajna bujica informacija o neprekidnim socijalnim katastrofama, ekološkim nesrećama. U njenoj svesti i podsvesti sve više raste zabrinutost za sudbinu budućeg deteta. A gde su, u čemu su pozitivni činiooci? Njih naprosto nema i ne može biti u čudovišnim uslovima bitisanja, na koje sami sebe osuđujemo.

Pa čak i u dobro sređenom stanu, mi se navikavamo na stambenu sredinu i ona prestaje da raduje naše oči novinom. Navikavamo se i na to da sve stvari u stanu stare i lome se, kao što se privikavamo na saznanje da voda iz vodovodnih cevi nije za piće. Ali sve to, iznenada, jasno počinje da uočava trudna žena. Ništa joj ne preostaje - do da se uzda u »sreću«. To je jedino na šta može da računa, nalazeći se pod pritiskom beznađa.

U drugom slučaju – žena, okružena prostranstvom Ljubavi, kako ga naziva Anastasija, pored zadovoljenja fizioloških potreba, dobija i najmoćniju psihološku podršku.

Savremena nauka može da pojasni i dokaže tačnost skoro svih tvrdnji Anastasijinih. One su neobično obične i logične. Preostaje nam samo da se iščudavamo: zašto mi, izgovarajući gomilu besmislenih reči, nismo obratili na njih pažnju?

Uza sve to, Anastasija govori o zagonetnim, neobjašnjivim za savremenu nauku, pojavama:

Tri tačke su glavne, tri prva plana postojanja roditelji treba da daju detetu svom«.

Dalje, ona govori da je za stapanje u jedno tri zagonetne tačke postojanja na jednom mestu, upravo na zavičajnom posedu, nužno da se desi sledeće:

»Misli dvoje u Ljubavi, u zajedničku će se sliti misao... Evo tačke prve, njen naziv je – roditeljska misao... Tačka druga, bolje reći, plan ljudski još jedan će iznići, na nebu novu zapalivši zvezdu, kada se u Ljubavi i sa mislima o biću prekrasnom, dva tela u jedno stope... I treća tačka – novi plan na tom mestu treba da nastane. Tamo, gde je začeto dete bilo, tamo i porođaj treba da se odigra. Uz njih mora biti otac. I nad njih troje, uzneće venac, uzvišeni, sve nas voleći, Otac«.

Nesumnjivo, prednosti začeca, nošenja i rađanja deteta na jednom mestu, prekrasnom zavičajnom dobru – mogu naučno da dokažu i fiziolozi i psiholozi. Međutim, Anastasija govori o mnogo značajnijem. Kaže da u tom slučaju dolazi do potpune povezanosti novorođenog čoveka sa Kosmosom. Zašto? Na račun čega? U kolikoj meri je važan za sudbinu budućeg čoveka takav pristup njegovom rađanju? Savremeni naučnici mogu samo da nagađaju.

Pokušao sam da uporedim rečeno Anastasijom, sa tim što proriču sada tako popularni horoskopi. Samo od sebe je izniklo pitanje - koji se zapravo od tri trenutka može smatrati najvažnijim za rođenje čovekovo: misao, fiziološko začece, ili dolazak na svet bebe iz utrobe majčinske?

Uobičajeno je da se datumom rođenja čovekovim smatra trenutak izlaska bebe iz utrobe majke. Od tog časa se izračunavaju horoskopi. A nauci je sada poznato: plod, nalazeći se još u majci, već živi, oseća. Kad je već tako, znači čovek već postoji. On je već došao na svet. On se pokreće – mati oseća trzaje njegovih nogica i rukica. Moguće da je tačniji datum rođenja čovekovog - trenutak oplodivanja spermatozoidom jajne ćelije. Sa gledišta fiziologije, taj tren najtačnije određuje datum rođenja. Ali... Susret spermatozoida i jajne ćelije nije uzrok, već posledica. Njoj prethode pomisli dvoje. Možda baš one i jesu odrednica datuma rođenja? Od ova tri momenta, danas je prihvaćeno da se smatra datumom rođenja trenutak pojave ploda na svetu. Sutra će možda biti prihvaćeno drugačije. Po Anastasijinoj teoriji proizlazi da datum rođenja čovekovog jeste trenutak spajanja u jedinstveno tri komponente, svih gore navedenih trenutaka. I u tome ima nepobitne logike. Ali se mi, mislim i na savremenu nauku i na religiozna učenja, bojimo čak to i da spomenemo.

- Čega se tu treba plašiti?

- Ima čega... Vidite, Vladimire Nikolajeviću, ukoliko priznamo nepobitnost tvrdnji Anastasijinih, odmah moramo da priznamo da u poređenju sa ljudima te kulture koju ona predstavlja, mi valjani ljudi nismo. Većini savremenih ljudi bi nedostajale jedna ili dve komponente, svojstvene punovrednom čoveku. Zbog toga, ne samo da ne govorimo, već se bojimo čak i da pomislimo o tome. A trebalo bi da se zamislimo...

- A možda zato ne govorimo i ne razmišljamo, što su te tvrdnje odveć sporne?

- Obrnuto! One su odveć nesporne!

Prvo. Porazmislite sami, ko će osporavati da će prirodnije i psihološki sadržajnije biti stanje u kom će, ne razvrat, već misao o budućem detetu prethoditi susretu spermatozoida i jajne ćelije?

Drugo. Apsolutno je jasno i to, da trudna žena treba da ima najkvalitetniju ishranu, da treba da izbegava stresove. Tome idealno odgovara sopstveno imanje, o kome kazuje Anastasija.

Treće. Porođaj u poznatoj sredini biće mnogo povoljniji za porođilju, i što je najvažnije – za novorođenče. To je takođe neosporna činjenica kako za psihologe, tako i za fiziologe. Da li se sa svakom od ove tri tačke slažete?

- Svakako. Slažem se.

- Eto vidite, one su nepobitne, i to ne samo za naučnike. Prema tome, ne možemo da osporavamo pozitivan uticaj pri spajanju u jedinstvenu celinu te tri pozitivne komponente.

Kao psiholog, mogu da pretpostavim da pri takvom sjedinjavanju u prostranstvu dolazi do psihičke reakcije. Na nju reaguje celo prostranstvo Vaseljensko. Ono prihvata novorođenče i uspostavlja sa njim informativni odnos.

- Moguće. A kakav u tome ima značaj tačnost utvrđivanja datuma rođenja?

- Ogroman! Sveobuhvatan! To određuje stepen našeg sopstvenog odnosa prema svetu. Ukoliko na prvo mesto stavimo dolazak ploda na svet, onda će, dakle, u našem doživljavanju sveta materija biti na prvom mestu.

Ukoliko na prvo mesto stavimo trenutak spajanja pomisli muškarca i žene, u našem poimanju sveta primarna će biti svest. Dakle, uobličavaće se različite kulture označavajući način života. U prvom slučaju, prednost se daje materiji, a u drugom - duhovnosti. Otvoren, ali i potajni spor po ovom pitanju traje odavno. Ali mi je sad postala očita sva besmislenost takvog spora. Anastasija govori o sjedinjavanju u jedinstveno ne samo ta dva poimanja, već i trećeg. Imajući za podlogu njene tvrdnje, može se stvoriti teorija o rađanju punovrednog čoveka, a isto tako i prilika za njeno ostvarivanje. To je jednostavno i dostupno svakom. Ali, zašto ne ostvarujemo svoje mogućnosti? Zašto je kaos u našoj spoznaji, a život protiče u ispraznosti? Tu je problem.

- Mislim da se datumom rođenja ipak može smatrati onaj dan i čas, kada se novorođenče pojavilo na svetu iz utrobe majčine. Samo ga treba nazvati preciznije: čas dolaska na svet.

- Moguće. Sasvim moguće! A o trenutku rađanja ipak pitajte Anastasiju.

- Pitaću. I meni samom će biti zanimljivo da doznam, kada sam se istinski rodio ja, kada se rodio moj sin.

- Vaš sin... Vi ste došli kod mene po savet, a ja eto, o svom... Izvinite, preterao sam sa pričom. Osetljivo pitanje. Shvatate, primam pacijente tri puta nedeljno. Ljudi dolaze sa svojim problemima.

Pitanja su kod svih uobičajena: kako odgajati dete? Kako uspostaviti odnose sa sinom ili ćerkom? A detetu je već pet, deset, pa čak i petnaest godina.

Reći čoveku: »Kasno je, dragi moj prijatelju, da vaspitavate« - znači ubiti u njemu i poslednju nadu. Zato sam primoran, istini za volju, da se bavim tešenjem.

- I mome sinu je skoro pet godina. Znači, i ja sam zakasnio?

- Kod vas su, Vladimire Nikolajeviću, drugačije okolnosti. Uz vašeg sina je Anastasija. Nije nepromišljeno što vam nije dozvolila da bacite sina u svakidašnji život našeg sveta. Ona ga odgaja u skladu sa drugom kulturom.

- Znači, da smo sin i ja ljudi različitih kultura, pa prema tome, nikada nećemo ni shvatiti jedan drugog?

- Roditelji i deca su uvek predstavnici, čini se, različitih kultura, različitog pogleda na svet. Svako pokoljenje ima svoje prioritete. Istina, razlika nije tako zapanjujuća, kao u vašem slučaju. Moj vam je savet, pre nego što počnete da se družite sa sinom, posavetujte se sa Anastasijom kako da to najbolje uradite. Veoma brižljivo se odnosite prema onome što bude govorila. Vi ste vrlo mnogo čitali o odgoju dece, razmišljali. Sada će vam biti lakše da je shvatite.

- Da je shvatim, ne uspevam baš uvek, čak ni posle ovako dugog perioda. Neke izjave izazivaju sumnju. One su mistične i nedokazane. Mnogo od izrečenog Anastasijom nastojim da ne objavljujem, zato što počesto više liči na fantastiku i...

Aleksandar Sergejević iznenada udari šakom po stolu i oštro me, čak prilično grubo, prekide:

- Nemate pravo da tako postupate. Ako vam vaš um ne dozvoljava da nešto pojmite, dozvolite drugima da to učine!

Nije mi se dopala oštrina tona psihologovog, kao ni smisao kazanog. Nisam prvi put slušao i čitao slične izjave na svoj račun. Po njima je proizlazilo da sam neki nedotupavko, i da se moja uloga svodi samo na najtačnije prenošenje svega izgovorenog samotnicom iz tajge. Ali, pametnjakovići koji daju slične izjave nisu vodili računa o svemu. Odlučio sam da stavim na mesto psihologa koji je odjednom postao agresivan:

- Vi sebe, dakako, ubrajate u one druge – kadre da razumeju sve rečeno. Nisam psiholog sa doktorskim titulama, ali je čak i meni jasna prosta istina: kada bih objavljivao sve nedokazane mistične iskaze, onda bi u celini, prema svemu napisanom u knjigama, odnos bio kao prema bajci. Bilo bi bačeno u zapećak sve svrsishodno, što se može primeniti u životu već danas. Ne objavljujući neke mistične stavove, ja, možda, samim tim i spašavam razumno.

- Da li jasnije možete reći, o kakvoj je mistici reč?

- Evo tek jedne. Ona je rekla da je sabrala iz Vaseljene sva najbolja povezivanja zvukova, sakrila ih u tekst knjiga i da će ona blagotvorno uticati na čitaoce.

- Da, pamtim to. Vrlo dobro se sećam. To je napisano još u prvoj knjizi. Tamo je rečeno da će se uticaj još više pojačati, ukoliko čitalac čuje prirodne zvuke pri čitanju.

- Sećate se, znači. I to, da te reči izbijaju ne samo kroz tekst same knjige, već da se nalaze i na unutrašnjoj strani korica. Sećate se? Izdavači su me tako posavetovali, da bih kod čitalaca pobudio radoznalost. Tako sam i učinio...

- Pravilno ste postupili.

- Pravilno?! A znate li da je mnoge ta izjava na koricama odbila od knjige? Mnogi su držali da je to samo reklamni trik, o tome su i u štampi pisali. Uklonio sam je u nekim izdanjima sa korica. Mnogi ljudi je smatraju mističnom, izmišljotinom.

- Idioti! Je li moguće... Da li je moguće da razum ljudski može da atrofira do te mere? Ili umna lenjost isključuje logičko mišljenje masa?

- Kakve veze ovde ima lenjost uma? Ako je dokazati nemoguće...

- Dokazati? Šta tu ima da se dokazuje? Ova izjava nije ništa drugo do najgenijalniji po svojoj jednostavnosti i delotvornosti psihološki test, koji u jednom trenu i bez ustručavanja imenuje potpune glupake s atrofiranim umnim mogućnostima. Ako se oni pri tom, još i u štampi oglašavaju, samim tim dokazuju: gledajte svi, kakve smo mi budale! Genijalan test!

- Kakve veze ovde ima test? Ta izjava je nedokaziva.

- Mislite da se ne može dokazati? Pa, ovde se nema šta dokazivati, Rečeno Anastasijom je – aksiom. Procenite sami. Tekst bilo koje knjige, obratite pažnju – bilo koje knjige, bilo kog pisma, bilo kog usmenog kazivanja, upravo se i sastoji iz povezivanja zvukova. Da li je to razumljivo? Da li ste s tim saglasni?

- Sve u svemu, da. Zaista, tekstovi svih knjiga se sastoje iz povezivanja...

- Vidite li kako je sve prosto? I na toj jednostavnosti su se lenjivci da logički misle, spotakli.

- Moguće... Zaista je rekla da je našla i sabrala iz prostora Vaseljene sva najbolja povezivanja, i da će ona vršiti blagotvoran uticaj na čitaoce.

- Ma, u tome nema ničeg zagonetnog. Prosudite sami. Kada čitate ovu ili onu knjigu, novinski članak ili neki časopis, zar to ne utiče na vas? Tekst vas može ostaviti ravnodušnim, izazvati razdraženost, zadovoljstvo, srdžbu ili radost. Da li je tako? Razumete li me? Da li se slažete?

- Da.

- Onda dobro. A što se tiče blagotvornog uticaja tekstova Anastasijinih, on se dokazuje reakcijom čitalaca na pročitano. Ne govorim o recenzijama koje mogu biti i naručene. Činjenicu blagotvornog uticaja potvrđuje stvaralačko ushićenje. O njemu svedoči mnoštvo stihova, pesama, napisanih vašim čitaocima. Pa i sam sam kupio pet audio-zbornika sa pesmama posvećenim Anastasiji. Njih su napisali obični ljudi ili je, možda, obrnuto - neobični. Kupio sam te audio-kasete, slušao ih. Sam život je potvrdio izrečeno Anastasijom. Jer, stihovi su stvoreni pod uticajem pročitano. A vi kažete: »Mistika«. Nemate prava da budete cenzor Anastasijin.

- Dobro, Zbogom. Hvala na savetima.

Već sam dohvatio kvaku da napustim kabinet psihologa.

- Sačekajte, molim vas, Vladimire Nikolajeviću. Vidim, osetili ste se uvređenim. Oprostite, molim vas, ako je moj ton bio oštar. Ne želim da se tako rastanemo.

Aleksandar Sergejević je stajao nasred kabineta, punačak, stariji čovek. Uredno je zakopčao dugmeta svog sakoa i nastavio:

- Pojmite, vi ste dužni da pišete sve što kaže Anastasija. Iako vam je ponešto od rečenog nerazumljivo, možda i meni ili još ponekom. Neka. Važno je da shvate one!

- Koje one?
 - Mlade žene, još sposobne da rađaju zdravu decu. Ukoliko shvate, neizostavno će se sve izmeniti... Međutim, nekako smo malo o vašem sinu popričali, a vi ste upravo zbog toga došli kod mene.
 - Razume se, zbog toga sam došao.
 - Ništa vam određenije ne mogu posavetovati. Isuviše je netipična okolnost. Možda biste mogli nekakve knjižice sa slikama da mu ponesete u tajgu. Iz istorije, na primer. Da se odenete bolje. Možda sad gluposti govorim, ali bih prosto želeo da mu ne predstavite našu stvarnost isuviše grubo.
 - Već kako? Našminkanu i nakićenu?
 - Nije stvar u tome. Sami ćete stati pred svog sina kao predstavnik naše zbilje, i samim tim ćete obrukati sebe pred detetom.
 - A zašto bih ja morao biti odgovaran sam za sve izopačenosti našeg društva?
 - Ako pokažete sinu svoju nesposobnost da barem nešto izmenite u društvu nabolje, onda ćete mu otkriti svoju nemoć. Naudićete sebi samom pred sinom. Mislim, on je odgajan tako, da ne može da pojmi da za čoveka postoji bilo šta nemoguće.
 - Čini se da ste u pravu, Aleksandre Sergejeviću. Hvala za koristan savet. Zaista, možda je bolje ulepšati malčice naš život pred detetom. Tačno, u pravu ste, inače će pomisliti...
- Rukovali smo se i, učinilo mi se, rastali bez neprijateljstva.

RAZGOVOR SA SINOM

Prešavši sam ceo put od reke do poljane Anastasijine, približavao sam se poznatim mestima sa osećajem da sam kući stigao. Ovoga puta me niko nije dočekao. Dopalo mi se da sam, bez vodiča, po tajgi hodam.

Nisam počeo da dozivam Anastasiju, možda se svojim poslovima bavi. Kada završi, osetiće da sam došao, prići će sama.

Ugledavši najomiljenije mesto na obali jezera na kom sam često sedeo sa Anastasijom, odlučio sam da se prvo presvučem, pre nego što sednem i odmorim se od puta.

Dohvatio sam iz ruksaka tamno-sivo odelo koje se ne gužva, tanki beli džempar i nove cipele. Kada sam se spremao za tajgu, hteo sam i belu košulju sa kravatom da uzmem, ali sam onda zaključio da će se košulja izgužvati, a u tajgi je ne možeš ispeglati. Odelo su mi tako u radnji upakovali, da se nije izgužvalo.

Odlučio sam da se pojavim pred sinom elegantan i dostojanstven, zato sam tako mnogo vremena i snage utrošio u osmišljavanje svog izgleda.

Poneo sam britvu i ogledalo. Učvrstio sam ogledalo na drvo, obrijao se, očešljao. Potom sam seo na omanju uzvisinu i dohvatio notes i olovku, da bih planu susreta sa sinom dodao usput smišljeno.

Moj sin će uskoro pet godina napuniti. Razume se, on već može da razgovara. Poslednji put sam ga video malenog, još nije govorio, a sad već sigurno mnogo toga razume. Verovatno brblja po ceo dan sa Anastasijom, sa dekama. Čvrsto sam odlučio: čim se vidim sa Anastasijom, odmah ću joj ispričati kako planiram susret sa sinom i šta se spremam da mu kažem.

Pet godina sam pomno proučavao različite sisteme vaspitanja dece, i uzeo, po mom mišljenju, iz svega toga najbolje i najrazumnije. Napravio sam nužne zaključke razgovarajući sa pedagogima i dečijim psiholozima. A sad, pre nego što se susretnem sa sinom, želeo sam da detaljno pretesem plan koji sam razradio i izvedene zaključke sa Anastasijom. Zajedno sa njom ću još jednom, detaljno o svemu promisliti. Neka me Anastasija posavetuje, koje reči prve da izgovorim sinu, u kakvoj pozi da stojim pri tom. Poza je isto tako vrlo važna. Zaključio sam da otac treba da deluje svom detetu važno. Ali me najpre Anastasija mora predstaviti.

U notesu je kao prva tačka bilo zapisano: »Anastasijino predstavljanje mene sinu«.

Neka me predstavi običnim rečima, poput: »Evo, sine, pred tobom je tvoj rođeni otac«.

Ali, mora da kaže te reči veoma svečano, da bi dete po njenom tonu odmah značaj oca svog osetilo i obratilo pažnju na njega.

Odjednom osetih da je sve uokolo utihnulo, kao da je načulilo uši. Nisam se uplašio iznenadne tišine. Tako se uvek dešavalo pre susreta sa Anastasijom. Tajga bi, sa svim stanovnicima svojim, bukvalno zamrla, osluškujući oprezno i procenjujući: neće li doneti došljak njihovoj gospodarici nekakvu neprijatnost. Potom se sve umiri kada se oseti nepostojanje agresije.

Po nastaloj tišini sam shvatio da mi je nečujno s leđa prišla Anastasija. Nju nije bilo teško osetiti još i zato što je otpozadi nešto počelo da mi greje leđa. A da posmatra grejućim pogledom može isključivo Anastasija. Nisam se odmah osvrnuo. Neko vreme sam mirno sedeo osećajući prijatnu i radosnu toplinu. Potom se okrenuh i ugledah...

Pređa mnom je, na travi, sigurno stajao bosim nožicama moj maleni sin. Porastao je. Njegova rusa kosa je dopirala uvojcima do ramena. Odeven je bio u kratku, ispletenu od koprivinih vlakana, košulju bez okovratnika. Ličio je na Anastasiju, možda, malčice na mene, ali se to ne može odmah ustanoviti. Kako sam se okrenuo oslonivši se rukama o zemlju, tako sam ga i posmatrao potpuno skamenjen na sve četiri, o svemu na svetu zaboravivši. Odmeravao me je pogledom Anastasijinim. Verovatno dugo ništa nisam mogao da izgovorim od iznenađenja, te on progovori prvi:

- Zdravlja svetlim mislima tvojim, moj tata.

- Da, i tebi, svakako, zdravlja – odgovorih.

- Oprosti mi, tata.

- Šta da ti oprostim?

- Što sam prekinuo razmišljanja tvoja važna. Isprva sam podalje od tebe stajao, ne ometajući te, a onda sam da priđem i budem pored tebe poželeo. Dozvoli mi, tata, da pored tebe posedim tiho, dok se razmišljanja tvoja ne okončaju.

- Da? Važi. Naravno, sedi.

Hitro priđe, sede na oko pola metra od mene i obamre. Ostao sam izgubljeno na četiri noge, ali sam, dok je sedao, uspeo da pomislim: »Treba zauzeti dubokomislnu pozu, da bih se u međuvremenu, dok se, kako on smatra, dovršavaju moja važna razmišljanja, snašao kako da se ponašam nadalje«.

Zauzeo sam dostojanstvenu pozu, i neko vreme smo sedeli jedno pored drugog ćutke. Potom se okrenuh prema mirno sedećem svom malenom sinu i upitah ga:

- Pa, kako idu poslovi tvoji?

On se radosno trže čuvši moj glas, okrete se ka meni i poče netremice da me posmatra pravo u oči. Po njegovom pogledu se osećalo: napreže se ne znajući kako da odgovori na moje prosto pitanje. Potom ipak progovori:

- Ja, tata, ne mogu da odgovorim na tvoje pitanje. Ne znam, kako idu poslovi. Ovde, tata, život ide. On je lep – život.

»Moram nekako da nastavim razgovor – pomislih – ne smem da ispustim inicijativu«. Postavih još jedno uobičajeno pitanje:

- A kako si ti? Mamu slušaš?

Ovog puta, odgovori odmah:

- Uvek sa radošću slušam, kada mama govori. I deke kada govore, meni je zanimljivo da ih slušam. I ja njima pričam, a oni me slušaju. A mama Anastasija smatra da previše pričam, da moram više da razmišljam, tako kaže mama Anastasija. Ali, ja hitro mislim i želim da govorim na razne načine.

- Kako to, na razne načine?

- Kao deke, reći da raspoređujem jednu za drugom, kao mama, kao ti, tata.

- A otkud je tebi poznato, kako ja reći raspoređujem?

- Mama mi je pokazala. Tvojim rečima kada mama počinje da govori, meni vrlo zanimljivo biva.

- Baš lepo.... A ko bi želeo da budeš?

On iznova nije razumeo to najobičnije pitanje, koje ne jednom odrasli postavljaju deci, te odgovori posle kraće pauze:

- Ali, ja već jesam, tata.

- Razume se da jesi, da postojiš, ali ja imam u vidu, šta hoćeš da postaneš. Kada poodrasteš, šta ćeš raditi?

- Biću ti, tata, kada porastem. Dovršavaću ono, što ti sada radiš.

- Otkud ti je poznato šta ja radim?

- Mama Anastasija mi je ispričala.

- I šta ti o meni priča?

- Mnogo toga. Mama Anastasija mi kazuje kakav si ti... Kako ide ona reč... Da, setio sam se - kakav si ti heroj, moj tata.

- Heroj?

- Da. Tebi je teško. Mama želi da ti lakše bude. Da predahneš u ljudskim uslovima, ali ti odlaziš onamo gde vrlo teško žive mnogi ljudi. Zato odlaziš, da bi i tamo bilo dobro. Bilo mi je veoma tužno kada sam saznao da postoje ljudi koji nemaju svoju poljanicu, i da ih stalno plaše, terajući ih da žive ne onako kako bi sami želeli. Ne mogu sami hranu da uzmu. Oni moraju... Da, da rade, tako se to kaže. Moraju da rade ne onako kako sami žele, već onako kako im neko tamo zapoveda. A za to im daju papiriće – pare, onda oni te pare menjaju za hranu. Oni su naprosto malkice zaboravili, kako se drugačije može živeti, kako se može radovati životu. A ti, tata, odlaziš onamo gde je teško ljudima, da bi učinio da im bude bolje.

- Je li? Odlazim da... Trebalo bi da posvuda bude dobro. A kako ti planiraš da usavršiš dobro, kako se pripremaš za to sada? Mora se učiti.

- Učim, tata. Meni se veoma dopada da učim i trudim se.

- Šta učiš, koji predmet?

On ponovo nije odmah razumeo pitanje, a onda odgovori:

- Ceo predmet učim. Čim je ubrzam do munjevitosti kao kod mame Anastasije, odmah ću shvatiti ceo predmet ili sve predmete. Da, pravilnije je reći - sve predmete.

- Koga ćeš ubrzati do munjevitosti mamine?

- Misao svoju. Ali, ona se zasad ne ubrzava tako hitro. Brzina mamine misli je mnogo veća. Ona je neuporedivo brža nego što je kod deka i zračka sunašca. Ona je tako munjevita, da je samo Njegova brža.

- Kod koga, njega?

- Kod Boga – Oca našeg.
- Da. Svakako. Moraš da se staraš. Da, moraš se truditi, sine.
- Dobro, tata, marljivije ću se starati.

Da bih nastavio razgovor o učenju, a da kažem nešto pametno i važno, nasumice dohvatih iz ruksaka jednu od donesenih knjiga. Ispostavilo se da je to udžbenik za peti razred »Istorija Drevnog sveta«, te rekoš sinu:

- Evo vidiš, Volođa, ovo je jedna od mnoštva knjiga koje pišu savremeni ljudi. U ovoj knjizi se pripoveda deci o tome, kako se zametnuo život na Zemlji, kako se razvijao čovek, društvo. Ima mnogo slika u boji uz propratni tekst. U ovoj knjizi je izložena istorija čovečanstva. Naučnici – to su mudri ljudi, umniji od ostalih svakako, opisali su u ovoj knjizi život prvobitnih ljudi na Zemlji. Kada naučiš da čitaš, moći ćeš da doznaš iz knjiga mnogo toga zanimljivog.

- Ja mogu da čitam, tata.
- Je li? Kako? Tebe mama Anastasija uči da čitaš?

- Mama Anastasija mi je jednom na pesku nacrtala slova i glasom predstavila njihove nazive.

- Kako, odmah si zapamtio sva slova?

- Zapamtio sam. Njih je vrlo malo. Bio sam veoma žalostan kada sam doznao kako ih je malo.

U početku nisam pridao nikakvu važnost rečenom o količini slova. Želeo sam da čujem da li će moći moj sin zaista da pročita štampani tekst. Otvorivši knjigu na prvoj strani, pružih mu je i predložih:

- Evo, pokušaj da pročitaš.

Iskrivljena slika istorije

Uzeo je otvorenu knjigu, iz nekog razloga levom rukom, neko vreme ćutke posmatrajući tekst, a onda je počeo da čita: »Drevni ljudi su živeli u žarkim područjima, gde nije bilo mrazeva i hladnih zima. Živeli su ljudi ne usamljenički, već u grupama, koje naučnici nazivaju ljudskim hordama. Svi u hordi, od malog do velikog, bavili su se sakupljanjem. Po čitav dan su tragali za jestivim korenjem, lekovitim plodovima i bobičastim voćem, jajima ptica«.

Pročitavši ovaj tekst, on podiže glavu sa knjige i zagleda mi se pravo u oči, nekako upitno. Ćutao sam ne shvatajući pitanje. Volođa progovori pomalo uzrujano:

- U meni se, tata, prikazi ne javljaju.
- Kakvi prikazi?

- Nikakve predstave mi se ne pojavljuju. Ili su se pojmovi polomili, ili ne može da se zamisli napisano u toj knjizi. Kada mama Anastasija ili deke pripovedaju, sve se jasno pojavljuje pred očima. Kada čitam Njegovu knjigu, još se jasnije sve prikazuje. Ali, od ovoga o čemu piše u ovoj knjizi, prikaz je nekako sav izvrnut. Ili se u meni slomio.

- A što treba da zamišljaš? Zašto bi se vreme gubilo na dočaravanja?

- Pa, prikazi sami nastaju, kada je istina... A sada ne dolaze, što znači... Sad ću pokušati da proverim. Možda, oni, ti ljudi o kojima je u knjizi napisano kako su po ceo dan sebi tražili hranu, očiju nisu imali? Zašto su po vascele dane tražili sebi hranu, ako je uvek bila tu pored njih?

Nadalje se sa mališanom počelo dešavati nešto čudnovato. Odjednom je zažmurio i počeo da opipava jednom rukom oko sebe travu. Nešto je našao, otkinuo i pojeo. Onda je ustao, i ne otvarajući oči izgovorio: »Možda ni nosić nisu imali«. Stegao je prstićima nozdrve i pošao na suprotnu stranu od mene. Prošavši petnaestak metara ne puštajući ruku sa nosa, leže na travu i ispusti glas, nalik na »a-a-a«.

Istog trena, sve uokolo kao da se pokrete. Sa drveća je na zemlju poskakalo nekoliko veverica. Skakale su na travu raskrečenih nogica i raširenih repova, kao da su padobrani. Dotrčavale su do ležećeg na travi deteta, nešto mu spuštale pored glavice, skakutale po travi natrag ka drveću, pentrale se na njega, i iznova aterirale na zemlju.

Tri vuka koja su stajala podalje, takođe doleteše do ležećeg na travi deteta i počеше nekako uznemireno da topću nogama pored njega.

Čulo se pucanje grana i iz grmlja, žurno se gegajući, pojavi se mladi medved, potom drugi, manji ali žustriji.

Prvi medved onjuši glavicu detetovu i liznu mu ruku, koja je, kao i pre, stezala nos. Iz žbunja nastaviše da se pojavljuju razne, velike i male životinje iz tajge. Sve su one isto tako uzrujano toptale oko ležećeg na travi malenog čoveka, uopšte ne obraćajući pažnju jedne na druge. One očevidno nisu razumele šta se dešava sa njim.

I ja isprva nisam mogao da shvatim čudno ponašanje sinovljevo. Potom sam se dosetio. On je izigravao bespomoćnog čoveka, lišenog vida i čula mirisa. Ispuštajući s vremena na vreme glas »a-a-a«, saopštavao je okolini da hoće da jede.

Veverice su kao i pre dotrčavale i brzo se udaljavale, donoseći i slažući pored deteta kedrove šišarke, suve pečurke i još koješta.

Jedna veverica se podiže na zadnje nogice, držeći u prednjim kedrovu šišarku. Hitro počе zubićima da izvlači iz nje orašćice. Još jedna veverica je krckala orahe i slagala na gomilicu od ljuske očišćena jezgra.

Ali, čovek nije uzimao hranu. On je kao i pre, ležao zatvorenih očiju, stisnutog nosića, sve zahtevnije ispuštajući glas »a-a-a«.

Iz šipražja jurnu samur. Prelepa paperjasta životinjica prelivajućeg krzna. On načini dva kruga oko ležećeg na travi deteta. Jurio je, ne obraćajući pažnju na uskomešane životinje. A zveri, čija je pažnja bila usmerena isključivo na neobično ponašanje detetovo, kao da nisu primećivale samura. Ali, kada se on iznenada naglo zaustavio pored gomilice, vevericama očišćenih kedrovih orašćića i počeo da ih jede, životinje su se usprotivile. Prvi su se iskezili i nakostrešili vukovi. Medved, tapkajući u mestu s noge na nogu, isprva zamre zureći u proždrljivca, a onda ga ćušnu šapom po slabini. Samur odlete u stranu, prevrnu se, ali trenutno skoči, žustro dotrča do ležećeg deteta i stade mu prednjim šapama na grudima. Čim je mališan pokušao da ispusti svoje sledeće

zahtevno »a-a-a«, samur istog trena približivši njuškicu otvorenim ustima čovekovim, na očigled svih spusti u njegova usta prežvakanu hranu.

Napokon Volođa sede na travu, otvori oči i pusti nos. Obuhvati pogledom sve još uvek uznemirene životinje, ustade i poče da ih umiruje. Zverke, po nekoj, samo njima poznatoj hijerarhiji, redom su prilazile mališanu. Svaka je dobila svoju nagradu. Vukovi – tapšanje po hrbatu. Jednog medveda je Volođa pogladio sa dve ruke po njušci, a drugome je, iz nekog razloga, protrljao nos. Samura, koji se vrteo oko njegovih nogu, blago pritisnu nogom na zemlju, a kada se ovaj prevrnu na leđa, počeška ga po grudima.

Svaka zverčica, dobivši svoju nagradu, odmah bi se obazrivo udaljila.

Volođa je uzeo sa trave pregršt očišćenih kedrovih oraha i dao verericama nekakav znak koji je, po svemu sudeći, označavao da je vreme da prekinu sa svojim ponudama. Iako je dete umirivalo životinjice koje su do tog trenutka nastavile da ga hrane, istog časa prestaše.

Moj maleni sin mi priđe, pruži šaku oraha i reče:

- U predstavi koja se u meni odigrava, tata, prvi ljudi, počevši da žive na Zemlji, nisu imali potrebe da se po čitav dan bave sakupljanjem i traženjem sebi hrane. Oni o jelu uopšte nisu razmišljali. Izvini, tata, moja predstava uopšte nije onakva kakvom su je opisali umni naučnici u knjizi koju si doneo.

- Da, shvatio sam, ona apsolutno nije takva.

Ponovo sedoh na brdašce i Volođa, smestivši se pored mene, upita:

- A zašto su različite – moja slika i to što izbija iz napisanog u knjizi?

Verovatno je moja misao počela da radi kao nikad pre, ubrzano. Zbilja, zašto je u knjizi, udžbeniku za decu, napisana takva besmislica? Čak je i odraslom čoveku, ne baš upoznatom sa divljom prirodom, razumljivo da u toplim klimatskim uslovima, a tim pre tropskim, postoji izobilje svakojake hrane. Nje je toliko, da su je čak i ogromne životinje – mamuti, slonovi – lako nalazile. Nisu gladovale ni sitne životinje. A čovek među njima, najrazvijenije biće u smislu intelekta, nalazio je sebi hranu uz ogroman napor. Tako nešto je prosto nemoguće zamisliti. Proizlazi da većina onih koji proučavaju istoriju, prosto-naprosto i ne razmišlja o smislu napisanog u istorijskim knjigama. Ne upoređuju pročitano ni najelementarnijom logikom, već prihvataju istorijsku prošlost onakvom kakvom im je prikazuju.

Recite, na primer, vikendašu koji ima parcelu od svega šest ari, da njegov sused po vasceli dan tabana među hranom i nikako ne može da nađe sebi ništa za jelo. Vikendaš će pomisliti o susedu da je čovek koji se, blago govoreći, razboleo.

I dete, odraslo u tajgi, isprobavši razno bilje i plodove, nije moglo ni da zamisli zašto bi hranu trebalo tražiti, kad se ona uvek nalazi tu, pored. Pri tom, okolne životinje su spremne da mu u bilo kom trenutku služe, oslobađajući ga potrebe da se vere na drvo za orasima, pa mu čak i ljuske čiste.

Ranije sam posmatrao još jednu čudesnu pojavu. Sve ženke životinja, živeći na teritoriji Anastasijine porodice, prihvataju njom rođenu bebu kao sopstvenu. Ovu teško objašnjivu pojavu nisam opisao samo ja. Poznati su mnogi slučajevi da su životinje othranile ljudsko mladunče. Takođe su sigurno

mnogi posmatrali kako kuja hrani mače. Mačka – štene. A prema čoveku, životinje imaju osobit odnos.

Životinje u tajgi uvek obeležavaju svoju teritoriju. Na njima obeleženoj teritoriji živi porodica Anastasijina, i zato imaju i prema njoj osoben odnos. Zašto sve životinje tako teže čoveku i spremne su da mu sa golemom uzdrhtalom strašću služe? Zašto je svakoj od njih nužna ljubav čovekova? Kako kod kuće, na primer, u savremenom stanu, žive različite životinje: mačka, pas, papagaj – i svaka od njih nastoji da dobije od čoveka barem nekakvu pažnju i kao najveću nagradu – ljubav. Čak su i ljubomorne, kada čovek nekoj od domaćih životinja ukazuje veću pažnju negoli ostalima. Nama se to čini uobičajeno i prešlo je u naviku. Ovde u tajgi to deluje malčice čudnije, a upravo je samim tim jedinstvena pojava – sve životinje teže ka blagodatnoj, dolazećoj od čoveka nevidljivoj svetlosti, osećanjima, ili još nekim zračenjima. Nevažno je kako se naziva ta nesporna činjenica. Važno je nešto drugo: u prirodi ona postoji, i treba tačno znati zbog čega. Da li je to postojalo od praiskona ili je čovek vekovima pripitomljavao životinje? Moguće da je pripitomio apsolutno sve. Pa i danas na svim kontinentima mnoštvo različitih životinja i ptica služi čoveku. Znaju svoga gospodara. U Indiji – slonovi, majmuni, u Srednjoj Aziji – kamile, magarci. Skoro svuda – psi, mačke, krave, konji, guske, sokolovi, delfini. Sve je teško nabrojati. Najvažnije je nešto drugo – one služe, i ta neobična pojava je poznata, po svoj prilici, svakome. A kada je to započelo: pre tri hiljade godina, pet, deset? Ili je to, možda, bilo u jednom mahu tako promišljeno Tvorcem, još pri stvaranju prirode? Najverovatnije, odjednom. U Bibliji je rečeno: »Označiti predodređenje svemu postojećem«. Pa, ako je to bilo promišljeno i ostvareno u jednom mahu, onda kod čoveka zaista nije mogao postojati problem nabavke hrane.

Zašto se onda u knjigama iz istorije za decu i odrasle piše potpuno suprotno? I to ne samo kod nas, u našoj zemlji, već se na celom svetu ulivaju ljudima takve besmislice. Greška? Pre će biti, ne! Nešto mnogo presudnije stoji iza toga, do li obična greška. Umišljaj! Nekome preko potreban. Kome? Zašto? A ako se napiše drugačije? Ako se napiše istina? Kad bi se u celom svetu napisalo u udžbenicima evo ovako, otprilike: »Prvi ljudi živeći na Zemlji, nisu iskusili nikakve probleme sa hranom. Okružavala ih je raznovrsna, prvoklasna i za zdrav život korisna hrana«. Tada... Tada bi u mnogim ljudskim mozgovima izniklo pitanje: »Kud se denula sva ta raznovrsnost i preobilje? Zašto danas čovek kao rob mora da radi za nekoga zarad komada hleba?« I najvažnije, može da iskrсне sledeće pitanje: »Koliko je nepogrešiv savremeni put razvoja ljudskog društva?«

Kako sada da odgovorim sinu, zašto je u »umnoj« knjizi – udžbeniku – napisana takva besmislica? Ljudi su se u tropskim krajevima po vascele dane bavili potragom za hranom? On, živeći u tajgi među njemu odanim životinjama, napisano »umnim ljudima« ne može ni da zamisli!

Prisetio sam se reči Anastasijinih: »*Zbilju treba poimati samo sobom*«. I, pokušavajući da se iskobeljam iz ove situacije, rekoh sinu:

- Ta knjiga nije jednostavna. Moraš svojim dočaravanjima da proveriš sve što je ovde napisano. Zašto pisati ono, što ti i tako jasno zamišljaš? Zato i pišu

suprotno. Da bi mogao svojim predstavama da proveriš - gde je istina, a gde je – obrnuto. Treba biti pažljiviji, Volođa, razumeš li me?

- Postaraću se da pojmem, tata, zašto pišu neistinu. A zasad ne razumem. Neke životinje tragove svoje zameću repićem. Druge, lažne jame kopaju, a ima i onih što klopke prave. Samo, šta će ljudima lukavstva svakojaka?

- Kažem ti, da bi se razvijali.

- A zar se istinom nije moguće razvijati?

- I istinom je moguće... Ali, ne tako.

- Tamo, gde ti živiš tata, da li se istinom produbljuju znanja ili lažima?

- Svakojako, i istinom i neistinom delotvornost u razvitku pokušavaju da dostignu. A ti, Volođa, da li često knjige čitaš?

- Svakoga dana.

- Kakve? Ko ti ih daje?

- Mama Anastasija mi je dala da pročitam sve knjige koje si ti, tata, napisao. Vrlo brzo sam ih pročitao. A svakoga dana čitam druge knjige. One, u kojima su slova vesela i raznolika.

Isprva čak ni pažnju nisam obratio na njegove reči o nekakvim čudnovatim knjigama, sa veselim i svakojakim slovima.

Mamu si zavoleo, a Ljubav nisi prepoznao

Do svesti mi je doprla strašna pretpostavka: »Ako je sin pročitao sve moje knjige, on je savršeno upoznat sa mojim ponašanjem prema Anastasiji prvih dana našeg poznanstva. Zna o tome kako sam je pogrdnim imenima nazivao, te da sam čak i štapom hteo da je istučem. A koje bi dete koje voli svoju majku, moglo da oprostí tako okrutno ponašanje prema njoj? Nesumnjivo, svaki put se prisećajući pročitano, moj sin će neprijateljski misliti o meni. Zašto mu je dala da pročíta mnome napisane knjige? Ma, bolje bi bilo da uopšte ne ume da číta! Ili se, moguće, dosetila da istrigne iz knjiga stranice u kojima se govori o mom odvratnom ponašanju? Uhvativši se za tu nadu, oprezno upitah Volođu:

- Znači, Volođa, sve si knjige mnome napisane pročitao?

- Da, tata, pročitao sam.

- I sve što je napisano u njima si razumeo?

- Nisam baš sve razumeo, ali mi je mama Anastasija objasnila kako da pojmem nepojmljivo, i ja sam shvatio.

- Šta ti je objasnila? Barem jedan primer iz tebi nerazumljivog, možeš li mi navesti?

- Mogu. Nisam odmah razumeo zašto si se srdio na mama Anastasiju, da je udariš si hteo. Ona je veoma dobra, mila i lepa. Voli te. A ti je uopšte nisi voleo, čim si je ružio. Kasnije mi je mama sve ispričala.

- Šta? Šta ti je ispričala?

- Mama Anastasija mi je pojasnila, kako si je ti jako zavoleo, ali ljubav svojo nisi prepoznal. Ipak si, bez obzira na neprepoznatu ljubav svojo, po povratku onamo gde teško žive ljudi, počeo da radiš onako kako te je molila mama. Kaže da si sve po svome radio, kako si smatrao da je najbolje. Ali si, kada si se setio mame, knjigu napisao koja se dopala ljudima. Ljudi su počeli stihove da pišu i pesme. Da razmišljaju su ljudi počeli, kako da učine dobro. Njih je sve više i više sada – ljudi razmišljajućih o dobrom, znači, da bude dobro na celoj Zemlji. Tebe su, pri tom, grubo napadali zbog knjige i zavideli ti. Ali si ti, tata, još jednu napisao, kasnije još i još. Neki ljudi su još žešće počeli da te napadaju. A drugi su ti, kada si kod njih odlazio, tapšali, shvatajući napisano u knjigama. Osećali su: knjige ovakve ti pomaže da pišeš, još neprepoznata s tvoje strane, energija Ljubavi. I ja sam se rodio zato što si žarko želeo da me vidiš, a i Ljubav je želela. Ti si, tata, pisao knjige, zato što si svet dobar želeo da pripremiš do mog rođenja. Malčice nisi uspeo da ga pripremiš, kad sam se rodio. Zato što je svet velik jako. Mama Anastasija je rekla da dostojnim treba da budem i tebe i sveta. Treba da porastem i spoznam sve. Još je mama rekla, da se nikada nije ljutila na tebe. Odmah je prepoznala energiju Ljubavi. Kasnije ti je mama pročitala knjigu, napisanu slovima koja nisu tužna. Pročitala ti je ne baš celu knjigu. Ali to što ti je pročitala, uzmogao si da napišeš mnogim ljudima razumljivim slovima. I skoro ti je sve valjano uspeo.

- Kakvu knjigu? Kako to kažeš, mama ti je pročitala? Kako se zove ta knjiga?

- Njen naslov je »Stvaranje«.

- »Stvaranje«?

Knjiga praihvora

- Da, »Stvaranje«. I svakoga dana volim da je čitam. Samo, ne tvojim slovima, tata. Mene je mama naučila da drugačijim slovima čitam tu knjigu. Dopadaju mi se raznolika i vesela slova. Ta knjiga se celog života može čitati. U njoj je o svemu rečeno. A uskoro će se na Zemlji pojaviti nova knjiga. Ti ćeš, tata, predstaviti novu knjigu.

- Voloda, nisi se pravilno izrazio, treba reći »napisaćeš«.

- Ma, svoju devetu knjigu ti, tata, nećeš pisati. Nju će stvarati mnogo ljudi, odrasli i deca. Biće živa. Biće sastavljena od mnoštva poglavlja prekrasnih - poseda rajskih. Ljudi će pisati tu knjigu na Zemlji veselim slovima svoga Oca. Ona će biti večna. Mama me je naučila da čitam ta živa i večna slova, da slažem iz njih reči.

- Sačekaj – prekinuo sam sina. – Moram da razmislim.

Istog trenu je poslušno učtao.

»Neverovatno – razmišljao sam – znači, negde ovde, u tajgi, Anastasija ima starodrevnu knjigu, napisanu ljudima nepoznatim slovima. Ona zna ta

slova, naučila je sina da slaže iz njih reči i da čita. Pročitala mi je iz te knjige poglavlja za knjigu »Stvaranje«. Poglavlja o tome kako je stvorio Bog Zemlju i čoveka, i ja sam ih zapisao. Tako proizlazi po rečima sinovljevim. Ma, nikada nisam video da je Anastasija uzimala u ruke neku knjigu! A sin mi reče da je ona prevela za mene slova te knjige. Moraću da pokušam da razjasnim preko sina«.

Upitah ga:

- Voloda, ti znaš da na svetu postoji mnogo jezika? Na primer, engleski, nemački, ruski, francuski i mnogo drugih?

- Da, znam.

- Na kom je jeziku napisana ta knjiga, ta, koju mama može da čita, a i ti?

- Napisana je na svom jeziku, a izgovarati njena slova je moguće na bilo kom jeziku. I na onaj kojim ti, tata, pričaš, ona se prevode. Samo, ne mogu se sve reči prevesti, zato što je slova u tvom jeziku vrlo malo, tata.

- Možeš li mi doneti tu knjigu sa veselim i različitim slovima, kako kažeš?

- Da ti donesem celu knjigu, tata, ne bih mogao. Mogu da donesem neka malecka slova. Ali, zašto ih nositi, bolje im je da na svom mestu ostanu. Ako ti, tata, želiš, mogu da ti pročitam i odavde slova. Samo, ne mogu da čitam tako brzo kao mama.

- Pročitaj kako možeš.

Voloda ustade i uperivši prstić u prostranstvo, počeo da čita rečenice iz poglavlja knjige »Stvaranje«:

»Vaseljena sobom ispoljava misao. Iz misli se rodila vizija. Ona je delimično vidljiva materija. Moj sine, ti si beskonačan, večan si, u tebi su tvoje stvaralačke vizije«.

Čitao je po slogovima. Pratio sam izraz njegovog lica. Ovlaš se menjao pri svakom slogu: bio je čas začuđen, čas pažljiv, čas razdragan. Ali, pažljivo upirući pogled onamo kud je pokazivao svojim prstićem, nikakvih slova, a tim pre ni slogova, u prostranstvu nisam video, te zato prekidoh čudno čitanje sinovljevo.:

- Sačekaj, Voloda. Da li to znači da vidiš u prostranstvu nekakva slova? Zašto ih ja ne vidim?

On me iznenađeno pogleda. Neko vreme je razmišljao, potom bojažljivo izgovori:

- Zar ti, tata, ne vidiš onu brezu, bor, kedar, oskorušu?

- Njih vidim, ali slova, gde su?

- Pa, to i jesu slova kojima piše Tvorac naš!

Nastavio je da čita po slogovima, pokazujući prstićem na različito rastinje. I ja shvatih neverovatno. Cela tajga oko jezera, na čijoj sam obali ne jednom sedeo sa Anastasijom, bila je ispunjena rastinjem. Naziv svake biljke počinjao je određenim slovom, a neke su imale i po nekoliko naziva. Naziv do naziva, slovo do slova – dobijao se slog, nadalje reč, rečenica. Kasnije sam doznao, da celo prostranstvo tajge kojim je poljana Anastasijina okružena, nije prosto haotično rastuće drveće, žbunje i trave. Ogromno prostranstvo oko poljane Anastasijine, ispisano je zbilja živim slovima-rastinjem. Čudesnu knjigu je, činilo se, moguće čitati večito. Proizlazilo je tako da se od jednih te istih

naziva biljki, ako se čita sa severa na jug, oblikuju jedne reči i rečenice. Sa zapada ka istoku – druge. Tačno po krugu – treće. I još, od naziva rastinja, oblikovale su se reči, rečenice, slike po hodu sunca. Proizlazilo je da zraci sunca, kao da štapom pokazuju po karti, vode po slovima. Shvatio sam zašto je Voloda nazivao ta slova veselim. U običnim knjigama sva štampana slova strogo nalikuju jedno na drugo. Ali je u datom slučaju, čak i jedna te ista biljka, uvek različita. Obasjane suncem pod različitim uglom, šumeći lišćem, one dočekuju sa dobrodošlicom čoveka. Odista se mogu posmatrati večno.

Ma, ko je, kada, koliko stoleća pisao tu čudesnu knjigu? Pokoljenja predaka Anastasijinih? Ili..? Kasnije sam od Anastasije čuo kratak, lakonski odgovor: *»Pokoljenja mojih predaka su hiljadama godina održavala slova te knjige u pravičnoj logičnoj utemeljenosti«*.

Posmatrao sam sina i grozničavo tražio temu razgovora, procenjujući sa kojom bi bilo moguće postići potpuno uzajamno razumevanje.

Jedan plus jedan iznosi tri

Aritmetika! Matematika! Naravno, takva precizna nauka ne može dovesti ni do kakvih nesuglasica. Ako je Anastasija naučila sina da računa, onda razgovor na ovu temu neće kriti u sebi nikakve protivurečnosti ili preimućstva. Dva puta dva su – uvek četiri, na bilo kom jeziku i u svim vremenima. Obradovan svojim otkrićem, sa pouzdanjem upitah:

- Voloda, a da računaš, sabiraš, množiš, mama te je učila?

- Da, tata.

- Dobro je. Tamo, gde ja živim, postoji takva nauka – matematika. Ona ima ogroman značaj. Mnogo toga je zasnovano na računanju i proračunima. Da bi bilo lakše sabirati, oduzimati, množiti, ljudi su mnogo sprava izumeli, bez kojih je sada teško izaći na kraj. Doneo sam ti jednu od njih, naziva se kalkulator.

Izvukao sam mali džepni japanski digitron na solarne baterije, uključio ga i pokazao sinu.

- Vidiš, Voloda, ova malena spravica može vrlo mnogo. Eto ti, na primer, znaš koji se broj dobije, ako se dva pomnoži sa dva?

- Ti, tata, hoćeš da ja kažem »četiri«?

- Tačno, četiri. Ali, nije stvar u tome da ja tako hoću. Tako jeste. Uvek će dva puta dva biti četiri. A ova malena spravica takođe može da računa. Pogledaj ekrančić. Pritiskam dugmenceta »dva«, na ekranu se pali cifra »dva«. Sad pritiskam znak koji označava množenje, i ponovo cifru »dva«. Onda se pritiska dugme sa znakom jednakosti, da bi se saznalo koliki se dobija rezultat. I evo – na ekranu se pali cifra »četiri«. Ali, to je veoma prosta aritmetička radnja. Ova spravica može da računa onako kako je čoveku nemoguće. Evo, na primer: sto

trideset šest pomnožimo sa hiljadu sto trideset šest. Sad ću pritisnuti dugme sa znakom »jednako« i saznaćemo koliko je to.

- Sto pedeset četiri hiljade četiristotine devedeset šest – izgovori Volođa, pretekavši kalkulator.

Onda sam počeo da množim i delim petocifrene, šestocifrene brojeve, ali je sin svaki put pretekao kalkulator. Izgovarao je rezultat trenutno, bez ikakvog napora. Takmičenje sa kalkulatorom je nalikovalo igri, ali ona sina nije nimalo privlačila. Naprosto je izgovarao cifre, razmišljajući o nečem svom.

- Kako to radiš, Volođa? – upitah ga zapanjeno – Ko te je naučio da tako brzo računáš napamet?

- Ne računam, tata.

- Kako to, ne računáš? Kazuješ cifre, odgovarajući na pitanja.

- Prosto nabrajam cifre, zato što su svagda nepromenljive u mrtvoj dimenziji.

- Možda si hteo da kažeš – u tačnoj dimenziji?

- Može i u tačnoj, ali je to jedno te isto. Brojevi su uvek nepromenljivi, ako se zadaje okamenjeno prostranstvo i vreme. Ali, oni su uvek u pokretu, njihovo kretanje menja brojke, i tada je računati mnogo zanimljivije.

Dalje je Volođa počeo da nabraja nekakve neverovatne formule ili aritmetičke radnje, koje je, pokazalo se, nemoguće razumeti. Zapamtio sam samo da je formula bila vrlo duga, uopšte se nije završavala. On je živahno označavao rezultate aritmetičkih radnji, ali su uvek bili srednjih vrednosti. Svaki put, označivši broj, Volodja je živahno dodavao: »Zajednički delujući sa vremenom, taj broj daje...«

- Sačekaj, Volođa - prekidoš sina – tvoje merenje je čudnovato. Jedan plus jedan će uvek biti dva. Evo gledaj, uzmem jedan štapić...

Uzeh iz trave malenu grančicu i položih je ispred sina. Onda nađoh drugu grančicu, stavih je pored prve i upitah:

- Koliko dobijamo grančica?

- Dve – odgovori Volođa.

- Upravo tako – dve, i drugačije biti ne može ni u kojoj dimenziji.

- Ma, u živoj dimenziji sasvim je drugačiji obračun. Viđao sam ga.

- Kako to – viđao? Možeš li mi prstima pokazati računanje u drugoj dimenziji?

- Da, tata.

On podiže preda mnom svoju malenu rukicu stegnutu u pesnicu i počeo da pokazuje. Isprva odvoji jedan prstić i izgovori: »Mama«. Odvoji drugi prstić: »Dodati – tata, nastao sam – ja« i odvoji treći prstić. – Eto, ispalo je tri prstića, a da bi ostala samo dva, jedan ukloniti treba. Ali, ja ne bih želeo da uklonim ni jedan od ta tri prstića. Želim da ih bude više, u živoj dimenziji je to moguće«.

Ni ja nisam želeo da bude uklonjen jedan od tri prstića. Neka, bolje da postoji ta druga – živa dimenzija, kako on kaže. Neka se uvećava rezultat. Neverovatno! Jedan plus jedan ispada – tri. Čudnovato nekako. I pored svega, najveća je nepoznanica za mene ostala knjiga iz tajge sa živim slovima.

Učiniću srećnom devojčicu - vaseljensku

Posmatrao sam svog malenog sina, koji ume da čita čudesnu i svakako najživlju knjigu na svetu, koju mi je otkrio. Shvatao sam: da bi se pročitala cela, potrebno je jako mnogo vremena. Uz to, nužno je znati nazive sveg rastinja. Ali je iz nekog razloga bila milina u duši već i od pomisli što postoji – ta knjiga sa veselim i različitim slovima, kako se izrazio sin. On će je čitati. A šta posle? Kada odraste? Rekao je: »Biću kao ti, tata«. Znači, poći će u naš svet. U svet, gde su ratovi, droge, kriminal i otrovana voda. Zašto da ide onamo? A on se već pripremio. Odlučio je da krene u naš svet kada poraste, i učiniće nešto dobro. Interesuje me - šta? Upitah:

- Volodja, kada porasteš, koji ćeš posao ili zanimanje za sebe smatrati najvažnijim?

- Mama Anastasija mi je govorila. Prvo i najvažnije, kada porastem... Treba da učinim srećnom jednu devojčicu-vaseljensku.

- Koga? Neku Vaseljenu ili devojčicu?

- Svaka devojčica, živuća na Zemlji – to je slika Vaseljene. U početku to nisam poimao. Onda sam čitao, čitao knjigu i razumeo. Svaka devojčica nalikuje na Vaseljenu. U svakoj devojčici postoje sve energije vaseljenske. Devojčice-vaseljenske moraju biti srećne. I ja jednu od njih moram neizostavno učiniti srećnom.

- Na koji način nameravaš da ostvariš svoju zamisao, kada porasteš?

- Poći ću onamo gde živi mnogo ljudi, i naći ću je.

- Koga?

- Devojčicu.

- Ona će biti, svakako, izuzetno lepa?

- Po svoj prilici. A možda će biti malčice setna, i neće je svi ljudi smatrati lepom. Možda će bolovati. Tamo gde ti živiš, tata, mnogo ljudi boluje od neprimerenih životnih uslova.

- Šta će ti ne najlepša, i ne sasvim zdrava devojčica?

- Pa, zato što sam ja, tata, dužan da učinim najlepšom, najzdravijom i najsretnijom svoju devojčicu-vaseljensku.

- Ma kako? Premda, do tog vremena, kada ti porasteš, verovatno ćeš naučiti da učiniš srećnim drugog čoveka – svoju devojčicu. Iako još uvek ne znaš sve, Voloda, o tom svetu u kom ja živim. Možda... Može se desiti da izabrana tobom devojčica uopšte neće sa tobom da razgovara. Znaš li na koga obraćaju pažnju današnje devojčice? Ne znaš. Reći ću ti. Lepe i ne baš lepe, bolesne i zdrave – obraćaju pažnju pre svega na one koji imaju mnogo novca, automobil, na one koji su dobro odeveni i imaju položaj u društvu. Ne sve, razume se, ali je većina njih takva. A otkud tebi mnogo novca?

- Mnogo – to je koliko, tata?

- Pa, na primer, recimo barem milion. I još bolje, u dolarima. Da li si upoznat sa novčanim jedinicama?

- O papirićima raznim i novcu koji ljudi vole, mama Anastasija mi je pričala. Govorila mi je da njih ljudi za odeću, hranu i razne druge stvari daju.

- Daju. A gde ga uzimaju, znaš li? Da bi dobili taj novac, mora se raditi negde. Ne, naprosto raditi nije dovoljno, da bi ga imali mnogo... Treba se biznisom baviti ili izumeti nešto. Eto ti, na primer, možeš li izumeti nešto što je nužno ljudima, ma nešto što im mnogo nedostaje?

- A kakav pronalazak ljudima najviše nedostaje, tata?

- Kakav? Mnogi. Kriza je energetska, na primer, u mnogim regionima. Električne energije nema dovoljno. Atomske elektrane neće da grade: opasne su zato što mogu da eksplodiraju. A bez njih ne mogu da izađu na kraj.

- Atomske? Od kojih radijacija ljude i rastinje ubija?

- Ti znaš o radijaciji?

- Da, ona je posvuda. To je energija. Ona je dobra. Nužna. Jedino, ne sme se sakupljati u velikoj količini na jednom mestu. Deko me je naučio da upravljam radijacijom. Samo se o tome pričati ne sme, neki ljudi dobru radijaciju u oružje pretvaraju da bi druge ljude ubijali.

- Da. Bolje nemoj pričati. Čini se da ćeš ti zaista moći nešto da otkriješ i da ćeš zaraditi za svoju devojčicu mnogo novca.

- Verovatno ću moći. Ali, novac srećnim čoveka ne čini.

- A šta, po tvome, čini čoveka srećnim?

- Prostranstvo, koje sam sazdaje.

Zamislio sam kako moj sin postaje mladić. Bezazlen, iako zna mnoge neobične činjenice, razne pojave. Zналаčki usmeravajući čak i radijaciju, ipak je naivan u odnosu na vešte zamršenosti našeg života, i poći će da traži svoju devojčicu, da bi je učinio srećnom. Nastojao da se, spolja gledano, ne izdvaja među ostalim ljudima. Tako je uvek činila Anastasija kada je izlazila među ljude. On će se truditi da se ne razlikuje, a ipak neće uzmoći da bude u potpunosti onakav, kakvi su svi ostali. Priprema se, upija u sebe golemo znanja, stara se da ostane zdrav fizički, i sve to zarad nekakve, jedne jedine devojčice. Smatrao sam da Anastasija priprema sina za velika dela i da mu zbog toga predaje u nasleđe svoja znanja, moći. A sad proizlazi, da je najvažniji posao u životu muškarca – da učini srećnom samo jednu ženu. Sin je uveren da je svaka žena slika cele Vase ljene. Je li moguće da je to zaista tako? Čudnovata filozofija, ali kako god, moj sin je ubeđen u nju, i smatraće da je jedan od najvažnijih poslova u njegovom životu da učini srećnom samo jednu devojku, koju i ne zna pri tom. Možda se još uvek nije ni rodila. Možda već puzi ili čini prve koračiće. A možda, nikakva devojka i neće hteti, ili, tačnije, neće moći da ga zavoli?

U početku, kada on ispuni njenu želju i donese joj novac, ona će se, možda, pretvarati da ga voli. Oh, koliko je njih, takvih žena, u našem svetu! Za starca su spremne da se brže-bolje udaju zbog novca. Ma, one su naučile da ljubav oponašaju.

Moj sin će porasti, srešće takvu. Ispunjavaće joj sve želje, a ona će govoriti da ga voli. Ali, šta će se desiti sa njim kada počne da joj priča o neophodnosti da sazdaju prostranstvo Ljubavi, da sade baštu... Ismejaće ga?

Smatraće ga nenormalnim ili će ga razumeti? Možda će razumeti. A možda... Ne, bolje da predupredim najgore:

- Shvataš li, Volođa, kada nađeš tu devojčicu i uspeš da iz nje načiniš zdravu i veoma lepu, najlepšu, kako ti kažeš, može se desiti ono, što uopšte ne znaš. Najlepše devojke u našem svetu nastoje da postanu manekenke, glumice, da u šou-biznis uđu. Njima se dopada kada im svi muškarci naokolo dele komplimente. Pa zamisli, požeće da pred publikom kao kraljica blista, a ti počinješ da joj predlažeš da prostranstvo Ljubavi stvarate. Ona će te, možda, saslušati - i ništa više. Otići će od tebe onamo gde je sve grozničavo, puno komplimentata i aplauza, a tebi će još, gle lepote, i dete ostaviti. Šta ćeš onda raditi?

Volođa bez razmišljanja odgovori:

- Tada ću stvarati prostranstvo sam. U početku sam, potom ću sa detencetom koje je ona ostavila čuvati u tom prostranstvu Ljubav.

- Za koga ćeš je čuvati?

- Za sebe, tata, i za devojčicu koja će, kako ti kažeš, otići pod okrilje izveštačene grozničavosti.

- Ma, zašto za nju pripremati ili čuvati prostranstvo Ljubavi? Eto vidiš, kako si po tim pitanjima naivan. Moraćeš drugu da tražiš i da budeš obazriviji sledeći put.

- Ako ću drugu, ko će onda učiniti srećnom devojčicu koja je otišla?

- Ma, neka to čini ko hoće, što bi ti oko nje lomio glavu? Otišla i kraj.

- Vратиće se. I ugledaće predivnu šumu, baštu. Učiniću tako, da joj sve životinje budu pokorne i da joj služe. Svi i sve u tom prostranstvu, iskreno će je voleti. Ona će se, verovatno, umorna vratiti. Opraće se pravom vodom, odmoriti. Postaće još lepša i neće poželeti više da napusti svoje prostranstvo Ljubavi. Naše prostranstvo. Postaće srećna. I zvezde nad njom će biti blistavije i srećnije. Ali, da ti, tata, nisi zamislio, izazvao mišlju svojom takvu okolnost da mora da ode, ona ne bi otišla.

- Ja? Ja izazvao?

- Da, tata. Jer, ti si tako rekao. Tvoja misao. Čovek tvori svojom mišlju razna stanja, i ti si ga, eto, stvorio.

- A ti, tvoja misao, zar ona ne može da izmeni situaciju? Da savlada moju. Sam si rekao da je brza, kao kod Anastasije skoro.

- Može da je savlada.

- Pa, ukroti je.

- Ne želim da se moja misao sa tvojom bori, tata. Drugi izlaz ću potražiti.

Kako savladati prepreku?

Više nisam mogao da razgovaram sa svojim sinom. Sve moje reči automatski proverava svojim slikama, koje sa lakoćom ustanovljuju istinu i laž.

Čak je i zaključke historičara, izložene u udžbenicima, opovrgao. Nikako da dođe do nadmoćnosti oca nad sinom, razgovor mi nije donosio autoritet, već je verovatno rušio onaj autoritet koji je postojao zahvaljujući Anastasiji. I još, ta njegova čudnovata uverenost u snagu misli plašila me je i udaljavala od njega. Različiti smo. Do povezanosti sa detetom, kao oca i sina, nije došlo. Nisam osećao u njemu rođenog sina. On mi se, uopšteno, drugačijim bićem činio. Čitali smo. Tad se setih reči Anastasijinih: »*Sa decom se neizostavno mora biti iskren i pravdoljubiv*«. Čak me je i bes spopao zbog bezizlaznosti položaja: »Znači, iskren? Pravdoljubiv?« Trudio sam se, a šta se desilo? Kad bih do kraja bio iskren i tačan... Uopšte uzevši, u ovakvoj situaciji to se ne može reći. I izrekoh, ispalih u jednom dahu:

- Volođa, ako ću iskreno sve da kažem, ne uspevamo da razgovaramo kao otac i sin. Različiti smo. Shvatanja, informacije, znanja su nam različita. Ne osećam te svojim sinom. Čak se bojim da te dodirnem. U našem svetu, svoje dete možeš i pomilovati tek tako, bez nekog posebnog razloga, pa ga i kazniti, istući za grešku. A ja ni da pomislim nešto slično u odnosu na tebe ne mogu. Među nama je prepreka nesavladiva.

Ućutah. Sedim, ćutim, na znam šta i kako da pričam dalje. Sedim i posmatram zamišljenog svog malenog, sa čudnovatim načinom mišljenja, sina.

Okrenuvši ka meni svoju kudravu glavicu, ponovo progovori sa mnom prvi, ali ovoga puta osetih ton tuge u njegovom glasu:

- Između tebe i mene, tata, ima nekakva prepreka? Tebi je teško da me prihvatiš kao sina svog rođenog? Dugo boraviš tamo, u drugom svetu, gde je sve malko drugačije nego ovde. Znam, tata, tamo biju katkad svoju decu... Tamo je sve malčice drugačije. Pomislio sam, tata... Sad ću...

Hitro ustade, potrča, zatim se vrati noseći u rukama granu sa suvim iglicama i, pruži mi je:

- Uzmi, tata, ovu grančicu i istuci me njom. Kao što biju decu svoju roditelji u tom, drugom svetu, u kome tako dugo boraviš.

- Da te istučem? Tebe? Zašto? Ma, šta si to smislio?

- Znam, tata, tamo, u tom svetu, gde si prinuđen tako dugo da bivaš, biju roditelji samo rođenu decu svoju. Ja sam tvoj sin rođeni, tata. Istuci me, da bi osetio sebe ocem mojim rođenim. Možda ćeš tako lakše osetiti. Samo, po ovoj rukici nemoj da biješ, i po nogici ovoj. Ne oseća ta ruka bol, a i noga neće osetiti, one su utrnule još uvek malčice. A sve ostalo na telu će osetiti bol. Samo, zaplakati, verovatno neću moći, kao što deca plaču. Još ni jednom nisam plakao.

- Budalaština! Potpuna besmislica! Niko i nikada, čak ni u tom, kako ti kažeš, drugom svetu, ne bije decu tek tako. Ma, kažnjavaju ponekad, šljepnuvši ovlaš. Ali je to samo onda kada ne slušaju deca roditelje svoje, i rade ono što ne treba.

- Da, svakako, tata. Kada roditelji smatraju da su deca krivo postupila.

- Upravo tako.

- Pa onda ti, tata, smatraj nekakav moj postupak nedopustivim.

- Šta znači, »smatraj«? Kada je postupak pogrešan, svima je jasno da je nedozvoljen, a ne da se nekome prohtelo da računa da je nedopustiv. Svima treba da bude jasno šta je tu loše.

- I deci koju biju?

- I deci. Njih zato i biju, da shvate svoju pogrešku.

- A pre batina, ona ne mogu da je shvate?

- Ne mogu, znači.

- Njima objašnjavaju, a oni ne mogu?

- Ne mogu, u tome i jeste njihov prestup.

- A kod onoga krivice nema, ko je objašnjavao nerazumljivo?

- A kod onoga, proizlazi, ne, on... Ma, potpuno si me upetljao svojim nerazumevanjem!

- E, pa dobro, kad ne razumem, onda me istuci. I neće biti prepreke među nama.

- Ma, kako ne možeš da shvatiš: kazna može da usledi kada, na primer... Ma, na primer... Tebi mama strogo kaže: »Volođa, to ne treba da se radi«. A ti, bez obzira na zabranu – činiš zabranjeno. Da li si shvatio sad?

- Shvatio sam.

- Da li si ikada učinio nešto, što mama brani?

Da, učinio sam. Dva puta sam uradio. I opet ću činiti, ma koliko mi mama branila da to radim.

Razgovor sa sinom je nastavljao da se odvija ne onako kako sam isplanirao unapred. Nikako nisam uspevaio da predstavim savremeno civilizovano društvo, pa dakle, ni sebe, u povoljnom svetlu. Mene su do te mere razdraživali uporno ponavljani razlozi sinovljevi, da sam lupio pesnicom po stablu drveta, i izneo mu... ili, u većoj meri, sebi:

- Ne kažnjavaju svi roditelji u našem svetu batinama svoju decu. Mnogi, obrnuto, traže pravilan sistem vaspitanja. I ja sam ga tražio, ali nisam našao. Kada sam dolazio kod vas u tajgu, još si sasvim malen bio. Uvek sam želeo da te zagrlim, stegnem. Ali je Anastasija govorila: »Ne sme se čak ni milovanjima misao detetova prekidati. Misaoni proces detetov je – veoma važan proces«. Samo sam te posmatrao, a ti si sve vreme nečim bio obuzet. Ni sad mi nije jasno, kako sa tobom da razgovaram.

- A sada, tata, više ne želiš da me zagrliš?

- Želim, ali ne mogu, sve se u glavi nekako izmešalo od tih sistema vaspitanja.

- A, da li onda mogu ja to da učinim, da te zagrlim, tata? Jer, naše misli su sad iste.

- Ti? **I ti** takođe želiš da me zagrliš?

- Da, tata.

Koraknuo je ka meni. Spustio sam se na kolena i potom nekako lagano seo na zemlju. On me je jednom rukom čvrsto stegao oko vrata i privio glavicu na moje rame. Osetio sam otkucaje njegovog srca. A moje je počelo da lupa prvo ubrzano, pa onda na preskok. Otežano sam disao. Verovatno posle nekoliko sekundi ili minuta, srce, koje je udaralo na preskok, odjednom počeo da ujednačava svoj ritam, kao da se usklađuje sa otkucajima drugog srca. Vrlo

lako mi je postalo da dišem. Nastupilo je takvo stanje da... Poželeo sam da izgovorim ili vrisnem: »Kako je savršeno sve uokolo! Kako je prekrasan život čovekov! Hvala onome, ko je iznedrio ovaj svet!« I još mnogo toga lepog sam poželeo da kažem. Ali su se reči samo u meni unutra skupljale. Pomilovao sam sina po kosi i upitao ga, iz nekog razloga, šapatom:

- Reci mi, sine. Šta si zabranjeno mamom mogao da učiniš? I još da ponoviš smeras?

- Kada sam ugledao jednom mamu Anastasiju... – odgovori Volođa takođe isprva šapatom i ne podižući svoju glavicu sa mog ramena – kada sam ugledao...

On se odvoji od mene, sede na zemlju i pomilova rukicom travu.

– Travke su uvek zelene, kada im je dobro.

Neko vreme je ćutao. Potom podiže glavicu i nastavi.

Spašću svoju mamu

- Jednom prilikom mame dugo nije bilo. Pomislio sam: »Gde li je ona?« - i zaključio da je mama na susednoj poljani koja je odmah pored naše, nalikuje na našu, ali na kojoj nije tako lepo. Pošao sam prema susednoj poljani. Tamo sam ugledao mamu. Ležala je nepokretno i bela sva bila. Oko ležeće bez pokreta mame i trava je bila bela.

Isprva sam stajao i razmišljao: »Zašto se ovo dešava? Ne sme biti potpuno belo lice mamino i trava uokolo«. Potom sam odlučio da dodirnem mamu, ona je oči teškom mukom otvorila, ali se nije pomakla. Tada sam je za ruku uhvatio i počeo s mukom da je izvlačim iz belog kruga. Ona je svojom drugom rukicom pomagala, te se izvukosmo iz belog kruga.

Mama, kada je postala pređašnja, reče mi da je nipošto ne dotičem ako se opet nešto tako desi. Ona sama to može savladati, a ja sa tim neću izaći na kraj. Posle toga, kako sam proveo neko vreme u belom krugu i mamu vukao, ruka i noga su mi obamrle i dugo se oporavljaju. Mama brzo pređašnja postaje, a moje rukica i nogica se veoma sporo oporavljaju.

Kada sam drugi put mamu video u istom takvom krugu... Kako potpuno bela tamo leži, nisam je doticao. Viknuo sam, pozvao medvedicu snažnu, na kojoj sam spavao kao mali. Naredio sam joj da mamu vuče. Medvedica je koraknula na belo, pala, i ne živi više medvedica. Samo su deca medvedicina ostala.

Medvedica je trenutno umrla, čim je na belo stupila. Na beloj travi sve umire.

Tada sam iznova sam krenuo u beli krug i počeo da vučem mamu Anastasiju. Zajedno smo se izvukli iz mrtve trave. A moja ruka i noga se nisu ukočile tako jako kao prvi put, samo mi je celo telo drhtalo pomalo. Sad ne drhti. Vidiš tata, ne drhti moje telašce, sluša me. I rukica će se uskoro podizati,

kada ja to budem hteo. Već se i sad malčice diže. A ranije uopšte nisam mogao da je podignem.

Preneražen, slušao sam priču svoga sina. Setio sam se da sam jednom prilikom video Anastasiju u sličnom stanju i da sam, takođe intuitivno uspeo da je izvučem iz belog kruga. Setio sam se kako je govorio o toj pojavi filozof Nikolaj Fjodorovič.

Ma, zašto ona sebe podvrgava takvoj opasnosti? Sina čak dovodi u opasnost. Zar je to toliko važno – spaljivati u sebi upućenu nekakvu nevidljivu energiju?

Čudnovate krugove pravilnih geometrijskih oblika su ne jednom pokazivali na televiziji. Pojavljivali su se u raznim zemljama, uglavnom na poljima pod žitaricama. Ljudi su između normalno rastućih stabljika otkrivali krug, u kom su stabljike poglele po zemlji. Ne haotično prignječene, već oborene na jednu stranu, obrazujući geometrijske oblike. Naučnici izučavaju ove zagonetne pojave, ali objašnjenja zasad nema. I u Anastasijinom slučaju takođe je krug, isto tako ugnječena trava, ali je pored onog što su pokazivali na televiziji, trava takođe pobeležila, kao da joj je nedostajalo sunčeve svetlosti.

Anastasija je govorila da je to – negativna energija izazvana ljudima. Recimo da je tako, ali, zašto je ona usmerena isključivo na Anastasiju? Koji je to ljudi upućuju? I, zaboravivši se, rekoh naglas:

- Zašto se ona sa njom bori? Kome je to potrebno? Kome od toga može biti bolje?

- Svima pomalo – začuh glas sinovljev. – Mama kaže, ako ostane manje zle energije, ukoliko uzmogne da je smanji spaljujući je u sebi, a ne odbijajući je u prostranstvo, biće je manje. A oni koji je stvaraju, i sami će postati bolji.

- Pokaži mi, koliko ih je, tih krugova belih? Gde su oni?

- Pored naše poljane ima jedna vrlo mala poljana. Tamo se uvek i pojavljuju beli krugovi. Kasnije u njima trava ponovo zazeleni, ali zasad nije sva pozelenela, i još su vidljivi beli krugovi. Ako hoćeš, idemo. Pokazaću ti ih, tata.

- Hajdemo.

Brzo ustadoh i uzeh za ruku svoga sinčića. Dete je žurno tapkalo malim nožicama, ali sam primetio da pomalo hramlje, te sam se trudio da ne idem odveć brzo.

S vremena na vreme Volođa je nastojao da me pogleda u oči i sve vreme brbljao, nešto pričajući u hodu. A ja sam razmišljao o tim čudnim belim krugovima i o nerazumnom ponašanju Anastasijinom, o smislu njenog delanja, i uopšte, o toj čudnoj pojavi.

Da bih kako-tako održao razgovor sa sinom, upitah ga:

- Zašto, Volođa, mamu nazivaš čas mama, čas mama Anastasija?

- Znam o mnogim mamama koje su ranije živele na Zemlji. O njima mi je mama Anastasija pričala. Njih možemo nazivati bakama, praprabakama, a možemo i mamama. Bake su rodile mame. Njih možemo takođe mamama zvati. Ja ih osećam i vidim, zamišljam kada priče o njima slušam, a ponekad ih i sam zamišljam. A da se ne bih upetljao, katkad mamu, mamom Anastasijom nazivam. Sve mame su dobre, ali je mama Anastasija meni najmilija i najbolja,

ona je lepša od cvetova i oblaka. Neka je bude zauvek. Tako ću uskoro ubrzati misao svoju, da ću biti u stanju da je vraćam stalno...

Nisam saslušao do kraja, nisam razmislio o smislu izrečenog. Stigli smo do malene poljane i ja ugledah četiri beličasta kruga na travi. Krugovi su bili prečnika od po pet-šest metara. Bili su jedva primetni, ali se jedan izdvajao svojom belinom, verovatno je nastao nedavno. Shvatio sam zašto me nije dočekala Anastasija i zašto je nema sada pored nas. Znači, negde je potpuno iznurena. I ne želi da je sažaljevamo, niti da smo žalosni zbog njenog stanja.

Posmatrao sam bele krugove, a misli moje su letele velikom brzinom preplićući se. Razume se, mnogi ljudi poblede zbog neprijatnosti koje se na njih svale. Skoro uvek ljudi poblede kada se zloba na njih neočekivano usmeri. A ovde? Zar je moguće da se ovako, na tako velikoj udaljenosti oseća? Zar odista može da se skoncentriše u jedno, ta ogromna količina energije zlobe ljudske? Da li je tako silovita, te ne samo čovek, već i rastinje oko njega beli? Očigledno da može. Eno ih – tragovi najzlobnijih pokušaja. Ponovo se setih reči Anastasijinih, koje sam naveo u četvrtoj knjizi: »Sve zlo Zemlje, ostavi poslove svoje, gruni na mene, pokušaj. Sama sam pred vama, pobedite me. Da biste me pobedili, svi na mene krenite. Borba će biti bez borbe«. Mislio sam, prazne reči, kad - sve se zbiva. Knjige postoje, kako je predskazala, i pesme barda, i stihovi... Ona ne govori u prazno. Ali onda, zašto: »Borba će biti bez borbe«? I konačno, zlobu pokušava da jednostavno sprži u sebi. Sama nastoji! A po meni, sa njima se istinski mora boriti! Onako, po njušci... A ona je sama. Ne! Nećeš biti sama, Anastasija! Barem koliko-toliko... Bar malo ću preuzeti na sebe tih gadosti. Boriću se sa njom. Eh, kad bih umeo da govorim tako, kao ona. Rekao bih im. Po svoj prilici sam prasnuo ne iz zabave, te ispalih iznenada naglas:

- Hajde zlobnici, na mene se obrušite, barem deo vas ću spaliti!

Maleni Vladimir odjednom istrže svoju ručicu iz moje, potrča ispred mene, zadržano i pažljivo me pogledavši u oči. Onda lupi nogicom, uze zdravom ručicom drugu još slabiju, podiže ih obe uvis i u istom tonu uzviknu:

- I na mene se bacite, zlobnici! Evo, rukica mi već prezdravlja. Mama Anastasija nije sama! Evo me! I misao će juriti sve brže moja! Požurite, pakosnici, poslove svoje ostavite, ka meni požurite! Vidite li, gledajte kako rastem!

Na vrhove prstića se podigao, nastojeći da podigne ruke još više.

- Tako, mili ratnici, odvažni, neustrašivi. S kim ste namerili da ratujete, vitezovi? – začuh tihi glas Anastasijin.

Okretoh se, i spazih pod kedrom sedeću, naslonjenu glavom na njegovo stablo, Anastasiju. Videlo se koliko je bila iznemogla, kad je čak i glavu na deblo oslonila. Ruke su joj visile ka zemlji, a ramena bila opuštena. Lice blede, sa napola zatvorenim očima.

- Tata i ja smo protiv zlobe ustali, mama – odgovori i u moje ime Voloda.

- Ali, da bi se sa zlom borilo, mora se znati gde, u čemu je ono. Protivnika do detalja treba zamisliti. – Anastasija je govorila tiho, sa ogromnim naporom.

- Ti se, mamice, ovde odmori zasad, a tata i ja ćemo pokušati da ih zamislimo. Ako ne uspemo tačno da ih predstavimo, ti ćeš nam kasnije došapnuti.

- Sa dalekog puta je tata tvoj stigao sine. Neka se odmori prvo.

- Odmorio sam se, Anastasija. I uopšte, skoro da nisam umoran. Zdravo, Anastasija. Kako si?

Od njenog bespomoćnog izgleda, skamenio sam se i progovorio smušeno, ne znajući kako da se ponašam, šta da radim i kažem. Volođa mi priđe, uze za ruku i nastavi, obraćajući se Anastasiji:

- Tatu ću nahraniti posle puta, iskupaćemo se u čistoj vodi jezerskoj. I travke za pročišćavanje ću nabrati. Ti se, mamice, ovde odmori zasad. Ne troši na razgovor snagu. Sam ću sve uraditi. Posle ćemo kod tebe doći. Nek ti se brže snaga vrati...

- Sa vama ću se, takođe, okupati. Sačekajte, ja ću sa vama.

Anastasija, grčevito se hvatajući za deblo kedra pokuša da ustane. Malo se pridiže i ponovo, klizeći dlanovima po stablu drveta, bespomoćno skliznu na zemlju. Jedva čujno prošapta:

- Oh, što sam tako nesmotreno pogrešila. Zar ustati ne mogu u susret sinu i ljubavi?

Iznova, opirući se o stablo kedra poče sa ogromnim naporom da se pridiže sa trave. Zacelo ni ovog puta ne bi uspela da ustane. Odjednom, desi se nešto neverovatno. Ogromni kedar o čije se stablo oslanjala Anastasija, odjednom poče da usmerava iglice svojih nižih grana prema njoj.

Usmerene nadole, iglice su počele da ispuštaju jedva primetnu plavičastu svetlost. Ona je polagano, skoro neprimetno, obavijala Anastasiju. Potom začuh kako odozgo dopire pucketanje, poput onog koje se može čuti kada se nađete ispod visokonaponskog električnog voda. Podigoh glavu uvis, i ugledah kako su iglice svih kedara uokolo takođe počele jedva primetno da svetlucaju plavičastom svetlošću. I to nije bilo sve. Sve su bile usmerene prema tom drvetu, pod kojim je Anastasija pokušavala da ustane. Ono je prihvatilo iglicama gornjih grana dolazeću svetlost sa susednih kedara. Sve se više pojačavala svetlost donjih iglica. To je trajalo otprilike dva minuta. Potom je zablistao plavi bljesak. Kedrove iglice prestaše da svetle. Učinilo mi se da su čak malko i uvele. Anastasija se jedva nazirala obavijena koprenom plavog sjaja. Kada se on raspršio ili ušao u nju, nejasno je, ugledah...

Pod kedrom je stajala pređašnja, puna snage, čudesno lepa Anastasija. Osmehivala se meni i sinu. Podigla je glavu uvis i tiho izgovorila: »Hvala«. Potom... Zar to može da učini odrasla žena?!

Anastasija, malko poskočivši na mestu, lako i strelovito potrča ka najvećem belom krugu. Kod njegove ivice ona iznova, ali sad već vrlo visoko odskočivši, napravi trostruki salto i nađe se u centru belog kruga. Opet se odbivši u vis, napravi špagu, kao balerina. Prasnula je u smeh svojim zvonkim, zamamnim smehom i zavrтела se u igri iznad krugova belih.

Okolna šuma kao da je oživela, razdraganim uzbuđenjem ju je pratila. Sa grane na granu preskačući, jurile su po krugu veverice. U žbunju su blistale perlice očiju životinjica još nekakvih. Vrlo nisko, u pravcu poljane ispod drveća,

strelovito su se obrušila jedan za drugim dva orla... Ponovo se vinuše u visine, te nanovo – dole po krugu, pa iznova - uvis...

Kao akrobata i balerina, igrala je i smejala se Anastasija. Lagano je počela da se zeleni pod njenim nogama trava. Čak je i najbelji krug postao jedva primetan. Sve je veselije postajalo u duši od njene igre, smeha i svega uokolo. Kad iznenada... Odjednom potrča moj maleni sin i po krugu koji se još malo belasao napravi dva koluta, hitro skoči na noge, poskoči, zavrte se, pokušavajući Anastasijinu igru da ponovi. Nisam mogao da se uzdržim ni ja, te pored njega počeh da igram i poskakujem radosno.

- Napred, prema vodi! Ko će me prestići? – uskliknu Anastasija i polete ka jezeru, a sin i ja potrčasmo za njom.

Od tolikog skakanja sam ostao bez daha, te malko zaostadoh. Ali sam video kako je, poskočivši i prevrnuvši se nad vodom, zaronila u jezero Anastasija. Za njom je malčice kasnije, iz trka sa obale skočivši, na guzu ljusnuo sinčić.

Skidao sam se u trku, bacao odeću usput, te oduševljeno zanet, još ne skinuvši majicu, pantalone i cipele, u odeći u jezero zaronih i izronih uz smeh grohotni Anastasijin. Od izobilja osećanja, smeja se i rukicama pljeskao po vodi naš sin.

Prvi sam izašao iz vode. Skidao sam sa sebe mokru odeću i cedio je. Izašavša iz vode Anastasija, hitro obuče na mokro telo svoju laku haljinicu i počeh da mi pomaže da složim na žbun pantalone, da se brže osuše na povetarcu. Dohvatio sam iz ranca trenerku i obukao je. Anastasija je stajala pored mene u već suvoj haljini. Poželeo sam da je zagrlim, ali mi je iz nekog razloga nedostajalo smelosti.

Ona mi priđe sasvim blizu. Iz nje se širila toplina. Poželeo sam da joj kažem nešto lepo, ali reči nisu dolazile, te rekoh samo dve reči:

- Hvala, Anastasija.

Osmehnula se, položila je svoje ruke na moja ramena, i glavu nagnuvši ka mom ramenu, odgovori:

- I tebi hvala, Vladimire.

- Divno! – razleže se razdragani glas sina. – Sad odoh.

- Kuda? – upita Anastasija.

- Idem kod starijeg deke. Dozvoliću mu da sahrani telo i pomoći ću mu.

Oдох.

Voloda je živahno, skoro ne hramljući, otišao.

POZIV U BUDUĆNOST

- Šta to znači, dozvoliću deki da sahrani telo? - upitah u nedoumici.
- Sve ćeš videti sam. Shvatićeš. – odgovori Anastasija.

Malo kasnije ugledah živog pradedu Anastasijnog, ali ne videh nikakvu sahranu. On je takav i ostao u mom sećanju živ i nedokučiv. Ona i ja smo u tom trenutku šetali po poljani. Iznenada Anastasija stade, pokretom me zaustavi i okrete se na onu stranu gde su rasli najviši i najsnažniji kedri. Pratio sam njen pogled. Nikoga ne videvši, hteo sam da upitam Anastasiju: »U čemu je stvar?« - ali nisam uspeo. Uхватила me je za ruku i blago mi je stegla, kao da me moli da ne izgovorim ni reč.

Utom ugledah među veličanstvenim kedrima pradeku Anastasijnog. Dostojanstveni starac je bio obučen u dugu, svetlo sivu košulju do ispod kolena. Kada je sporim, ali čvrstim i uopšte ne staračkim hodom izašao na poljanu, video sam da je pored njega, držeći ga za ruku, sitno koračao naš sin, njegov čukununuk – Volođa. Podalje od njih išao je deka – sin starca.

Činilo se da svi, pa čak i ja, poimamo neku uzvišenost dolazećeg trenutka susreta, i samo se, idući pored starca, dete ponašalo prirodno i neusiljeno. Volođa je sve vreme nešto govorio čukundedi, čas istrčavajući ispred njega i zagledajući mu se u lice, čas se zaustavljajući i puštajući starčevu ruku, naginjao se ka travi nečim zainteresovan. Tada bi se zaustavio i starac. Onda ga je Volođa ponovo hvatao za ruku i živo nešto pričao o viđenom, vodeći ga ka nama.

Kada su nam prišli sasvim blizu, ugledah kako se uobičajeno strogi i dostojanstveni starac blago osmehuje. Njegovo svetlo lice zračilo je nekim blaženstvom, a u isto vreme je bilo – svečarsko. Zaustavio se na nekoliko koraka od nas, a pogled mu je bio upravljen nekud u daljinu. Svi su ćutali – samo je Volođa ćeretao:

- Evo, dekice, pred tobom su moji tata i mama. Oni su dobri, tvoje okice ne vide, dekice, ali ti sve osećaš. A moje oči vide. Gledaj mojim okicama, moj dekice, na dobro, i tebi će isto tako biti dobro. Potom, obraćajući se nama, Volođa iznenada još razdraganije izjavi:

- Mama i tata, maločas sam, dok smo se kupali zajedno... razumeo i dozvolio telu dekice Mojsija da umre. Već smo našli mesto gde ću sahraniti telo svoga dedice Mojsija.

Volođa se pripio celim telašcem i glavom uz nogu čukundede. Uzvišeni sedi starac je nežno i obazrivo pomilovao po kosi svoga čukununuka. Ljubav, nežnost, uzajamno razumevanje i radost, osećali su se u njihovom odnosu. Pri tom, sasvim su mi se čudnim učinili razgovori o sahrani. Kako je kod nas uobičajeno, hteo sam da prekinem sina, da mu kažem da pradeka dobro izgleda i da će još dugo živeti. Jer, mi uvek tako govorimo, čak i vrlo bolesnom starom

čovjeku. Hteo sam da kažem, čak sam i vazduh duboko udahnuo, ali mi Anastasija iznenada steže šaku, i ja ne izgovorih ni jednu jedinu reč.

Progovori pradeka, obraćajući se Anastasiji:

- Tobom stvarano prostranstvo, unukice Anastasija, čime ograničava tvoja misao?

- Misao i vizija u jedinstveno su se slili, na ograničenja ne nailazeći – odgovori Anastasija.

Istog trenu pradeda novo postavi pitanje:

- Tobom stvarani svet, ljudske Duše prihvataju. Reci, činiš to energijom kakvom?

- Takvom, koja neguje drvo, pupoljke otvara, pretvarajući ih u cvetove.

- Koje sile mogu da ometu tvoju viziju?

- Snevajući, ne oblikujem prepreke. Savladivo samo srećem na putu.

- Slobodna si ti, unukice moja Anastasija. Zapovedi mojoj Duši da se u željeno tobom ovaploti.

- Ničijoj Duši da zapovedam, sebi dozvoliti ne mogu. Duša slobodna – Tvorčevo je delo. Ali ću snevati da je u najdivnijem vrtu, moj mili dekice, tvoja Duša našla dostojno ovaploćenje.

Nastade pauza. Nova pitanja pradeka nije postavljao, te ponovo, deki se obraćajući, brzo počeo da govori Voloda:

- Ni ja ti neću naređivati, dekice. Samo ću te nešto jako zamoliti. Što pre se ovaploti iznova na Zemlji svojom Dušom. Nanovo ćeš se pojaviti mlad i bićeš mi najbolji prijatelj. Ili ćeš još neko postati za mene... Ne zapovedam... Samo kažem... Neka, dekice moj Mojsije, tvoja Duša u meni, uz moju bude.

Na te reči se veličanstveni starac okrete prema Volodi, polagano se spusti pred njim prvo na jedno koleno, potom – na drugo. Naklonivši sedu glavu prinese usnama malenu dečiju rukicu i poljubi je. Voloda ga zagrlji oko vrata, nešto mu živahno šapućući na uvo.

Potom pradeda ustade sa kolena, a pomagalo mu je, njemu, vrlo starom čoveku, samo jedno dete. Čak i sada, već koji put se prisećajući ove scene, ne mogu da pojmem kako se to desilo. Oni su se naprosto držali za ruke, i pradeda je ustao, ni na šta se ne oslanjajući. Podigavši se, koraknuo je ka nama, poklonio se, i više ne rekavši ni reči, okrenuo se, pružio ruku unuku, te oni pođoše, držeći se za ruke i razgovarajući. Malo podalje od njih išao je drugi deka, ne prekidajući njihov razgovor.

Shvatio sam: pradeka Anastasijin je odlazio zauvek. Odlazio je da umre.

Nisam skidao pogled sa odlazećih - deteta i starca. Još od ranije, iz reči Anastasijinih, bio mi je poznat njen odnos prema savremenim grobljanskim ritualima i sahranama, čak sam i pisao o tome u prethodnim knjigama. Ona, a to znači i svi njeni najrođeniji, koji su živeli i žive sada u tajgi, smatraju: grobalja ne sme biti. Ona su nalik na utrine, kuda bacaju nikome potrebno beživotno telo umrlog. Smatraju da se ljudi boje groblja, zato što se tamo obavlja protivprirodan čin. Smatraju da upravo rođaci umrlog svojom mišlju, svojom predstavom o njemu kao o nepovratno otišavšem, ne dozvoljavaju njegovoj Duši da se iznova ovaploti u novom svom zemaljskom utelovljenju.

Analizirajući viđene sahrane, i ja sam počeo da naginjem istom mišljenju. Isuviše je u njima licemerja. Oh, kako se kidaju od tuge rođaci umrlog, a posle svega nekoliko godina... Odeš na groblje, a tamo brižljivo negovanih grobova starih deset-dvadeset godina skoro da i nema. Na mestu zapuštenih, zaraslih u korov grobova, grobari već kopaju nove rake.

Od svih je zaboravljen sahranjeni. Ništa od njegovog boravka na Zemlji nije ostalo, čak i uspomena na njega nikome nije nužna. Zašto se rodio, zašto je živeo, ako je takav kraj? Anastasija kaže da tela upokojenih treba sahranjivati na sopstvenom dobru, ne obeležavajući njihove grobove posebnim nadgrobnim spomenicima. Izrasla trava i cvetovi, drveće i žbunje biće nastavak života tela. Pri tom se Duši, napustivšoj telo, dozvoljava uzvišena mogućnost predivnih ovaploćenja. Na posedu je misao umrlog za života stvarala prostranstvo Ljubavi. U tom prostranstvu ostaju da žive njegovi potomci, dolazeći u dodir sa svim što raste na njemu, pa samim tim – sa mislima se povezujući svojih roditelja, čuvajući stvoreno njima. A i prostranstvo štiti one koji žive u njemu. Samim tim, nastavlja se život zemaljski večno.

A šta će ljudi koji žive u gradovima? Kako bez groblja da prođu? Možda će ih način života naterati da se zamisle makar u starosti – ne sme se tako neodgovorno prema večnosti život živeti.

Slažem se sa filozofijom Anastasijinom. Ali, jedna je stvar – u mislima se saglašavati, a sasvim druga – videti na javi kako se odvija oprastanje sa umirućim pradedom. Premda on, tačnije njegova Duša, u ovom slučaju neće umreti. Ona će nesumnjivo ostati negde ovde ili će se ovaplotiti vrlo brzo u novom životu, i neizostavno – u dobrom. Jer niko - ni Anastasija, ni maleni sin, ni deka, ni sam pradeka – čak ni u mislima ne smišljaju tragediju. Oni poimaju smrt sasvim drugačije od nas. Ona za njih nije tragedija, već samo prelaz u novo prekrasno življenje.

Stop! Nije bio tužan čak ni pradeda. Pre bi se reklo, naprotiv. Evo! Evo je – odgonetka. »Kada toneš u san, i tebe tište tamne, teške i neprijatne misli, onda se po pravilu sanjaju sni košmarni. Uz svetle misli pred snom – prijatno ćeš u snu doživeti« - govorila je Anastasija. I još: »... smrt – nije tragedija, ona je tek samo san, kratak ili malo duži, nevažno. Sa mišlju o lepom, u svaki san treba da utone čovek, tada Duša njegova trpeti neće. Svojim mislima sam čovek stvara raj ili nešto drugo za svoju Dušu«.

Pradeda je to znao. Nije patio. Ali, šta mu je u poslednjim časovima prčinilo takvu nesumnjivu radost? Nešto se desilo. Nije mogao da se osmehuje tek tako, bez razloga. Ma, šta se desilo? Okrenuo sam se prema Anastasiji i ugledao...

Stajala je malo podalje od mene pruživši ruke ka suncu, i šaptala, činilo mi se, neku molitvu. Sunčevi zraci su se čas skrivali iza oblaka, čas blistali jarko, odražavajući se u suzi koja se slivala niz obraz njen. Pri tom, izraz njenog lica nije bio žalostan, već spokojan. Čas je nešto šaputala, čas slušala, kao da joj je neko odgovarao. Stajao sam i čekao, ne smevši iz nekog razloga da joj priđem bliže ili čak izgovorim reč. Tek kada se okrenula, spazila me i prišla, upitah je:

- Da li si se molila za pokoj Duše pradekine, Anastasija?

- Duša pradekina će u miru prebivati uzvišenom. Život zemaljski joj iznova predstoji, kada sama to ushte. Ja sam za sina našeg molila, da mu snagu znatnu Tvorac da. Naš sin je, Vladimire, ostvario dela svojstvena malobrojnim današnjim ljudima. Pradekinu moć svu u sebe je upio, pradeka mu je Dušom svojom predao. Dok još odrasta, teško će mu biti da održi u sebi masu energije u jedinstvu.

- Ma, zašto kada se sve to desilo, ništa čudnovato u sinu nisam primetio.

- Naš sin je, Vladimire, izgovorio reči pre nego što se pradeda pred njim na kolena spustio. Izgovorio je reči, čiji je smisao pojmljiv samo onima koji mogu osetiti kako je tvorio Tvorac naš. Dete, možda, nije sasvim poimalo, ali je iskreno, čvrsto pradeki reklo da je spremno da Dušu i njega kroz sebe na Zemlji zadrži. Sebi nisam dozvolila da nešto slično kažem. Ne osećam u sebi toliku snagu.

- I pradeda je, primetio sam, posle tih reči još više zablistao.

- Da, u dubokoj starosti slično ovome malo ko je imao prilike da čuje. Jer, za budućnost je pradeda poziv dobio iz usta detetovih – za buduće ovaploćenje.

- Da li su se oni mnogo voleli?

- Naš sin je, Vladimire, pradeku molio da ostane da živi, kad živeti više nije mogao. I živeo je pradeka, nemajući snage da odbije dete.

- Ma, kako je to moguće?

- Vrlo lako. A nije jednostavno uvek. Iz besvesnog stanja, iz umiranja, lekari takođe uspevaju da vrate čoveka. Ali, iako nije lekar, bliski čovek može da pozove, probudi iz besvesnog stanja, nesvesti, i da ostane čovek živ. Pradekina volja i ljubav su dozvolile da se po molbi unukovoj, život njegov produži. Pradeka je – potomak onih žreca koji su veličanstvena dela kroz vekove tvorili. On je čak nikad pre viđenu eksploziju svojom voljom, svojim pogledom zaustavio jednom i oslepeo.

- Kako pogledom? Zar se može pogledom eksplozija zaustaviti?

- Može, ukoliko je čovek posmatra promišljeno, sa ubeđenjem u snagu ljudsku, i uz nepokolebljivu volju. Znao je pradeka gde će biti ta nesreća i otišao je onamo. Zakasnio je malko u svom predviđanju, i prva eksplozija se već dogodila. A on je stajao pred smrtonosnim, i pogledom umirivao već bačeno u prostranstvo javno ispoljavanje tamnih sila. Jedan se samo prasak zbilo, i to ne pune snage. Još dva su trebala da se dogode. Da je pradeka bar jednom trepnuo... Vladimire, eksploziju on nije dozvolio. Samo je oslepeo.

- Zašto te tako zabrinjavaju moći sinovljeve koje je primio od pradede?

- Smatrala sam da su mu dovoljne moje, tvoje. Učila sam ga kako da skriva prekomerne, što se može ljudima čudno činiti. Želela sam da u svet ode da živi sin naš, i da uzmogne da se ne razlikuje, spolja gledano, od ljudi ostalih. Jer, stvarati se može mnogo, među drugima se ne izdvajajući. Ali se isuviše izuzetnog desilo. Ko je sada sin naš, u čemu je predodređenje njegovo – ti i ja moramo spoznati. Zato sam Tvorca molila da mu snage da, da barem još malčice obično dete ostane.

- Sada patiš, Anastasija. A ja mislim, da je u mnogome ovde tvoja odgovornost, tvog vaspitanja. Isuviše o Duši govoriš, o predodređenju čovekovom. Naučila si dete knjigu čudnovatu da čita o stvaranju. Kod njega se

oblikovalo njegovo slikovito viđenje svetskog poretka. Šta će detetu u tom uzrastu da o Duši zna, o Bogu? On, zamisli, mene tatom naziva, a uz to kaže da oca ima. Shvatio sam, on Boga svojim Ocem naziva. A sve je to teško čak i meni da pojmem, a ti si toliko dete opteretila. To je tvoje vaspitanje krivo, Anastasija.

- Vladimire, pamtiš li, odgovorila sam pradeki da ne mogu da zapovedam ničijoj Duši. I sin naš je čuo moj odgovor. A ipak su mu sile, mnogo jače od mene, dozvolile da drugačije postupi. Nemoj se uzbuđivati. Uspeću da pojmem šta se desilo, iako, moguće da će i mene sin sada drugačije prihvatati. On će od nas, tebe i mene zajedno, uskoro jači biti.

- To je dobro. Svako pokoljenje i treba da bude jače i pametnije od prethodnog.

- Da, u pravu si, svakako, Vladimire, ali u tome i jeste tuga, kada je jači i svesniji neko od pokoljenja svog.

- Šta? Nisam razumeo, o kakvoj žalosti govoriš, Anastasija?

Nije odgovorila, spustila je glavu, a izraz njenog lica je bio tužan. Retko biva potištena ili turobna. Ali, ovoga puta... Shvatio sam... Pojmio sam golemu tragediju prekrasne samotnice sibirske tajge – Anastasije. Ona je sama. Neverovatno samotna. Njen pogled na svet, znanja, moći, suštastveno je razlikuju od ostalih ljudi. Što su one veće, tim je još tragičnija samoća. Ona živi u drugoj dimenziji spoznaje. Neka je ta dimenzija i predivna, ali je ona u njoj sama. Ona bi se, svakako, mogla spustiti do ljudi, postati kao i svi. Ali, nije učinila to. Zašto? Pa, zato što bi zbog toga morala da izneveri sebe, svoje principe, a možda da izneveri i Boga. I tada se Anastasija odlučila na neverovatno. Pozvala je i ostale u tu predivnu dimenziju. Poneko je uspeo da je shvati. I ja, čini se, počinjem da je razumevam i osećam. Šest godina je prošlo, a tek sad pomalo počinjem da je shvatam. A ona strpljivo čeka, sve mirno objašnjavajući, bez ljutnje. Izdržljiva je, nepokolebljiva u svom nadanju. Isto tako je, kao i ona, verovatno bio usamljen Isus Hrist. Razume se, imao je on učenike i neprestano su dolazili ljudi da ga slušaju. Ali, ko mu je mogao prijatelj biti? Drug, koji razume sa pola reči, pomaže u teškom času? Nije bilo uz njega ni jedne srodne Duše. Ni jedne.

Bog! Kakvim ga zamišlja većina ljudi? Nedokučivom, amorfnom, bezosećajnom suštinom. Svi samo: »Daj!«, pa: »Presudi!« Ali, ako je Bog – naš Otac, ako je Njim sazdan ceo svet koji nas okružuje, onda je prirodno da osnovna želja Roditelja može biti samo promišljen život dece Njegove, njihovo poimanje suštine Svemira, i zajedničko stvaranje sa Svojom decom. Ali, o kakvoj se spoznaji može govoriti ako mi gazimo sve što je sazdan oko nas Bogom, vređamo Njegove misli, a pri tom se klanjamo raznim na različite načine, samo ne Njemu. A Njemu nije nužno poklonjenje, On iščekuje sadejstvo. A mi... Mi čak ni takvu prostu istinu ne možemo da pojmimo: ako si ti – sin Božiji, sposoban da razumeš Oca, uzmi zemlju, svega jedan hektar i stvori raj na njemu, Oca poraduj! Ali, ne! Celo čovečanstvo, kao pobenavelo stremi - samo čemu? Ko neprestano pravi umobolnike od nas? I kako je Njemu, Ocu, da posmatra tu bahanaliju zemaljsku? Da gleda i čeka, kada će se razum vratiti sinovima Njegovim i kćerima zemaljskim. Da posmatra i suncem obasjava svu Zemlju, da bi mogla da dišu Njegova deca. Kako se snaći u suštini

postojanja? Kako spoznati šta se dešava sa nama u stvari? Masovna psihoza?
Ili smišljeni uticaj nekih sila? Kojih? Kada ćemo se osloboditi? Ko su one?

USNULA CIVILIZACIJA

Ovaj razgovor se odvijao sledećeg dana.

Anastasija i ja smo sedeli na našem omiljenom mestu, na obali jezera, i ćutali. Vreme se bližilo večeri, ali još nije bilo večernje svežine. Jedva primetni lahor je, neprestano menjajući pravac, pirkao i milovao tela, i činilo se, posebno zbog užitka, donosio raznolike mirise tajge.

Anastasija je s jedva primetnim osmehom posmatrala glatku vodenu površinu jezera. Kao da je očekivala od mene ona pitanja, na koja sam želeo da dobijem odgovore. Samo, da sročim ta pitanja kratko i jasno - nisam uspevao. Činilo mi se da sročeno u glavi nije odražavalo ono najvažnije o čemu dam želeo da doznam. Zato sam i započeo izokola:

- Shvataš li, Anastasija, evo pišem knjige u kojima je mnogo reći, tobom izrečenih. Nisu mi sve tvoje reći odmah jasne, ali prevashodno nisu čak ni reći, već mi je reakcija na njih potpuno nerazumljiva.

Do susreta sa tobom bio sam preduzetnik. Radio sam, novca sam, kao i svi, želeo što više da imam. Mogao sam sebi da dozvolim i da popijem, i u društvu veselom da se provedem, ali se niko na mene i moje zaposlene nije okomio kritikom tako, kako se sad štampa obrušila.

Čudno se dešava: tada me nisu optuživali za zgrtanje novca, a otkako su knjige izašle, nekakve individue su počele da štampaju članke u kojima govore da sam lakomi preduzetnik, po svoj prilici šarlatan, mračnjak. Ma dobro, kad bi samo mene, ali oni uz to i čitaoce vređaju: njih nazadnjacima i sektašima nazivaju. A o tebi tek, da zaudaraš - bog te pitaj našta. Čas dokazuju - ne postojiš uopšte, čas tvrde da si - glavna paganka.

Čudna stvar se događa: ovde, u Sibiru, žive razne male narodnosti, različite su im kulture, veroispovesti, šamani su se još održali. O njima ništa loše ne govore, naprotiv, čuvati, kažu, kulturu tih narodnosti treba. Ti sama, te još deka i pradeka tvoji, i sin sada, živite ovde. Za sebe ništa ne tražite, a reći koje izgovarate, buru emocija izazivaju. Jedni ljudi se raduju rečima tobom izrečenim, ushićuju se, počinju da delaju, a drugi, sa nekakvom bukvalno jarosnom zlobom na tebe kidišu. Zašto tako...?

- Zar sam, Vladimire, ne bi mogao da odgovoriš na to pitanje?

- Sam?

- Da, sam.

- U glavu mi misli čudne dolaze. Stiče se utisak kao da u ljudskom društvu postoje ljudi ili sile nakakve tajanstvene, koje žarko žele da ljudi pate. Tim silama su nužni ratovi, narkomanija, prostitucija, bolesti. I da se sve te negativne pojave pojačavaju. Kako drugačije objasniti? Na knjige o ubistvima, na časopise sa poluobnaženim ženama ne nasrću, a knjige o prirodi, o Duši, njima se ne dopadaju. To, vezano za tebe, tim pre mi nije jasno. Jer, ti pozivaš

da se imanja rajaska stvaraju za srećne porodice, i vrlo mnogo ljudi te podržava. Ne da te samo na rečima podržavaju. Ljudi počinju da delaju. Sam sam video ljude koji su već uzeli zemlju i brinu se o njoj, kao što si govorila, stvarajući zavičajna imanja. Među njima ima i mladih i starijih, i siromašnih i bogatih, a nekome to bolno smeta. Sve vreme u štampi pokušavaju da izopače tobom rečeno. Sve u svemu, lažu naprosto. Pojmiti ne mogu, kako su reči čoveka živućeg u tajgi, koji nikome, reklo bi se, ne smeta, tako delotvorne.

I, zašto se neko protiv njih otvoreno bori? Još kažu da, navodno, iza njih, iza reči koje izgovaraš, neka sila golema stoji, okultizam, valjda.

- A ti sam, šta misliš, stoji li iza njih sila neka ili su to prosto reči?

- Mislim, nekakva okultna sila u njima ipak postoji. Tako i neki ezoterici govore.

- Pokušaj da proseješ to što govore. Svoje srce i Dušu da oslušneš pokušaj.

- Pokušaću, samo mi obaveštenje nedostaje.

- Koje određeno?

- Pa, na primer, koje si nacionalnosti, Anastasija, koje vere ste ti i tvoji rođaci? Ili, vi nemate nacionalnosti?

- Imamo – odgovori Anastasija i ustade – ali, ako sada izgovorim tu reč, uzburkaće se tamno i ciknuće u prestravljenosti. Onda će učiniti pokušaj da obruše moć svoju, svu, bez ostatka, ne samo na mene, već će i tebe pokušati da ujedu. Uspećeš da izdržiš, ukoliko uzmogneš da ne primećuješ njihove napore, prekrasnoj zbilji misao svoju predavši. Ali, ako se nezaštićenim pred zlokobnim budeš osećao, pitanje svoje povuci i zaboravi ga na neko duže vreme.

Stajala je preda mnom opustivši ruke. Pogledao sam je odozdo i nevoljno primetio kako je gordo, predivno i nepokorno njeno držanje. Njen nežni, upitni pogled čekao je odgovor. Nisam sumnjao da njom izgovorena reč zaista može da izazove neku čudnovatu reakciju. Nisam sumnjao zato što sam se kroz sve ove godine poznanstva sa njom, ne jednom osvedočio u burne reakcije na njene reči mnogih ljudi. Zato nisam sumnjao ni u moguću opasnost, ali odgovorih:

- Ne bojim se. Iako sam ubeđen da će sve tako biti, kako ti kažeš. Ja ću, možda, uspeti da odolim, ali nisam samo ja... Imamo sina. Neću da ga ma šta ugrožava.

Tad Anastasiji iznenada priđe naš sin. On je, verovatno, tiho stajao negde u blizini, slušao naš razgovor i nije se uplitaio. Ali, kada se povela reč o njemu, očigledno je smatrao da može da se oglasi.

Volođa je uzeo ruku Anastasijinu svojim rukicama, priljubio uz nju svoj obraz, podigao glavicu i izgovorio:

- Anastasija-mamice, odgovori na pitanje tati. Sebe sam zaštititi mogu. Zbog mene ne treba od ljudi istoriju skrivati.

- Da, istina, ti si jak, i još snažniji ćeš biti sa svakim danom – Anastasija pomilova dečiju glavicu. Glavu svoju podigavši, pravo u oči me gledajući, odsečnije negoli obično izgovarala je slova, kao da se prvi put predstavlja:

- Ved-rus-ka sam ja, Vladimire.

Izgovorena Anastasijom reč zaista je izazvala u meni neki čudnovati osećaj: kao da je slabi strujni tok prijatnom toplinom kroz celo telo prostrujao,

o nečemu svaku ćeliju tela obaveštavajući. I u prostranstvu okolnom, kako mi se činilo, nešto neobično se dešavalo. Sama reč mi ništa nije kazivala, ali sam iz nekog razloga ustao, čuvši je. Stajao sam, kao da se nečeg prisećam.

Iznova, sad već radosno, progovori Vladimir:

- Ti si, mamice Anastasija, lepotica vedruska, a ja sam Vedrus.

Potom me je osmehom razdraganim pogledao i rekao:

- Ti si – tata moj. Ti si, kao i ja, Vedrus, samo usnuli. Opet mnogo govorim, zar ne, mama? Idem sad. Za tebe i tatu sam divno osmislio. Još sunce neće zaći iza drveća, a ja ću osmišljeno stvoriti - te otrča skakućući sin, ugledavši odobravajući znak glavom Anastasijin.

Posmatrao sam stojeću preda mnom Anastasiju i razmišljao: »Vedrusi, verovatno su jedna od malobrojnih južnogorskih narodnosti, koji žive do današnjeg dana u oblastima krajnjeg Severa i Sibira«.

1994. godine u Hanti-Mansijskom nacionalnom okrugu održavao se međunarodni festival dokumentarnog filma, posvećen proučavanju južnogorskih narodnosti. Na molbu uprave okruga, veći deo učesnika filmskog festivala bio je smešten na mom brodu. Razgovarao sam i družio se sa njima, gledao filmove u konkurenciji, odlazio sa njima do udaljenih naselja Sibira, u kojima su se još održali šamani. Malo toga je ostalo u sećanju o kulturi i običajima te tako malobrojne narodnosti. Ali sam iz nekog razloga zapamtio setni osećaj zbog shvatanja da te narodnosti odumiru. Ljudi na to gledaju kao na egzotične činjenice koje će uskoro sasvim iščeznuti sa lica Zemlje.

O vedruskoj nacionalnosti, na filmskom festivalu koji se može smatrati nacionalnim, od njegovih učesnika ništa nisam čuo. Zato sam i upitao Anastasiju:

- Tvoj je narod, Anastasija, izumro? Tačnije, od njega je ostalo sasvim malo ljudi? A ranije, gde je on bio nastanjen?

- Naš narod nije izumro, Vladimire, on je usnuo. Srećno je bdeo naš narod na teritoriji koja je sad omeđena granicama takvih država kao što su Rusija, Ukrajina, Belorusija, Engleska, Nemačka, Francuska, Indija, Kina i mnogih drugih velikih i malih država.

Do nedavno, do pre svega pet hiljada godina, u stvarnom svetu još uvek je bio srećno budan naš narod na teritoriji od Sredozemnog i Crnog mora do krajnjih severnih širina.

Mi – Azijati, Evropejci, Rusi i oni, koji su sebe nedavno nazvali Amerikancima – zapravo su ljudi-bogovi iz iste civilizacije – Vedruske.

Postojao je period života na našoj planeti, koji se naziva Vedski.

U Vedskom periodu svoga života na Zemlji, ljudski rod je dostigao stepen čulnih znanja, koja su mu omogućavala da kolektivnom mišlju stvara energetske slike. I izvršilo je čovečanstvo prelaz u novi period svoga života – Slikoviti.

Uz pomoć energetskih slika, stvaranih kolektivnom svešću, čovečanstvo je dobijalo priliku da tvori u Vaseljeni. Ono je moglo da stvara život, sličan zemaljskom, na drugim planetama. Moglo, da prolazeći kroz Slikoviti period nije načinilo ni jednu grešku, ali se u periodu Slikovitosti, koji je trajao devet hiljada

zemaljskih godina, stalno činila greška u sazdanju jedne, ili u isti mah nekoliko slika.

Greška se dešavala ako su na Zemlji, u ljudskom društvu, ostajali ljudi sa nedovoljnom čistotom pomisli, odnosno kulturom osećanja i misli.

Ona je zatvarala mogućnost stvaralaštva u vaseljenskim prostorima, prenoseći ljudski rod ka okultizmu.

Okultni period života ljudi traje svega hiljadu godina. Započeo je sa intenzivnom degradacijom ljudske svesti. Sve u svemu, degradacija spoznaje, nedovoljna čistota pomisli, uz visok stepen znanja i mogućnosti, uvek su dovodili ljudski rod do planetarne katastrofe.

Tako se ponavljalo mnogo puta kroz milijarde godina zemaljskih.

Sada je na Zemlji Okultni period života čovečanstva. I, kao i uvek, trebalo je da se dogodi katastrofa planetarnih razmera. Trebalo je, ali joj je rok istekao. Kraj Okultnog milenijuma je protekao. Sada, svako mora da spozna predodređenje, suštinu svoju i gde je učinjena greška. Jedan drugom pomažući, misleno ceo put istorije treba proći u obratnom smeru, ustanoviti grešku. Tada će nastupiti era srećnog života na Zemlji. Onakva, kakve još nije bilo u istoriji planete. Vaseljena je zaustavljenog daha i sa nadom golemom iščekuje.

Dok još žive, nad većinom imajući prevlast, sile tame grozničavo pokušavaju da umovima gospodare ljudskim. Ali, nisu opazile po prvi put, kako su se izvanredno poneli Vedrusi još pre pet hiljada godina.

Kada se shvatanjem izvitoperenim na Zemlji izrodio lik koji je svima želeo da vlada, započeo je prvi rat među ljudima. I ljudi su, poznatim načinom, jedni druge počeli da ubijaju. Tako se na Zemlji događalo mnogo puta pre katastrofe planetarnih razmera. Ali, ovoga puta... U borbu na nematerijalnom planu, civilizacija Vedrusa se prvi put nije umešala.

Na teritorijama većim i manjim, svest i čula delimično isključujući, Vedrusi su tonuli u san.

Tobože je, po pređašnjem, čovek ostajao da živi na Zemlji: radala su se deca, gradila staništa, naredbe napadača su se ispunjavale. Činilo se, mračnom su se Vedrusi pokorili, ali je veličanstvena tajna u tome bila: nepokoreni, usnuli Vedrusi, ostajali su da žive na svim planovima postojanja. I spava civilizacija srećna sve do današnjeg dana, i spavaće, dok grešku u stvaranju slikovitom, neusnuli ne pronade. Grešku onu, koja je danu današnjem civilizaciju zemaljsku dovela.

Kada se pogreška sa apsolutnom tačnošću ustanovi, reči nespavajućeg će i spavajući čuti i iz sna dubokog će jedno drugo početi da bude.

Ko je takav potez osmislio, ne mogu reći. Bez sumnje je onaj koji se dosetio, bio veoma blizak Bogu.

Pokušaj, makar na kratko i ti, Vedrus da se probudiš, i na tok istorije da obratiš pažnju.

Na kontinentima raznim narod naš je tonuo u san.

Pre tri hiljade godina narod naš je još bio budan samo na teritoriji sadašnje Rusije.

Tada je već nastalo vreme mračnih sila na celoj Zemlji. I samo na ostrvcetu koje se sad naziva Rusija, srećno su nastavljali da žive Vedrusi.

Njima je bilo nužno, preko potrebno da izdrže još jedan milenijum. Da odluče, kako znanja za budućnost da prenesu, da rastumače na Zemlji događaje, i kako da se greška ubuduće ne ponovi. Uspeli su da se održe na ovom ostrvcetu još jedan i po milenijum. Nisu na materijalnom planu napade odbijali. Već je na celoj Zemlji vlast nad ljudskim umom tama osvojila. Žreci, sebe postavivši iznad Boga, svoj svet okultni su odlučili da stvore. Pošlo im je za rukom da pomrače svest trećini sveta.

Da, ništa loše nisu uzmogle da učine sve sile tame narodu našem na tom ostrvcetu, što se sada naziva Rusija.

Ali je pre samo jedan i po milenijum usnulo i poslednje ostrvce. Civilizacija zemaljska, narod koji je osećao Boga, usnuo je, da bi se probudio u predsvit nove jave.

Smatrale su sile mraka da su za svagda njegovu kulturu, znanja, stremljenja Duše - uspele da unište. Eto zato oni pokušavaju i u ovim našim danima da sakriju od svih ljudi na Zemlji istoriju ruskog naroda.

U stvari, znatno više stoji iza toga. Kroz skrivanje istorije ruske, koja kao stepenik ka prekrasnom svetu služi, zapravo pokušavaju da sakriju srećno živeću civilizaciju Zemlje. Kulturu, znanja i osećaj dodira sa Bogom najsrećnije civilizacije u kojoj su živeli praroditelji tvoji.

- Anastasija, sačekaj. Možeš li mi sve detaljnije ispričati jezikom običnim, razumljivim, o toj nestaloj ili, kako se ti izražavaš, usnuljoj civilizaciji? I da dokažeš njeno postojanje?

- Mogu pokušati, reći jednostavnije izabirajući. Ali, bilo bi bolje sto puta kada bi svako sam nastojao da je otkrije.

- Zar svako može da shvati ono, što je bilo pre deset hiljada godina?

- Može. Samo u različitom stepenu, detaljima. A u celini svako može da je oseti, pa čak i praroditelje svoje, sebe da vidi u tom srećnom svetu.

- Kako da to učini svako? Kako da to uradim ja, na primer?

- Sve je vrlo prosto. Za početak, Vladimire, pokušaj samo logikom svojom događaje, poznate tebi, da proceniš, uporediš. Pitanja će se pojaviti – sam na njih nađi odgovore.

- Šta znači – logikom? Kako se može logikom doznati, na primer, o istoriji Rusije? Da, uzgred, rekla si da je ona, istorija ruska, kultura uništena ili da se skriva od svih ljudi Zemlje... Pa, kako mogu ja sam, a i drugi, da se uverimo u reči tvoje, koristeći samo logiku svoju?

- Hajde, pokušajmo zajedno da promislamo. Malčice ću ti samo pomoći da se sa istorijom povežeš.

- Hajde. Šta za početak treba uraditi?

- Za početak, na postavljeno pitanje sebi odgovori.

- Koje?

- Obično. Eto, za sina si našeg udžbenik istorije doneo. Naziva se »Istorija Drevnog sveta«. U njemu postoje poglavlja u kojima je ispričano o istoriji Drevnog Rima, Grčke, Kine. Ispričano, kakav je Egipat bio pre pet hiljada godina. A ništa nije rečeno o tome kakva je bila Rusija u tom periodu. Ma, kakav period od pre pet hiljada godina! Istorija Rusije, njena kultura, kao najstroža tajna su prikrivene, čak i od pre hiljadu godina. Napisan je udžbenik

na ruskom jeziku, namenjen ruskoj deci, ali o Rusiji od pre samo dva milenijuma u njemu nema ni reči. Zašto?

- Zašto?... Zaista, vrlo čudna situacija. U ruskom udžbeniku iz istorije Drevnog sveta zaista ništa nije rečeno o Rusiji. Nije rečeno o životu ruskog naroda, ne samo iz perioda Drevnog Rima i Egipta, već ni o kasnijoj istoriji. Čudnovato. Vrlo neobično, bukvalno, kao da nije ni bilo u to vreme ruskog naroda.

Pokušavajući da se prisetim svega što sam znao iz istorije, setio sam se da sam slušao o drevnim filozofima Rima, Grčke, Kine. Nisam čitao njihove radove, prosto sam čuo. Isto tako mi je poznato da su njihovi radovi priznati od strane društva, kao značajni, izvanredni, genijalni. Ali mi ništa nije izronilo iz sećanja o barem jednom ruskom filozofu ili pesniku tog istog perioda. Zaista, iz kog razloga?!

Shvatajući šta Anastasija hoće, da ja sam pokušam da odgovorim na to pitanje, rekoh:

- Na to pitanje ni ja, ni ma ko drugi, odgovoriti ne može, Anastasija. Na njega je, po svemu sudeći, nemoguće odgovoriti.

- Moguće je. Samo je potrebno ne biti lenj u razmišljanju logičnom. Jer, prvi zaključak je izveden: istorija ruskog naroda je ne samo svetlu, već i Rusima nepoznata. Slažeš li se sa tim, Vladimire?

- Ma, možda nije potpuno nepoznata. To, što je bilo pre hiljadu godina, ipak je opisano.

- Prikazano je sa ogromnim izobličavanjem i pod cenzurom. Uz to, tumačenja svih događaja su jednaka. Poslednji milenijum Rusi je kao jedan dan istorije. To je period hrišćanstva. Pa i danas je hrišćanstvo u Rusi, a ti o tome, šta je bilo pre njega, ispričaj.

- Do njega je, kažu, Rus bila mnogobožačka. Raznim bogovima su se ljudi klanjali. Ali se nekako uzgred o tome govori. Ni slovce nam nije poznato o tom periodu, a nema ni legendi. Nema opisa ni o ustrojstvu državnom, niti o načinu života ljudi.

- Eto, zaključak si izveo drugi: kultura ruskog naroda je bila drugačija. Sad, da bi logiku svoju sledio, reci, u kom slučaju istoriju nastoje da zataškaju ili ocrne?

- Da falsifikuju istoriju, jasno je u kom slučaju nastoje. To se dešava kada treba pokazati prednosti novoga uređenja, nove vlasti, nove ideologije. Ali, da se potpuno zataje čak i spominjanja... Neverovatno je!

- Neverovatno se desilo, Vladimire. Nesporna je ta činjenica. Sad mi još reci, nemoj biti lenj, molim te, da promisliš. Ova činjenica je sama od sebe nastala ili je ona – posledica nečijih smišljenih nastojanja?

- Sudeći po tome što su knjige na lomačama uvek spaljivali kada su hteli da unište znanje ili ideologiju, onda nije slučajno neko uništio i sva svedočanstva o ruskoj kulturi predhrišćanskog perioda.

- Šta misliš, ko?

- Verovatno oni, koji su kulturu novu, religiju u Rus uvodili.

- Može se reći i tako. A, da li je novom religijom i onima koji su je ukorenjivali, može biti, takođe neko upravljao? I cilj imao svoj?

- Ali, ko? Ko može da upravlja religijom? Reci!

- Iznova tražiš odgovor spolja, a u sebi si lenj da ga pronadeš. Odgovoriti mogu, ali dolazeće spolja tebi će se učiniti nemogućim, sumnju izazvavši. U sebi, Dušu i logiku svoju oslobodivši, probudivši se iz sna barem na kratko, odgovor doznati može svako sam.

- Ma, ne lenjim se. Naprosto, vremena će mnogo biti izgubljeno, dok u sebi budem tražio. Bolje ispričaj sama što znaš o istoriji. Gde budem sumnjičav, priupitaću te. Neću kao dogmu slušati tvoju priču, već ću odmah, a i kasnije, sve logikom svojom proveriti, kao što moliš.

- Neka bude kako želiš. Ali ću samo ukazati na osnovne poteze. Crtež istorijski neka svako sam pokuša da slikovito prikaže, zamisli. Istinitost današnjeg dana, prošlosti i budućnosti, samo sobom, Dušom svojom treba težiti da se ustanovi.

ISTORIJA LJUDSKOG RODA ISPRIČANA ANASTASIJOM

Vedizam

Ljudi žive na Zemlji milijardama godina. Sve je od početka savršeno na Zemlji stvoreno. Drvo, travka, pčela i ceo životinjski svet.

Sve postojeće je suštinski povezano međusobno kao i sa celom Vaseljennom. Vrhunac svih tvorevina je – čovek. U saglasju veličanstvenom praiskonskom, on je bio skladno sazdan.

Predodređenje čovekovo je – spoznati sve okolno i stvarati prekrasno u Vaseljenu. Da svet poput zemaljskog i u drugim galaksijama stvori. I da svakim novim, predivnim delom svojim, zemaljsko dopunjuje.

Putevi će biti otvoreni za stvaranje čovekovo na drugim planetama, kada iskušnja uzmogne čovek da prevlada. Kada energije goleme vasseljske koje su u njemu, uspe da zadrži u jedinstvu čovek. I kada ni jednoj od njih ne dozvoli da nadmoć postigne nad ostalima.

Kao signal za otkrivanje puta stvaranja u Vaseljenu, poslužiće dan kada se Zemlja kao vrt rajski pokaže cela. Kada čovek harmoniju Zemlje svu spozna, svoju lepotu može da utka u nju.

Sam će čovek napraviti bilans dela svog, jednom u milion proživljenih godina. Ako je grešku napravio, ako je u sebi dozvolio nadmoć samo jednoj od mnoštva energija koje su u njemu - druge pri tom ponizivši - desiće se katastrofa na Zemlji. Onda će početi sve ispočetka. Tako je bilo već mnogo puta.

Jedan period čovečanstva, određen sa milion godina, unutar sebe se na tri perioda delio. Prvi – *Vedski*. Drugi – *Slikoviti*. Treći – *Okultni*.

Prvi period postojanja ljudskog društva na Zemlji – Vedski – trajao je devetsto devedeset hiljada godina. U periodu tom čovek živi u raj, bukvalno kao dete srećno, odrastajući pod roditeljskom zaštitom.

U Vedskom periodu Bog je znan čoveku. Sva osećanja Božija u čoveku postoje i kroz njih bilo koji savet čovek može da dobije od Boga. Ako čovek iznenada učini grešku, Bog je slobodan da je ispravlja, sklad ne narušavajući i slobodu ljudsku ne ograničavajući, već mu samo došapnuvši.

Kod čoveka Vedskog perioda ne niču pitanja: ko je i kako sazdao svet, Vaseljenu, galaksije, planetu njihovu predivnu - Zemlju! Svim ljudima je znano: sve što ih okružuje, vidljivo i nevidljivo, stvoreno je Ocem njihovim – Bogom.

Otac je posvuda! Rasutće, živuće uokolo – jesu Njegove žive misli i Njegov program. I sa mislima Oca opštiti je moguće sopstvenom mišlju. Može se usavršavati Njegov program, samo ga shvatiti do najsitnijih pojedinosti pre toga treba.

Pred Bogom se čovek nije priklanjao. Religije mnogobrojne, kasnije nastale, nisu postojale u Vedskom periodu. Postojala je kultura života. Božanska je bila mera života ljudi.

Bolesti telesne nisu postojale. Hraneći se i u odeću Božansku se oblačeći, o jelu i odeći čovek nije razmišljao. Misao je drugim bila obuzeta. Misao se strastveno predavala zanosu otkrivanja. Nad zajednicom ljudskom vladara nije bilo, ni granica koje označavaju današnje države.

Zajednica ljudska na Zemlji sastojala se od srećnih porodica. Na različitim kontinentima su živele porodice. Sve njih je stremljenje ka stvaranju prekrasnog prostranstva povezivalo.

Otkrića su se mnoga činila, i svaka porodica otkrivši predivno, potrebu je osećala da je podeli sa drugima.

Energija Ljubavi je oblikovala porodice. I znao je svako: nova porodica će sazdati još jednu predivnu oazu na rođenoj planeti.

Obreda, praznika i narodnih veselja kod ljudi Vedskog perioda bilo je mnoštvo. Svaki od njih je bio ispunjen ogromnim smislom, osećajnošću i shvatanjem istinskog zemaljskog Božanskog postojanja.

Svaki obred je predstavljao grandioznu školu i ispit uzvišeni za čoveka koji je u njemu učestvovao. Pred ljudima ispit, pred sobom, što znači i pred Bogom.

Opisaću ti jedan od njih. Obred venčanja ili, tačnije, priznavanje spajanja dvoje u Ljubavi pogledaj, i pokušaj da stepen znanja i kulturu sa savremenim uporediš.

Sjedinjenje dvoje – venčanje

Obred venčanja – učvršćujući savez dvoje, događao se uz učešće celog sela, a katkad je učešće u njemu uzimalo nekoliko sela, susednih ili i udaljenih, ponekad.

Na različite načine se odvijao susret dvoje budućih zaljubljenih. Bivalo je da iz istog sela žitelji mladi zavole jedno drugo. A češće, na jednoj od zajedničkih svetkovina sela, iznenada bi se pogledi dvoje susreli i usplamtela bi osećanja u srcima.

On je prilazio njoj ili ona njemu – nevažno. O mnogo čemu su pogledi mogli da kazuju jedno drugom. A postojale su i reči, u prevodu na savremeni jezik otprilike ovako su zvučale:

»Sa tobom prekrasna boginjo, mogao bih da sazdam Ljubavi prostranstvo zauvek« - govorio je izabranici svojoj.

I ako je srce devičansko Ljubavlju odgovaralo, čuo bi se odgovor:

»Moj bože, tebi sam da pomažem spremna u stvaranju uzvišenom«.

Onda bi zaljubljeni zajedno za budući dom svoj živi mesto odabirali.

Udvoje su odlazili u okolinu sela, u kom je on sa roditeljima živeo, a onda oko sela, u kom je živela ona. Nije bilo potrebe da zaljubljeni saopštavaju roditeljima o namerama svojim. I onako je u selima svako shvatao i predosećao predstojeće ostvarenje.

Kada bi mesto gde će živeti zaljubljeni složno odredili, na njega su se često udvoje povlačili.

Bivalo je da su noćivali pod otvorenim nebom, ili bi u kolibi od pruća napravljenoj, praskozorje dočekivali, ispraćali dan. U domove roditelja svojih na kratko su se vraćali i opet prema mestu svom hitali. Ono ih je zvalo i privlačilo, kao što beba neobjašnjivo privlači roditelje k sebi.

Roditelji pitanja mladim zaljubljenim nisu postavljali. Samo su od dece iščekivali pitanja, ustreptalo i sa radošću ogromnom, posmatrajući kako su njihov sin ili kći u dubokom razmišljanju.

A deca su iznova odlazila u duboku svoju osamu. Tako je moglo da traje mesecima, i godinu ili dve. Nije bilo za svo to vreme fizičke, intimne bliskosti među zaljubljenima.

U vedskim naseljima ljudi su znali: dva srca koja se vole, projekat tvore uzvišeni, a energija Ljubavi ih nadahnjuje.

On i ona, od detinjstva najranijeg primajući od roditelja svojih kulturu života, običaje i navike, znanja, promišljenost vedske kulture, mogli su da pričaju i o zvezdi, blistavoj na nebu noćnom, i o cvetku, koji sa izlaskom sunca laticе svoje raskriljuje, i o predodređenju pčele, i o energijama u prostranstvu obitavajućim.

On i ona, od najranijeg detinjstva posmatrajući prekrasna imanja, oaze i rajske vrtove koje su njihovi roditelji u Ljubavi stvarali, sada su svoje nastojali da sazdaju.

Na parceli odabrane zemlje, površine jednog hektara ili više, zaljubljeni su planirali život istinski. Predstojalo im je da misaono stvore dom, rasporede mnoštvo rastinja koje sve treba zajednički da deluje i da se potpomaže uzajamno.

Sve tako rasporediti da raste samo, ne iziskujući napore fizičke čovekove. Tananosti mnoge nužno je uočiti pri tom: raspored planeta, kretanje vazdušnih struja iz dana u dan...

Bilje u proleće i leti prijatno miriše etre ispuštajući. Zaljubljeni su se trudili da rastinje međusobno tako rasporede, da pri pirkanju vetrića u dom njihov ulazi mirisni buke, spojen mnoštvom etara različitih.

Tako se budio spoj čudesni. On se od Božanskih tvorevina sastojao. Uz to, mesto, izabrano zaljubljenima, treba da se preobrazi u prekrasnu, pogled radujuću sliku. Ne sliku na platnu, već na zemlji živoj, živu sliku u mislima stvarajući za večnost.

Zamisliti može i danas čovek, kako se oduševljeno prepušta misao i usredsređuje, kada svoj dom nastoji da isprojektuje.

I vikendašu će biti pojmljivo kako je, osobito s proleća, moguće predati se mislima o budućoj parceli svojoj.

Promišljajući buduću svoju sliku, talentovani umetnik takođe zna, u kolikoj je meri misao kadra da zanese.

Sva zajednička stremljenja uobličavala su se u dva zaljubljena srca. Povećavala su se znanja energijom Ljubavi, iznedrujući nadahnuće.

Eto zato oni nisu čak ni razmišljali o tome, što se naziva danas telesnim zadovoljstvom.

Kada je u mislima bio završen projekat, zaljubljeni su odlazili prvo u ono naselje, gde je živeo mladoženja. Zalazili su u svaki dom. Domaćine pozivali u goste. Dolazak njihov su sa uzbuđenjem i drhtavim ushićenjem u svakom domu iščekivali.

Ljudi vedske kulture su znali: kada zaljubljeni dolaze, barem ih na tren nova Božanska energija Ljubavi pohodi. I osmehnuće se mladoj Ljubavi predivno prostranstvo svakog dobra. To nije izmišljotina, nisu verovanja okultna. Jer, i sada je prijatnije svakome, kada je pored njega dobar čovek, a ne zao.

Zaljubljeni ne mogu zli biti, osobito kada dolaze kod vas udvoje.

Ali, bilo je i uzbuđenja u svakoj porodici iz sela. Kada je mladi par baštu posećivao, dvorište domaćinsko brižljivo uređeno ili dom, malo je izgovarano reči. Tek jedna rečenica svakome. Ovakva, otprilike: »Oh, kako je predivna vaša jabuka!« ili »Pametan je mačetov pogled«, »Vešt je, radišan vaš medved«.

Svakome ko je čuo pohvalu zaljubljenih o drvcetu rastućem u bašti, ili mačetu njihovom, to je značilo priznanje dostojnog života starijih, od strane pokoljenja mladih. Ocena je uvek iskrena bila, jer je rečenica hvale značila da oni žele da kod sebe imaju takvo drveće ili medvedića.

Sa gordošću i radošću velikom pred celim selom, svako je nastojao da podari mladencima ono što su svojim iskazanim poštovanjem pohvalili. I sa nestrpljenjem su iščekivali mladencima naznačen dan, da bi dar svoj doneli.

A mladenci su išli od kuće do kuće već u selu nevestinom. Dešavalo se da je tri dana dovoljno da se posete sva imanja dva sela. A bivalo je da ni nedelja nije bila dovoljna. Kada bi mladenci obilazak imanja završili i došao svima naznačen dan, iz dva sela su u praskozorje hitali k njima u goste i stari i mladi.

Stali bi ljudi po obimu parcele koji su mladenci suvim granama označili. A u centru, pored kolibe od pruća, brdašce se uzdizalo iz zemlje, ukrašeno cvećem.

Gledaj, sad ćeš ugledati tu sliku čudesnu!

Evo ga! Vidi! Izlazi momak pred žitelje dva sela. Prekrasan je, kao Apolon. Ruse kose, plavook, popeo se na uzvisinu. Uzbuđen je, pred sve izašavši Radomir, kako momka zovu. Pogledi svih okupljenih ljudi uprti su samo na njega. Započinje u nastaloj tišini govor svoj on.

Izlaže pred svima projekat prostranstva novog, sa voljenom stvorenog. Izlaže Radomir, rukom pokazujući gde će jabuka rasti, gde višnja i kruška. Gde će biti gaj od borova, duba, kedra i jasike, kakvo među njima treba da se odneguje žbunje, posuto jagodastim plodovima. Kakve trave će mirise ispuštati. Sa kakvom udobnošću će pčele moći dom svoj u šumarku da naprave. I gde će zimi vrednuša medved spavati.

On vrlo lako, nadahnuto govori, namere izlažući. Otprilike tri sata će trajati njegov govor. Sa naklonošću pritajenom i uzbuđenjem, njega će sve to vreme slušati ljudi. I svaki put kada ukaže mladić mesto, na kom treba da raste

biljka prema planu veličanstvenom njegovom, iz kruga slušajućih ljudi napred istupa čovek, staje na mesto gde će jabuka, kruška ili višnja rasti. Dešava se da žena izlazi, muškarac ili starac. Ali, može da izađe i dete sa očima punim razboritosti, mudrosti i radosnog zadovoljstva.

Iz kruga izlazeći u rukama svojim drže sadnicu upravo one biljke, koju je mladić naveo i mesto pokazao, gde predivno treba da se odneguje.

I svakome izlazećem iz kruga, klanjao se narod. Jer, izašavši je bio udostojen pohvale mladih kada su imanja obilazili, za to što je uspeo prekrasno da odgaji. Što znači, izašavši je bio nagrađen pohvalom Tvorca – Oca svega, sve volećeg Boga.

Nije sujeverjem takav zaključak donet. Logičan je on.

Ljudi vedske kulture su se odnosili prema mladim zaljubljenima, koji projekat oaze prekrasne ostvaruju, kao prema božanstvima. Njihov odnos je opravdan bio.

Stvarao je Tvorac u porivu nadahnuća, Ljubavi. I mladi, takođe nadahnuti Ljubavlju, stvorili su projekat prekrasni.

Pogledaj, završio je mladić izlaganje svoje, sišao sa uzvisine, pošao onamo gde je devojka stajala, uzbuđeno i ustreptalo prateći sve što se dešavalo. On je za ruku uzima i ka brdašetu vodi. Sada udvoje stoje na uzvišenju.

I mladić reči pred svima izgovara: »Ljubavi prostranstvo ovde, nisam sam stvarao. Pored mene i pred vama je nadahnuće predivno moje.«

Isprva je pogled spustila devojka, a bolje ju je devicom nazvati.

Lepota je kod svake žene posebna. Ali, postoje trenuci u životu svake žene, kada se iznad svih uzdigne. U sadašnjoj kulturi nema takvih trenutaka. A tada...

Pogledaj! Evo, pogled je na ljude usmerila Ljubomila, tako su devojku, koja se na brežuljak popela, zvali. U jedan jedini se slio usklik ushićenja svih ljudi, pred njom stojećih. Na licu devojke nije drzak, već odlučan osmeh blista. Energija Ljubavi ju je preplavila. Jače nego obično, rumenilo joj je na obrazima zatitralo. Zdravljem odišuće telo device i svetlost u očima, toplinom su obujmili ljude i sve u prostranstvu oko njih. U trenu je sve uokolo zamrlo. Boginja mlada je pred ljudima u svoj svojoj lepoti blistala.

Zato i nisu odmah prema brežuljku na kom su zaljubljeni stajali, roditelji device dostojanstveno prišli, u pratnji starijih i mlađih članova cele porodice. Zaustavivši se kod uzvisine, najpre se poklonila porodica mladencima. Potom je upitala mati devicu – kći svoju:

- Sva mudrost roda našeg je u tebi, reci nam, kćeri moja, vidiš li budućnost u tobom odabranoj zemlji?

- Da, mama, vidim – odgovorila je kći.

- Reci mi, kćeri moja - mati je nastavila – sve iz ukazane budućnosti ti se dopada?

Različito je na to pitanje mogla da odgovori devica mlada. Najčešće: »Da, mama. Ovde će biti rajski vrt prekrasni, dom živi.«

Ali evo, gledaj, odgovor je neuobičajeni na pitanje matere svoje pred svima dala devica čulna, sa rumenilom na obrazima blistavim:

- Projekat izloženi nije loš, mojoj Duši je po volji. Ali ipak, želim po svome malčice da dodam.

Sa brežuljka lako skočivši, iznenada potrča između ljudi devica prema ivici buduće bašte. Zaustavila se i izgovorila:

- Ovde drvo sa lišćem igličastim treba da raste, a pored njega breza. Kada začarlija vetrić s te strane, susrešće se sa borovim granama, potom brezovim, a zatim će grane drveća baštenskog vetrić zamoliti da otpevaju melodiju. Ni jednom se ista neće ponoviti, ali će svaki put radost Duši doneti. A ovde – devojka je na stranu malko otrčala – ovde cveće treba da raste. U početku crveni cvet neka zaplamti, ovde ljubičasti malčice kasnije, a ovde bordo.

Devojka zarumenela, kao da je vila, po budućem je vrtu igrala. Iznova su se u krugu ostavši ljudi pokrenuli, žureći da, noseći u rukama semenje, do onih tačaka na zemlji dođu, koje je označila žustra devica.

Završivši igru svoju, ponovo je ka brežuljku potrčala i, stavši pored izabranika svog, izgovorila:

- Sad će prekrasno biti ovde prostranstvo. Sliku čudesnu će odnegovati zemlja.

- Reci svim ljudima, kćeri moja - devojci se ponovo obrati mati – kruna svemu ko će biti, predivnog prostranstva ovog? Koga bi od svih na Zemlji živućih ljudi, svojom rukom mogla da venčaš?

Devica je pogledom prešla preko ljudi uokolo stojećih, koji su u rukama držali sadnice i semenje. Svako od njih je stajao na mestu koje im je mladić, projekat svoj izlažući, naznačio, a devojka slikovito opisala. Ali u zemlju semenje nije sadio niko. Još nije nastupio trenutak zavetni. I evo, devica, okrenuvši se prema mladiću stojećem pored nje na uzvisini, izgovori polagano reči:

- Venac je dostojan da primi onaj, čija je misao kadra prekrasnu budućnost da sazda.

Uz te reči devojka je rukom dotakla rame mladića stojećeg pored nje. Spustio se pred njom na jedno koleno. Položila je na glavu njegovu venac prelepi, ispleten devojačkom rukom od trava mirisnih. Potom, tri puta pomilovavši po kosi venčanog desnom rukom, levom je glavu njegovu k sebi malčice privukla. Zatim je znak dala, te momak sa kolena ustade. Strčala je devojka sa brdaščeta i glavu svoju skromno malo pognula.

Tog trenutka je krenuo otac ka krunjenom, sve nadvisujućem mladiću. Pratila ga je cela porodica. Brežuljku prišavši, zaustavivši se uz duboko poštovanje, pauzu izdržavši progovori otac, na sina usmerivši svoj pogled:

- Ko si ti, čija je misao Ljubavi prostranstvo kadra stvoriti?

Mladić mirno odgovori:

- Ja sam sin tvoj i ja sam sin Tvorca.

- Venac je svečano položen na tebe – uzvišene misije znamenje. Šta ćeš činiti, krunjeni, imajući nad prostranstvom svojim vlast?

- Prekrasnu budućnost ću stvarati.

- Gde ćeš snagu prikupljati i nadahnuće, moj sine i krunjeni sine Tvorca?

- U Ljubavi!

- Energija Ljubavi bludeti ume po Vaseljenu celoj. Kako ćeš uspeti da opaziš odraz vasseljski na Zemlji?

- Postoji devojka jedna, oče, i za mene je ona – energije Ljubavi vasseljske odbljesak na Zemlji – uz te reči mladić se spusti do devojke. Za ruku je uzevši, na uzvišenje je povede.

Posmatrali su, uzevši se za ruke, kako su se dve porodice u zajedničku grupu slile, grlili se i šalili, a smejala su se i deca mala i starci. Iznova je sve utihlo kada je mladić, podigavši uvis ruku, svečano obznanio:

- Hvala svima koji su me saslušali. O stvaranju prostranstva novog poverila vam se Duša. Hvala svima koji su energiju Ljubavi doživeli. Vizijom Duše pomišljeno neka nikne iz zemlje izdankom!

Ove reči su ljude uokolo stojeće, na pokret radosni navele. Gordo, razdragano, i sa ustreptalošću veličanstvenom, u zemlju su polagali ljudi semenje i sadnice. Svako je sadio po jednu mladicu na onom mestu koje je, projekat svoj izlažući, mladić naznačio. Oni, kojima nije bilo ukazano mesto gde da sade, išli su po obodu obeležene ranije parcele, i uz pesmu zajedničku bacali u zemlju semenje koje su doneli.

Svega je nekoliko minuta prošlo, utemeljen je bio čudesni vrt –vizijom stvoreno prostranstvo.

Ljudi su ponovo odstupili iza linije parcele. Samo su dve porodice brežuljak okružile, na kom su on i ona – zaljubljeni stajali.

Zemlju kapi kiše orosiše. Bila je to čudnovata i veoma kratka, topla kiša – to su suze radosnice i ganutosti oči Tvorčeve ronile i oblile Njegovom decom sazdano prekrasno prostranstvo.

Šta za roditelja može biti milije, do njegove dece čudesna tvorevina?

Iznova je krunjeni mladić podigavši uvis ruku, u tišini rekao:

- Tvorcem čoveku podarena živa stvorenja, neka budu uz nas i u prijateljstvu sa nama žive.

Sa uzvisine mladić i devojka siđoše, i prema kolibi se, u kojoj su boravili dok su projekat stvarali, uputiše.

Posle ovih reči, iz kruga stojećih ljudi, mladima priđe čovek pored koga je išla stara kuja sa štenetom. Kuja je bila ona koja je mladence prepoznala pri obilasku sela i veoma im se dopala.

Uz naklon, čovek je štene nevesti podario. Kuji staroj je izdao komandu, te ona leže kod nogu mladića sa vencem na glavi. Kuja je bila naučena da oko svih drugih životinja pomaže čoveku pri obuci.

Naredio je mladić kuji da sedne kod ulaza, a devojka je u kolibu štene pustila. Prilazili su kolibi drugi ljudi, noseći u rukama mače ili jagnješce, i ždrebe na povocu vodeći ili medvedića.

Ljudi su plotove od grana brzo dograđivali uz kolibu, ograđujući prostor za stoku. Uskoro je boravište, u kom su do nedavno ljudi spavali, bilo ispunjeno životinjama mladim. I u tome je bio ogroman smisao. Izmešavši se, one će zauvek živeti u prijateljstvu, brinući i pomažući se uzajamno. To nije mistika, već načelo Tvorca prirode. I danas se u to možemo uveriti. Kada štene i mače zajedno rastu, kada porastu prijatelji ostaju.

Vedski period je, između ostalog, karakterističan još i po tome što su ljudi znali predodređenje raznih živih bića. Sve životinje su služile čoveku.

Hranjenjem životinja čovek se nije opterećivao – one su njega hranile. Životinje domaće i čovek, u Vedskom periodu su bili vegetarijanci i nikada nisu jeli meso. Čak ni pomisliti nisu mogli o takvoj hrani. Raznovrsnost onoga što je raslo uokolo, moglo je obilno da okrepi i pričini zadovoljstvo čoveku i životinjama koje s njim žive.

I u ovom slučaju mladima su ljudi iz dva sela darovali sve najbolje što su imali.

Primivši darove, opet se na brdašce mladenci popeše:

- Hvala svima - zahvaljivao se okupljenima mladoženja – hvala svima za stvaranje prostranstva. Njega će večno moj rod paziti.

- Hvala materama, koje su stvaraocice rodile – reče devojka-nevesta.

Obraćajući se mladiću, dodade:

- Na radost Tvorcu Sunca, Meseca, rasutih zvezda i prekrasne Zemlje, sazdaćemo sve što uzmogneš i da pomisliš ti.

- Sa tobom, prekrasna boginjo, i ljudima – nevesti mladić odgovori i reče:

- Ti si jedina kadra da nadahnjuješ moje vizije.

Sa uzvisine se spustiše mladenci. Svakog od njih je porodica okružila čestitkama.

A ljudi, kolo vodeći oko parcele, zapevaše radosnu pesmu.

Već se smrkavalo. Sa svojim rođacima mladi su se udaljili, svako ka svome domu. Dve noći i jedan dan neće se videti.

Došavši kući, posvećujući mnogo snage stvaranju, usnuće dubokim snom mladić-tvorac. Usnuće u svojoj postelji devojačkoj lepotica-nevesta.

Ljudi, ostavši na mestu u kom se stvaranje u Ljubavi obavljalo, pevaće pesme u kolu. I u parovima se povlačeći, stariji će ponovo prijatne uspomene oživljavati o tome, kako se kod njih sve odvijalo dana nalik ovom.

I najbolji iz dva sela majstori, za dan i noć će uz pesmu i igru dom neveliki napraviti, vence od greda čvrsto polažući jedan uz drugog. Između njih – mahovinu i travu mirišljavu. Posle dvadeset četiri sata, najbolje plodove će ostaviti žene u kući novoj. Dve majke će postelju prekriti lanenim pokrivačem. Druge noći će se udaljiti svi do poslednjeg sa parcele.

Prespavavši noć prvu, probudiće se dok se sunce iznad zemlje podiže, ozarivši radošću svojom i likovanjem dom roditeljski mladić-mladoženja. Sa prvom mišlju setiće se venca. Uzeće ga, na glavu položiti svima se osmehujući blaženo.

U pratnji braće i sestara do jezerceta će poći, da se vodom sa izvora umije. Idući kroz baštu prema kući, mati svoju ugledaće Radomir.

Sa osmehom pritajenim, mati neće moći pogled da skine sa sina.

Neće izdržati snagom ispunjen mladić, i ushitiće se slikom majke svoje rođene. Zagriće je i podići trijumfalno, i kao dete zavrteti. Uskliknuće:

- Kako je život uokolo divan mama, mama!

- Ah! – mati će uzviknuti nasmejana. U brkovima osmeh skrivajući, osmehnuće se ded. Likujućima će prići baka sa krčagom izrezbarenim, prelepim, i reći:

- Naš mladi bože, stani. Energiju trijumfalnu pričuvaj svoju. Ispij odvar od trava blagih, da te ne sprži energija tvoja. Njeno vreme će posle noći ove nastupiti.

I mladić, odvar ispivši, sa dedom će povesti razgovor o smislu života, o Vaseljenu, ali će ga uskoro u san čaj odvesti. Čvrstim snom će, na prekrivaču krevetskom izvezenom, zaspati mladić koji je mladim bogom od bake bio nazvan.

U čemu je stvar? Zašto je unuk od bake bogom bio nazvan? Da li je preuveličavala u likovanju uživajući u unuku? Nimalo! Cela stvar je u tome, da je unuk ostvario dela, dostojna imena Boga.

Bog je Zemlju sazdao i sve rastuće i živuće na njoj. A mladić je, sva znanja u sebe upivši od predaka, određenje mnoštva tvorevina prepoznao, na veliku radost Tvorčevu. Namenu tvorevina mnogobrojnih ustanovivši, stvorio je od njih najdivniju živu oazu, koja je u stanju da radost života donese njemu, njegovoj voljenoj i pokoljenju njihove dece; i ljudima, koji će vekovima posmatrati Ljubavi najdivnije stvaranje.

Koje od dela ljudskih na Zemlji prijatnije može biti Bogu? Šta bolje i značajnije može učiniti čovek, proživевši jedan život ljudski na Zemlji?

U Vedskoj kulturi svadbena svetkovina nije ritual okultni. Golemi je istinski smisao u njoj, poput stremljenja ka Božanskom postojanju.

Svoja stremljenja i znanja pokazujući ljudima, mladić zaljubljeni kao da je pred njima polagao ispit. Svojim činjenjem je pokazao da su znanja svih pokoljenja od praznora u njemu. A i svoje je pridodao. Njegovo stvaranje su ocenili po zaslugi svi ljudi. Sa velikom radošću su sadili drveće i bilje na ukazanom im mestu. I svakog proleća će sve lepše bujati predivno zajedničko delo.

Ali se zavist neće pojaviti ni u jednom susedu pri posmatranju njegovom. Jer, svako je uložio svoj trud u stvaranje. Svako u prekrasnom svoj izdanak posađeni ima. Ako počnu da se množe slična dobra, rascvetalom baštom Božanskom biće prekrivena Zemlja. Svako je znao u Vedskoj kulturi – život je čoveku večni dat. Život se savršeni ponavlja onda, kada su ka prekrasnom stremljenja istrajna!

Imanja! Imanja Vedske kulture! Kasnije će ih u okultnim knjigama rajem nazivati. Gubeći znanja ogromna, smatralo se da je samo u daljinama nebeskim raj moguće naći. Sve zarad toga, da bi se značaj pridao onome što se naziva naprednom savremenom naukom, a u stvari se samo ubogost misli time opravdava.

Besmisljena je bez delanja rasprava ovakva. A postupci u razrešavanju sporova mogu biti sasvim jednostavni. Neka, na primer, svi što poštovanje zaslužiše, naučne lučonoše što žive danas na Zemlji, pokušaju da sazdaju makar jednu jedinu oazu, za jednu porodicu, uz to ispunjavajući zadatke koje je sa lakoćom savladavao svaki zaljubljeni mladić Vedske kulture.

Posed na kom će živeti srećna porodica, treba potrebe u hrani svih koji na njemu žive da zadovolji, u svakome trenutku.

Imanje neće dopustiti čak ni začetak bolesti. Pogled čovekov neprestano će veseliti i pružati mu okrepljenje, stvarnost prizora menjajući. Raznolikost zvukova sluh treba da raduje, a čulo mirisa – miomirisi cvetanja.

I hranu za Dušu eteričnu da daje. Novorođeno dete da neguje, čuvajući Ljubav zauvek. Pri svemu tome, članovi cele porodice snagu ne treba da traže, njihova misao slobodna mora da ostane. Za stvaralaštvo je misao ljudima svim data.

Gordi se svet naučni iluzornošću:

*- Pogledajte, u kosmos se šalju rakete za dobrobit ljudi! – Za dobrobit li je?
- Vidite, eksplodiraju bombe zbog vaše zaštite. – Da li zbog zaštite?
- Gledajte, život vaš će spasiti učeni doktor. A pre toga se svakoga trenu život uništavao načinom života. Spašavaju život robu, da bi produžili njegove patnje.*

Nema snage svet učeni, čak ni približno da stvori prekrasno imanje, još i zbog toga što postoje zakoni Vaseljene. Sam Tvorac, Ljubavlju nadahnut, moćniji je od svih nauka, Ljubavi lišenih.

Spavao je krunjeni mladić već drugu noć. Duboki san njegov ništa nije obespekujavalo. Samo je slika ljubljene u zvezdama usplamtelim blistala. U snu se poistovećivao sa prostranstvom sazdanim, moćima i raznovrsnošću vasseljenskom.

Probudio se pre svanuća Radomir. Nikoga ne probudivši, venac stavivši, košulju je sa vezom majčinim uzeo. Potrčao je ka potoku gde izvire vrelo.

Mesečina je put predosvitni obasjavala, girlande zvezda su još treperile u visinama. Na izvoru se okupavši, odenuo je rubašku i brzo pošao ka zavetnom delu. Svitalo je.

Evo ga, stoji sam na mestu tom, gde je ushićujuća svetkovina dva sela nedavno bila, koje je vizijom svojom stvarao.

Koja je sila osećanja i osećaja čovekovih u trenutku takvom – ne može se preneti onome ko ništa slično nije doživeo nikad.

Može se reći, Božanski su buknuili u čoveku osećaji i osećanja. I narastali su u iščekivanju trepetnom zračka svanuća u kom će... Evo je ona! Ona, njegova najdivnija Ljubomila! Obasjana zrakom praskozorja, trčala je u susret njemu i ostvarenju svom.

Priviđenje od krvi i mesa hitalo je ka Radomiru. Granice savršenstvo nema, razume se, ali se vreme odjednom zaustavilo za dvoje. Ušli su obavijeni maglom osećanja svojih u dom novi. Hrana na stolu, omamljujući miris cveća suvog dolazio je sa prekrivača izvezenog na postelji:

*- O čemu razmišljaš sada? – strastvenim ga šapatom upita ona.
- O njemu. O našem budućem detetu.*

I uzdrhta Radomir pogledavši Ljubomilu: Oh, kako si lepa! – I on, ne mogavši da se uzdrži, veoma oprezno svojom rukom njena ramena dotače i obraze.

Strastveni dah Ljubavi dvoje je obavio i odneo u čudesne visine.

Niko za milione godina ne može do pojedinosti da opiše šta se dešava sa njom i njim, kada u ljubavnom zanosu obostranom, u stvaranju se slivajući u jedno, sliku i priliku svoju i Božiju ljudi ostvaruju.

A znali su tačno ljudi-bogovi Vedske kulture: kada se nepojmljivo dešava čudo, spajajući dvoje, kasnije ostaje svako sam sa sobom. U to isto vreme u neobjašnjivom trenu uzdrhtaće Vaseljena, san posmatrajući: Duša bebe, po zvezdama bosim nožicama prebirajući, ka Zemlji hita, *sobom to dvoje u treću ličnost ovaploćujući*.

Čin venčanja, spajanja dvoje zaljubljenih Vedskog perioda života ljudi, ne sme se ubrajati u okultne. On je osmišljen. On je bio u saglasju sa njihovom merom života. O stepenu te kulture svedočilo je sve što je povećavalo osećanje Ljubavi jednog prema drugom, svakog porodičnog para.

Danas, gotovo uvek, osećanje Ljubavi kod bračnih parova polagano gasne. Njih napušta energija Ljubavi. To je prihvatila ljudska zajednica kao neminovnost. Ali, stanje takvo nije prirodno za čoveka. Ono i kazuje o tome, da je način života današnjih ljudi neprirodan.

Ne umom, već su srcem i Dušom zaljubljeni Vedskog perioda shvatali da je varnica osećanja Ljubavi – zov na Božanstveno stvaranje.

Obrati pažnju na to, ka čemu su se zaljubljeni prvo usmeravali. Oni su udvoje, u porivu nadahnuća, misleno plan tvorili. Plan prostranstva za svoju Ljubav. U prostranstvu, njima sazdanom, dete bi začeli. Tri najvažnija osećanja Ljubavi u jedno i večno su spajali. Zato što čovek, sebi samom nepojamno, kroz ceo život, više od svega voli zavičajno mesto – zavičaj svoj, dete svoje i ženu, sa kojom je sve to stvoreno. Tri osećanja Ljubavi, ne samo jedno, večno mogu živeti.

Rođenje sina ili kćeri u porodici Vedskog perioda – takođe je veličanstveni praznik i obred sa smislom životnim. Mnogo je još svetkovina u tim vremenima bivalo. Nije bilo prevara supružničkih. Milioni porodica sretnih, sobom su Zemlju ukrašavale. Kasnije su savremeni istoričari redom, vladarima povlađujući, govorili da je glup bio nekada davno prvobitni čovek. Ubijao je životinje, ostrvljeno jedući meso njihovo, u njihove kože se oblaćeci. Čudovišna laž je nužna onome, ko sopstvene čudovišne postupke nastoji da opravda.

Vaspitanje dece Vedske kulture

Stalno traga čovečanstvo za sistemom savršenim za odgajanje dece. Učitelje nastoji da pronade najmudrije, da decu njima da na vaspitavanje. I ti si, Vladimire, pripremajući se za razgovor sa sinom, pet godina tragao za sistemom najboljim, koji je u stanju da ti objasni i da te nauči opštenju sa rođenim svojim detetom. Stalno si savete tražio kod priznatih stručnjaka, svakakvih učenih. Ali ni jedan savet i ni jedan sistem nisu te zadovoljavali, nisu ti se činili savršenim. Sve češće se kod tebe pojavljivala sumnja: »Kad bi postojao bar jedan sistem savršen za vaspitavanje dece, njega bi neminovno prihvatilo mnogo ljudi. I negde bi mogao da živi narod srećni na Zemlji. A u

svim zemljama su slični problemi. Porodicu srećnu, kao iglu u plastu sena treba tražiti. Što znači, nema sistema čudotvornog za odgajanje dece, uzaludni su pokušaji, kad se nema šta tražiti».

Oprosti, molim te, drugog izlaza ne nalazeći, sve vreme sam sledila tvoju misao. Kroz tebe sam nastojala da pojmem, šta to ljude od očevidnog odvlači.

Kad evo, jednom sam osetila tvoju misao: »Nesigurnost, strah od sopstvene greške, primorava ljude da daju decu u škole i na fakultete, da bi posle nastavnike okrivljavali, samo ne sebe.«

Jednom prilikom sam primetila kako si pobledeo i ukočio se, kada je u tebi iskrsla misao: »Decu vaspitava način života njihovih roditelja i društva«. Misao je bila istinita i tačna. A ti si se od nje uplašio, sve vreme nastojeći da je zaboraviš. Ipak, zaboraviti očigledno nije bilo moguće.

Kasnije si pokušavao da se ne složiš sa tom svojom mišlju. Rasuđivao si ovako: »Kako se može postati naučnik, slikar, pesnik? Kako se može matematika ili astronomija, istorija upoznati, ne obučavajući se u stručnim školama?«

Ali, razmišljao si o znanjima predmetnim, a u vaspitanju nisu najvažnija ona.

Kultura čula, koja su u stanju da sva znanja u zrnce sažmu, kudikamo je važnija. Ti bi mogao sve to da shvatiš, jer si najizrazitija potvrda rečima mojim. Uzmogao si knjigu da napišeš, ne učeći u stručnoj školi.

Samo smo tri dana na poljani proveli, a ti si sada pisac, poznat u mnogim zemljama. Na scenu možeš izaći, pred gledalište ispunjeno ljudima. Među njima su nastavnici, naučnici, pesnici, lekari poznati. I ti pred njima možeš da govoriš bar tri sata. A ljudi te slušaju sa ogromnom pažnjom. Pitanja ti često postavljaju: »Kako možeš da držiš u glavi toliko obilje informacija, čiji je obim bezgraničan; kako možeš tačno bez ijednog lista iz knjige napamet da govoriš?« Nejasno si odgovarao na ovakva pitanja. U sebi si zaključio, da sam uticala činima tajanstvenim na tebe. A u stvari se mnogo prostije sve sa tobom dešavalo.

Kada si sa mnom u tajgi boravio, istovremeno je sva ta tri dana vedska škola uticala na tebe. Nenametljiva je ona, u njoj nema traktata, postulata. Celu informaciju je kadra da prenese putem čula.

Čas si se ljutio, čas ushićivao i smejaio, čas plašio. I sa svakim novoiskrsnim osećajem u tebe je ulazila informacija. Njen obim je ogroman i izlazi na videlo tek kasnije, kada se osećanja prisećaš, koja su se tih dana u tebi pojavila.

Osećaji su – skoncentrisane informacije ogromnog opsega. Što je osećaj življi i snažniji, tim je više u njemu vasseljenskih znanja.

Na primer, priseti se kako si, probudivši se prve noći u tajgi, ugledao pored sebe medvedicu. U prvom trenu si se uplašio. Uoči, molim te, i zamisli se nad rečima »u prvom trenu si se uplašio«. A šta je to osećaj straha? Hajde da pokušamo da ga na informaciju prevedemo. I šta se dešava tada? Razmišljao si: »Pored mene je ogromna zver šumska. Njena težina znatno prevazilazi težinu moga tela. Snaga njenih šapa je mnogo veća od snage mišića mojih ruku.

Šumska zver može biti agresivna, može me napasti i rastrgnuti moje telo. Nenaoružan sam. Treba skočiti i pobeći».

Ceo taj ogromni obim informacija pri svesnom tumačenju oduzima ne jedan trenutak, već znatno više vremena. A informacija sažeta u osećaj, u ovom slučaju – u osećaj straha, omogućava da se reaguje na okolnost trenutno. U jednom trenutku doživljaja, jasno izraženi osećaji kroz čoveka prenose ogromnu količinu informacija. Ako se opisuje, dobiće se naučna rasprava, bezosećajno tumačenje, koje može da traje godinama.

Valjana celovitost osećaja, njihova nesumnjiva doslednost, mogu umnogome da povećaju u čoveku već postojeći obim znanja.

Recimo, tvoj strah od medvedice je prošao takođe trenutno. Zašto je prošao? Jer, to je neprirodno. Ti si, kao i pre, ostao u tajgi, kao i pre bio nenaoružan, a medvedica nije daleko otišla. Pa, i drugih životinja je u tajgi moglo biti mnoštvo.

Ali je osećaj straha u tebi trenutno zamenio osećaj bezbednosti. Tu zaštićenost si osećao u mnogo većoj meri, negoli nalazeći se na svom brodu ili u gradu, okružen naoružanim telohraniteljima.

Osećaj zaštićenosti iskrasnio je u tebi isto tako trenutno. Desilo se to, čim si video da medvedica za zadovoljstvom ispunjava moje komande, odgovarajući na moje reči i pokrete. Osećaj bezbednosti ti je dao priliku da na nov način primaš dobijenu informaciju. Podroban opis svega što se sa tobom događalo, ispunio bi veliki broj strana celog traktata. I u knjigama svojim si prilično reči posvetio odnosu životinja prema čoveku. Ova tema je beskrajna. A u osećaju je sabrana u jedan tren.

Ali, desilo se nešto još značajnije. U svega nekoliko sekundi dva suprotna osećaja su se našla u apsolutnoj ravnoteži. Postala sam za tebe čovek pored koga se osećaš potpuno bezbedan, a koji je istovremeno nerazumljiv i pomalo zastrašujući za tebe.

Ravnoteža osećaja je veoma važna. Ona svedoči o staloznosti čovekovoju, a istovremeno - kao da neprestano pulsira, a osećaji donose sve nove i nove bujice informacija.

Kultura, način života svake porodice Vedske civilizacije i način života cele ljudske zajednice, predstavljali su najveličanstveniju školu odgajanja mladog naraštaja, intenzivnog usavršavanja čovekovog, napredovanja njegovog ka stvaranju u svetovima beskrajne Vaseljene.

Decu u Vedskom periodu odgajali su ne onako kako se to odvija u savremenim školama, već kroz učešće u vedrim svetkovinama i obredima. To su bili praznici jedne porodice ili oni u kojima su učestvovali ljudi celog sela, pa čak i iz nekoliko obližnjih.

Još bi se tačnije moglo reći: mnoštvo svetkovina Vedskog perioda predstavljalo je i ozbiljan ispit za decu i odrasle, i bilo sredstvo informacijske razmene.

Način života u porodici i priprema za te svetkovine – to je i pružalo mogućnost dobijanja ogromnog sistemskog obima obrazovanja.

Obrazovanje se sticalo bez prinude, a ne kao sada, kada dete mimo njegove volje primoravaju da sedi i sluša nastavnika. Proces učenja je za

roditelje i njihovu decu proticao svakoga trenutka veselo i nenametljivo. Bio je željno iščekivan i zanimljiv.

Ali, bilo je u njemu i neobičnih postupaka za današnje vreme. Ne shvatajući ogromni smisao njihov u obuci čovekovojoj, današnji naučnici bi mogli nazvati sujevernim ili okultnim postupke roditeljske u vremenima Vedskim.

Na primer, i ti si tako pomislio i uzbudio se, kada si ugledao kako je sasvim malenog sina našeg, još uvek bespomoćnog, ne umejućeg čak ni da stane na nogice, šćepao orao moćni. Kandžama je dete držao, kružio čas visoko, čas nisko nad poljanom.

Slično su činili sa decom u svim vedskim porodicama. Nisu uvek zbog tog cilja pozivali orlove. Da se detetu pokaže zemlja iz visine, može i sa vrha planine, ukoliko postoji blizu doma. A ponekad bi se na drvo visoko, dete maleno uzevši, otac pentrao. Dešavalo se da su posebnu kulu gradili sa istim ciljem. Pa ipak, učinak je bio najveći kada bi orao kružio sa detetom iznad zemlje. Mnoštvo saznanja bi u tom trenutku, dok je preživljavalo čitav niz osećaja, u malo dete silovito prodiralo. Odrastavši, kada poželi, kada ima potrebu, ta znanja kroz osećaje može pronaći u sebi.

Na primer, seti se, pokazala sam ti kako je najsavršeniji projekat parcele sa nevestom Ljubomilom ostvario prelepi Radomir. Već sam ti govorila: slično danas nemaju snage da stvore naučnici koji se smatraju vodećim u nauci savremenoj. Ne bi uzmgli čak iako se svi u jedno sjedine.

Pa kako je onda mladić bio u stanju da izvede sam takvo čudo? Otkuda u njemu poznavanje sveg rastinja, značaja vetrova, predodređenja planeta i mnogo toga drugog? Jer, on u klupi nije sedeo uobičajenoj. Nauke nije izučavao. Otkuda je mladić znao predodređenost svakog od petstotina trideset hiljada vidova bilja? Od njih je primenio samo devet hiljada, ali je pri tom tačno ustanovio njihovu uzajamnu povezanost.

Razume se, posmatrao je od najranijeg detinjstva Radomir imanje svoga oca, suseda. Ali, ništa nije zapisivao, nije opterećivao mozak pamćenjem. Šta zbog čega raste, nije pitao roditelje svoje, a oni ga pridikama isto tako nisu gnjavili. A ipak je stvorio svoje i bolje od roditelja, zaljubljeni mlađani Radomir.

Ti se, molim te Vladimire, nemoj išćuđavati! Shvati. Budući da Radomir u stvari nije baštu stvarao sam, ni povrtnjaka valjanost osmišljavao, ipak je tako ispala njegova parcela. Zapravo, Radomir je osećajima svojim crtao predivnu sliku za voljenu i buduću decu svoju. A pomagao je njegovom ljubavnom zanosu, nadahnuću, let sa orlom nad zavičajnim imanjem.

Kada je kao malo dete Radomir posmatrao krajolik iz visina ptićijeg leta, slika se u podsvesti njegovoj, kao na filmskoj traci, snimala. Još nije mogao umom sliku predivnu da pojmi. Ali je čulima za večita vremena bukvalno skenirao, svu informaciju raznolikog prostranstva. I osećajima je, ne razumom ili umom, to predivno što vidi, doživljavao.

Dešavalo se to još i zato što je sred prekrasnog pejzaža, vidljivog iz visina, stajala osmehnuta njegova mama. Šta može biti lepše za malo dete od osmeha materinskog? Mati mu je mahala. Ona! U čijim je grudima mleko životvorno, toplo. Ničeg lepšeg za dete nema. I sa visina leta ptićijeg, činilo se malenom Radomiru od mame neodvojivog, da je jedinstvena celina sve što vidi. U

magnovenju je buknuo osećaj ushićenja o sudbini svemira i znanja su se obrela u njemu.

Veličanstvenu učenost su pokazali mladi ljudi u takvim naukama savremenim, kao što su zoologija, agronomija, astronomija... Umetnički smisao bio je od ljudi cenjen.

Svakako, i stručni učitelji su u Vedskom periodu takođe postojali.

Zimi su u selo dolazili stariji ljudi, u različitim naukama izuzetnoiskusni. Postojala je zajednička kuća u svakom selu, u kojoj su svoje nauke izlagali. I ako bi neko od dece koja su ga slušala, odjednom prema astronomiji osobito interesovanje pokazalo, učitelj je u kuću odlazio kod roditelja detetovih. Učitelje su u tom domu gostoljubivo primali. Razgovarao je o zvezdama sa detetom učenjak onoliko dana, sati, koliko je htelo dete. I ne može se odgovoriti na pitanje: ko je više znanja od koga u razgovorima tim sticao. Budući da je sa uvažavanjem ogromnim mudrac vremešni detetu postavljao pitanja. Mogao je da spori sa njim bez deljenja saveta. Da se zapisuju razgovori, zaključci njihovi, otkrića, u Vedskom periodu smisla nikakvog nije imalo. Oslobođena od svakodnevnog užurbanosti i gomile briga današnjih, ljudska svest je mogla u sebe da upije mnogo više informacija od najboljih kompjutera današnjih.

Pri tom su otkrića, ako su primenljiva bila, trenutno svim ljudima služila, kroz praksu se ukorenjujući.

Roditelji i domaća čeljad sve mudre besede su takođe mogli slušati. Obazrivo su i sami ponekad ulazili u razgovor. Pa ipak, uvek je najvažniji bio mališan. Kada bi mladi astronom netačan, po mišljenju odraslih, zaključak o planetama izveo, mogli su mu reći: »Oprosti, ja ne mogu da te razumem«.

Mališan je pokušavao da pojasni. I često je bivalo tako, da je svoj pravilan stav dokazivalo dete.

Pred proleće su se svi žitelji naselja u zajedničkom domu okupljali. Saslušali bi sve o uspesima dece svoje. Predavanja su se tih dana slušala. Mogao je šestogodišnji mališan sve da zaprepasti, kao filozof pričajući o smislu života. Čudesne ručne radove svoje tih dana su pred ljudima pokazivala deca. Druga su pevanjem radovala sluh okupljenih ili izvanrednom igrom. Može se ispitom nazvati ta delatnost ili praznikom za sve, nevažno je. Važnije je nešto drugo – svi su doživljavali radost od stvaranja. Niz emocija pozitivnih i otkrića, tih dana su u život razdragano prodirali. Kako na pitanje odgovoriti: ko je najvažniji obrazovanju dece? Može se reći sa sigurnošću - kultura, način života porodica ljudi Vedskog perioda.

Šta se može za današnju decu iz te kulture uzeti? Koji se od postojećih sistema po pitanju vaspitavanja dece danas najboljim može smatrati? Sam proceni, nesavršeni su svi. Jer, izvitoperivši istoriju ljudskog roda, decu teramo da sama sebe lažu. I misao na lažni put nasilno navodimo. Zbog toga patimo i sami, primoravajući decu svoju da se i sama muče.

Pre svega, svi ljudi istinu o sebi moraju da doznaju. Bez pravde, sa lažnim postulatima, život snu nalikuje hipnotičkom.

Redosled tri slike u dečijim udžbenicima nužno je izmeniti. Istoriju živućih ljudi na Zemlji verodostojno treba deci ispričati. Sobom njenu istinitost

moramo proveravati. Potom sa decom, koja su doznala neiskrivljenu suštinu, put novi odabirati.

Nisu bezazlene tri slike u knjigama dečjim o istoriji razvitka Zemlje i ljudi na njoj živućih. Pogledaj, šta im utuvljuju u glave od malih nogu te slike.

Evo prve – na njoj je prikazan čovek prvobitni. Kakav je on, vidi sam: obavijen kožom, sa toljagom stoji čovek, iskežen zverski, nerazumnog pogleda, među kostima životinja koje je ubio.

A druga – čovek sa mačem, odeven u oklop sa blistavo ukrašenim šlemom. On sa vojskom pokorava gradove, a ropska gomila pala je ničice pred njim.

Evo treće – promišljen je pogled čovekov, blagorodan je, zdravo izgleda, u odelo obučen. Oko njega instrumenata i uređaja mnoštvo. Lep je i sretan savremeni čovek.

Sve tri slike su lažne i redosled njihov je netačan. Uporno, sa strogošću i nimalo slučajno, svu tu laž utuvljuju deci. Kasnije mogu da kažem ko to radi i zašto mu je takva laž potrebna. Ali ti najpre logikom svojom proveri, u kolikoj su meri verodostojne ove tri slike.

Sam dobro promisli: drveće, trave i žbunje i danas možeš videti u vajkadašnjem, čistom vidu. Postoje milijardama godina. Pa i danas, posmatrajući ih, u stanju si da se ushićuješ savršenstvom njihovim.

Sve to govori o čemu? Tvorčeve tvorevine od iskona su savršeno stvorene. I šta? Čoveka, najvoljenije živo biće svoje, On je saznao u neodređenom obliku? Nije istina to! Od praiskona najsavršenije delo Tvorčevo je čovek, među drugim divnim tvorevinama na Zemlji.

I prva slika istinu istorijsku mora da oslikava: na njoj treba da se pokaže porodica najsrećnijih ljudi, razumnog, dečije čistog pogleda. Ljubav na licima roditelja. U harmoniji su tela ljudska sa okruženjem svojim, zadivljuju svojom lepotom i duhovnom snagom blagodatnom. Uokolo rascvetali vrt. Sve životinje spremne da u trenutku ma kom, ljudima sa blagodarnošću služe.

I na drugoj slici celu istinu istorijsku je nužno deci prikazati. Na njoj, u ratnoj opremi neodređenoj, dve vojske kidišu jedna na drugu. Vojskovođe stoje na uzvisini. Savetuju ih žreci. Bespomoćnost i strah na licima vojskovođa. A kod drugih, već podstaknutih nagovorima, zverski fanatični izgled. Za tren bezumni pokolj će započeti. Sebi slične ljudi će ubijati.

Slika treća – savremeno doba. Evo grupe ljudi bolesnog i bledog lica u sobi usred mnoštva veštačkih predmeta. Jedni su ugojeni, drugi pogrbljeni, lica udubljena u misli, mračna. Takva se mogu videti kod većine prolaznika u gradovima. Iza prozora, na ulici, urlaju automobili. A sa neba sipi pepeljasta kiša.

Sve tri verodostojna prizora iz istorije detetu treba pokazati i pitati ga: »Koji bi po svojoj volji život odabrao?«

Slike su – samo simbolične ilustracije. Dabome, neophodna je i iskrena priča, verodostojna i merodavna. Bez lažljivih izvrtanja celu istoriju ljudsku dete treba da zna. Tek posle toga može započeti vaspitavanje. Upitati ga treba: »Kako se sadašnjost može promeniti?«

Neće odmah, trenutno naći odgovor mališan. Ali, naći će ga! Misao će se uključiti drugačija – stvaralačka. Oh, odgajanje dece! Shvati, Vladimire, samo jedno iskreno pitanje, volja da se odgovor čuje od deteta svog, u stanju je da zauvek sjedini roditelje i decu – srećnim da ih učini. Zajedničko kretanje ka sreći je beskonačno. Ali se čak i njegov početak već može srećom nazivati.

Istoriju svoju današnji ljudi moraju, svi bez izuzetka, verodostojnu da doznaju.

Ritualni

Utrošeno je kasnije ne malo snage okultnim žrecima, da bi se okaljao, iskrivio smisao ritualnih radnji Vedske doba. Na primer, širile su se glasine o tome, da su se Vedi klanjali vodenoj stihiji ludo i nepromišljeno. Da su čak najbolje devojke, još ljubav ne doživевši, kao žrtve svake godine prinosili. Da su ih bacali u jezera ili reke, za splav ih privezavši i, odgurnuvši ga od obale, na smrt ih osudili.

Za vodenu stihiju, jezera ili reke, kod Veda je odista vezano mnogo postupaka različitih. Ali je smisao njihov bio potpuno drugačiji – oni nisu smrti, već životu pomagali. Ispričaću samo o jednom. Spolja gledano slične radnje, došle su i do današnjih dana. Ali, samo slične. Promišljeni, poetski smisao njihov uzvišeni, danas je zamenjen nejasnoćama i okultizmom.

Postoji u raznim zemljama i danas praznik vezan za vodu, kada spuštaju u vodu vence ili splavić omanji sa prelepom malom svetiljkom ili svećom. Odgurnuvši ga od obale, puštaju ga da plovi, moleći za sreću vodu. A sad, obrati pažnju, odakle je ta svečanost doprla i u kolikoj meri je celishodno i poetično njeno prvobitno značenje.

Bivalo je u Vedske doba da devojka, jedna ili dve, nevažno je, u rodnom selu voljenog za sebe nisu nalazile. Čak i u vreme velikih svetkovina nekoliko sela, one verenika da odaberu nisu uspevale. Uopšte ne zato, što je ograničen izbor bio. Pred njima su momci predivni, pogleda umnih kao kod bogova, u prazničnim blistali delima. A srce devojačko, Duša, čekali su drugoga. Ljubav ih nije pohodila. O nekome je devojka maštala, samo o kome? Ni ona sama nije poimala. Niko ni do današnjeg dana ne može da objasni zagonetnost, slobodu izbora energije Ljubavi.

Zbog toga su određenog dana odlazile devojke na reku. U maloj uvali reke, one su na vodu spuštale splavić omanji. Girlandom od cvetova su po ivicama splavić ukrašavale. Na sredinu su stavljale mali vrč sa napitkom – voćnim sokom ili vinom. Oko vrča su voće polagale. Napitak je devojka sama morala da pripremi, a voće da otkine sa drveća, koje je svojom rukom u bašti sadila očinskoj. Još je na splavić mogla da položi vrpču, od vlakana lana upletenu, ili neku drugu stvar, ali neizostavno napravljenu svojim rukama. Poslednja se stavljala na splavić malena lampa.

Oko vatre upaljene na obali, igrale su devojke svoje kolo i pesmu o voljenom pevale, koga još ne upoznaše. Potom, uzevši grančice iz vatre, fitilj lampe bi zapalile. Gurale su splaviče iz uvale reke onamo, gde ih je preuzimao tok i brižno odnosio ka nepoznatim daljinama rečnim.

Pratili su pogledi devojački sa nadom splaviče svoje. U daljini su se samo plamičci lampi jedva nazirali, smanjivali. A devojačka srca su zanosom nadanja plamtela. Osećanje radosno i nežno raslo je neznano prema kome.

U domove svoje su trčale devojke, osamljivale se i uzdrhtalo se pripremale za susret. On je dolazio, željeni, u praskozorje ili sumrak, nevažno je. Ma, kako to? Šta ga je dovodilo? Da li je mistika pomagala susretu ili osmišljenost? A možda znanja sa kojima su uz pomoć osećaja dolazili u dodir Vedi, sam prosudi.

Jer, plovili su splaviči devičanski, nošeni tokom rečnim u određene dane, znane u svim naseljima, čak i udaljenim.

Na putu su mogli biti dan, dva ili tri. Sve te dane i noći pod mesečinom, na obalama reke su, sa nadom, u osami, njih iščekivali momci, ne doživевši dotad Ljubav.

Evo, on je ugledao plamičke u daljini, nošene tokom rečnim. Smesta je u vodu zaronio i zaplivaio u susret iskricama Ljubavi. Usplamtelo telo mladića nisu prljili, već milovali brzaci najprozračnije rečne vode. Sve su bliži i bliži plamičci i obrisi splaviča – sve jedan od drugog lepši. Odabrao je jedan od njih. Nejasno je, zašto je smatrao najboljim baš izbor svoj?

Od sredine reke je ka obali splavič vukao i gurao rukom, ili je obrazom njegove ivice doticao. Reka se strujom svojom, činilo se, bukvalno igrala sa njim. Ali se telo snagom sve većom ispunjavalo, igru reke ne primećujući, a misao njegova već je na obali bila.

Brižljivo bi na zemlju spustio splavič mladić, dahom ugasio lampu, ushićeno napitak probao, i brzo odlazio kući da se za put spremi. Sve što je na splavič bilo položeno, momak bi sa sobom poneo. Na putu je kušao plodove, njihovom ukusu se diveći. Uskoro bi stigao do sela iz kog je upućen splavič, i nalazio bez greške baštu, i drvo, čiji su mu plodovi na putu osveženje pružali.

Oh – začuditi se mogu ljudi – ipak, bez mistike ovo nije moglo proći: ma, kako su momci tako nepogrešivo svoje voljene pronalazili?

Može se reći da ih je Ljubav vodila, samo njoj znanom stazom. Mogu i da uprostim – svetiljka je takođe pomagala. U malenoj posudici, u kojoj je u ulju plutajući fitilj goreo, useci su se stvarali. Po njima je lako mogao da ustanovi svako, koliko je vremena goreo plamen lampe. Brzina rečnog toka je bila poznata takođe. Sasvim prost zadatak – te se lako i rešavao. U selu drvce naći čije je plodove kušao, mladiću Vedskog doba nikakav osobiti trud nije predstavljalo.

Plodovi se sličnim, samo nepažljivom mogu učiniti. Plodovi rastinja istorodnog, čak iako rastu jedni uz druge, razlikuju se po obliku, boji, mirisu i ukusu.

Jedno je samo sasvim neobjašnjivo. Kako su se, zbog čega, ona i on, prvi put se susrevši, jedno u drugo najednom zaljubljujivali neizostavno? I neobično snažna je njihova Ljubav bila.

»Sve je jednostavno ovde – odgovorio bi filozof današnjice – njihova osećanja su se sopstvenim snoviđenjima još pre susreta rasplamsavala.«

Ali, na pitanje slično, prevejano je odgovoriti mogao samo sedinom okićeni Vedun: »Vragolanka je svagda bila naša reka!«

Dabome, poželevši to, mogao bi Vedun svaki trenutak mnome ispričanog rituala, do pojedinosti da razjasni i da savršeno tačno označi određenje svakoga trena. Traktat golemi da napiše. Ali, ni jedan Vedun misao neće uludo potrošiti na rad ovakav. Stvar je u tome, Vladimire, da oni... **nisu proučavali život, oni su ga STVARALI!!!**

Ishrana života telesnog

Ljudi Vedskog perioda nisu znali ni za jednu bolest ljudskog tela. Čak i sa sto pedeset ili dvesta godina, oni su ostajali bodrog duha, puni života i apsolutno zdravi. Nisu imali doktore i iscelitelje kakvih je mnoštvo danas. Bolesti tela su bile nemoguće, zato što je način života na sopstvenom dobru, njima samima stvorenom prostranstvu Ljubavi, u potpunosti usklađivao njihov tok ishrane. Organizam čovekov se obezbeđivao svim neophodnim u potrebnoj količini, i u najpodesnije vreme za korišćenje određenog proizvoda, uz najpovoljniji za uzimanje hrane raspored planeta.

Obrati pažnju, Vladimire, u prirodi nije slučajno tako udešeno, da u toku celog prolećno-letnjeg i jesenjeg perioda, po određenom redosledu sazrevaju i donose svoje plodove različite biljke.

Isprva se pojavljuju travke, maslačak na primer, koji je vrlo prijatan i ukusan, osobito kada se sa zimskom hranom izmeša.

Sazreva rani ogrozd, i jagoda i malina – rana na suncu i pozna – u senci. Trešnja, kasnije višnja i mnoštvo drugih plodova, trava i bobičastog voća, svoj odabiru tačni termin. Da na sebe skrenu ljudsku pažnju, postaraće se neobičnim oblikom, bojom, mirisom.

Nauka o ishrani tada nije postojala. Šta i koliko treba jesti, u koje vreme – niko o tome čak nije ni mislio. A ipak je u ishrani čovek upotrebljavao sve što je nužno organizmu, sa tačnošću do u gram.

Svaka bobica, trava i plod, imaju u godini svoj dan, čas i minut, kada najveću korist organizmu čovekovom mogu doneti. Kada, razvijajući se biljka završava proces, sa planetama vaseljenskim ostvaruje vezu. Pošto iskoristi svojstva, vrstu i stanje zemljišta i okolnog rastinja, čoveka koji je pažnjom obasipa, proceniće i odrediće šta mu je više od svega potrebno. I upravo tog dana, kada je spremna da čoveku bude od koristi, upravo njoj će odati počast svojim uzimanjem čovek, dopustivši savršenstvu da postane njegova hrana.

Pričala sam već da u bašti svojoj, u prostranstvu sa voljenim sazdanim, bremenita žena treba svih devet meseci da boravi. To nije sveta tajna okultna,

već je u tome golema svrsishodnost Božanskog postojanja. Sam proceni. U prirodi mnoštvo bilja postoji, koje mogu čak i da prekinu trudnoću ženinu bezbolno: beli luk, na primer, i majoran, muška paprat, i mnogo toga drugog. A postoji bilje koje je u stanju da pomogne da se skladno razvija plod u utrobi majčinskoj. Koje, i uolikoj količini je nužno uzimati, niko i nikada neće moći da kaže. To zna samo onaj ko je u utrobi majčinskoj. I on se brine ne samo o sebi, već i o materi svojoj. Eto, zbog toga često biva da se žena, rodivši dete, prolepšava, podmlađuje bukvalno.

Da bi se to desilo, neophodno je da se trudna žena neizostavno u svojoj bašti nalazi. Nju u bašti poznaje svaka travka, a plodovi samo za nju rastu. Ona je dobro upoznala njihov ukus i miris. Prirodne će biti želje njene i bolje od bilo koga će ustanoviti koliko čega treba da uzme.

Na tuđem imanju ili bašti takva tačnost je nemoguća. Neka je tuđa bašta čak mnogo bogatija i raznovrsnije rastinje njeno. Nemoguća je idealna ishrana u tuđoj bašti još i zato, što pre korišćenja za jelo nekakvog ploda, bobičastog voća ili travke, žena prvo mora da ga proba.

Eto, jabuku je, na primer, poželela da pojede, otkinula je i zagrizla. Parčence je progutala i trenutno u njemu nešto suvišno za svoj organizam osetila. Sebi i detetu svom je, samim tim, naškodila. A zašto se desilo tako? Cela je stvar u tome, da su čak i spolja gledano jednaki plodovi, po sastavu supstanci različiti. A u svojoj bašti, ne jednom plodove njene okusivši, ona ne bi mogla pogrešiti. U tuđoj – greška je neminovna.

Kakva znanja i koji zakon su tako tačno pomagali čoveku tog vremena da se hrani? Odsustvo zakona i traktata! Samo je na Božansko on mogao da se oslanja. Govore danas da je čovek celina, jedinstven sa prirodom. Ali, u čemu je ta celina sada, promisli? Kada veštačku hranu, samo onu, koju mu nudi sistem jer njemu odgovara, upotrebljava čovek. I uslovljava se vreme uzimanja hrane neprirodno, veštačkim sistemom.

Tada, u Vedskom periodu življenja ljudskog, sve su za čoveka odlučivali osećaji, podareni Bogom. Osećaj gladi je i najmanje prostranstvo utoljavalo. Jer, čula čovekova su u saglasju sa njegovim Ljubavnim prostranstvom, kao najsavršeniji automat ili traktat najmudriji, minute označavaju, kada i šta od hrane da se uzme.

Hodao je čovek po svom prostranstvu, slobodna misao njegova mogla je da tvori ili vasseljske rešava probleme. Uokolo su plodovi, primamljujući krasotom. Intuitivno je otkidao jedan od njih, ili dva, ili bi tri pojeo, ne skrećući misao svoju na ono, što mu je Bogom dato za okrepljenje.

Nije razmišljao čovek tada o hrani. Jeo je, kao što mi danas dišemo. Njim stvoreno prostranstvo je, skupa sa intuicijom njegovom, rešavalo savršeno tačno zadatak, kako, kada i čime treba da se nahrani telo.

Zimi se mnogobrojno rastinje oslobađalo plodova i listova, za odmaranje se pripremajući. Zima je – za stvaranje budućeg proleća.

Ali, ni zimi nije traćio misao svoju na ishranu čovek, iako nije pripremao zalihe. Sve su to za njega sa ogromnom marljivošću i ljubavlju, domaće životinje izvršavale. Veverice su unapred pripremale zalihe pečurki, oraha. Prah cvetni i med, sakupljale su pčele. Medved je ujesen kopao skladišta i slagao u njih

gomoljače. A u rano proleće se probudivši, medved je staništu čovekovom prilazio i brundao, ili šapom o vrata blago lupao, nevažno je. Medved je dozivao čoveka da mu pokaže koje od skladišta da iskopa. Možda je zaboravio medved gde je sakrio hranu? Možda se druženja uželeo? Pred njega je mogao da izađe bilo ko iz porodice, a najčešće je izlazilo dete. Po njušci pomilovavši probuđenog radišu, odlazio je do mesta kolcem obeleženog, i toptao nogom. Marljivo bi medved na tom mestu zemlju počeo da otkopava i nalazio zalihe. Ugledavši ih, radovao se, skakao, šapom ih na površinu izvlačeći. Nije ih jeo prvi, čekao je da barem nešto uzme za svoju kuću čovek.

Sam čovek je mogao takođe zimmicu da priprema, ali to nije bio posao, već pre bi se reklo umetnost. U mnogim porodicama se pravilo vino od raznog bobičastog voća, voćni sokovi. Nije jako, nije alkoholno kao votka, bilo to vino. Bio je to najlekovitiji napitak. Mogao je od životinjske hrane čovek da upotrebi i mleko, ali ne od svake životinje. Uzimao je samo od one koja se dobroćudnom, umiljatom, pametnom smatrala, koja je iskazivala želju da svojim proizvodom čoveka pogosti. Na primer, ako priđe kozi ili kravi neko od dece ili starijih iz porodice, za vime dotakne, a životinja odjednom počne da se joguni. Neće piti čovek mleko te životinje, koja nije htela s njim da ga podeli. To ne znači da ona nije zavolela čoveka. Često se dešavalo da životinje čoveku nepojmljivim načinom zaključe: u datom trenutku sastav mlečne smese tom čoveku nije koristan.

Ljudi Vedske civilizacije su se hranili raznovrsnom biljnom hranom samo sa svoje parcele, onom koju su im prinosile njihove domaće životinje. Takav pristup nije bio uslovljen nekim sujeverjem ili zakonom, već je kolosalnih znanja on bio rezultat.

Iako reči »znati« i »znati-osećati« (*vedat* - na ruskom) - nisu jedno te isto. Jer, »znati-osećati« je označavalo mnogo više od »znati«. Znati-osećati (*vedat*) - nije samo znati, već i osećati sobom, i telom i Dušom mnoštvo pojava, predodređenja Božanskih tvorevina i Njegov sistem.

I znao-osećao je svaki čovek Vedizma da hrana koju upotrebljava ne samo da telo hrani, već i svesnošću Dušu ispunjava. I informaciju nosi lično njemu iz svih svetova vaseljenskih.

Eto zato su energija iznutra, izoštrenost uma, i brzina misli kod tih ljudi mnogostruko prevazilazili savremene.

Životinjski svet, biljke, živeći u prostranstvu čovekove porodice, na čoveka su reagovala kao na boga. Životinje, travke i drveće - svi su žudeli da od čoveka dobiju pogled milujuć i blagi dodir.

I ta sila osećajne energije, suvišnom korovu nije dozvoljavala da raste u povrtnjaku ili bašti. Poznato je mnogim ljudima i danas: cvetak domaći može iznenada da uvene, ako se ne dopada nekome iz porodice. A naprotiv, može bujno da se rascveta ako Ljubav prema sebi oseti i prijateljstvo.

Zbog toga vedski ljudi nikada svoj povrtnjak nisu doticali motikom. Postoji izraz ovakav i danas - »opak pogled«, ili »ureći«, ili »urok«. On je iz tih vremena stigao. Mogli su ti ljudi mnogo toga da stvore energijom čulnom svojom.

Zamisli, evo čovek ide po parceli zemlje svoje. Sve što ga okružuje lovi njegov milujućí pogled. Evo, pogledao je korov. »Zašto si ovde?« - pomislio je čovek. Korov bi uskoro uvenuó od tuge. I obratno, ako se neko osmehne drvčetu višnje, ono će udvostručenom energijom po žilicama sok zemlje naterati da struji. Ako je na dalji put kretao neko od ljudi civilizacije Vedske, nije se opterećivao nošenjem hrane čovek. Na putu je mogao da je nađe dovoljno za sebe. Kada bi u selo svraćao, posmatrajućí predivna imanja, mogao je da zamoli da pojede i popije. Čašću se smatralo da putnika ponudite napitkom, voćem, korenastim plodovima ukusnim.

Život bez nasilja i krađa

Među ljudima Vedske civilizacije, za milenijume njenog postojanja, nije se desilo ni jedno nasilje, krađa ili prosto tuća. Čak su i uvredljive reći nedostajale u rečniku. Pri tom, nisu postojali zakoni koji kažnjavaju za ovakva dela.

Zakoni nikada od zlodela zaštititi ne mogu. Ali, znanja, kultura Veda, nisu dozvoljavali u uzajamnim odnosima sporove među ljudima.

Sam prosudi, Vladimire: svaka porodica živuća na svom imanju, znala je da će, ukoliko se neka neprijatnost desi sa nekim, makar bio i tuđinac, čovek sa teritorije imanja ili iz susedstva, pa čak i sa drugog kraja sela, stradati celo prostranstvo.

Vaseljenska energija agresije uticaće na sve što raste i na sve koji žive u njemu. Izmeniće se ravnoteža energija. Energija agresije može jačati, na odrasle se odraziti, na decu, nesrećom pogoditi potomstvo.

I obrnuto, ako putnik namernik ostavi osećaj topline, prostranstvo će velikom lepotom zablistati.

Uz to, čovek u naselje stigavši, fizički nije bio u stanju da pojede plod samovoljno otkinut ili podignut sa zemlje u bašti, nekome pripadajućoj.

Osećajnost je plemenita bila kod ljudi Vedske kulture. Razliku znatnu je odmah mogao da oseti njihov organizam, kušajućí plod samovoljno otkinut, od prinetog mu dobrom rukom. Danas u prodavnicama, namirnice uglavnom nemaju ni miris ni ukus vajkadašnjih proizvoda. One su bezdušne, ravnodušne prema čoveku. One nisu ničije i nikome nisu privržene. One su za prodaju.

Kada bi savremeni čovek probao i uporedio tu hranu koja je postojala u Vedskom periodu, savremene proizvode ne bi mogao da jede.

Došljak nije mogao ni da pomisli da uzme tuđe bez pitanja. Bilo koja stvar, pa čak i kamen, u sebi sadrži informaciju, i isključivo je porodica, živuća na dobru, znala kakva je ona.

Svako imanje Vedske civilizacije je predstavljalo neosvojivu tvrđavu za zlobnog, u ma kom njegovom obličju. A u isto vreme, predstavljalo je utrobu materinsku za porodicu, živuću na njemu.

Bedemske visoke zidove niko nije podizao, živom zelenom ogradom je teritorija imanja ograđivana. A ta ograda i sve što raste iza nje, čuvalo je porodicu od svih vidova negativnih pojava za telo ljudsko i Dušu.

Već sam ti pričala da su ranije samo u bašti, ili šumarku imanja sopstvenog, tela umrlih rođaci sahranjivali.

Ti ljudi su znali-osećali: Duša ljudska je večna, ali i materijalna tela ne mogu da iščezavaju bez traga. Svaka stvar, čak i bezdušna spolja gledano, u sebi ogromnu količinu informacija nosi vaseljenskih.

Ništa ne iščezava u ništavilo u Božanskoj prirodi. Samo svoje stanje i telo menja.

Tela umrlih nisu pokrivali pločama kamenim, pa čak ni mesta njihovog sahranjivanja ni na koji način nisu obeležavali. Uzvišeni spomenik je predstavljalo prostranstvo, stvoreno rukom njihovom i Dušom.

Stanje svoje menjajući, već bezdušna tela sobom su drveće negovala, travke i cveće. Među njima su novorođena šetala deca. Oh, kako je sve uokolo decu volelo! Duh predaka je nad prostranstvom tim lebdeo. Decu voleći i štiteći.

Prema prostranstvu zavičaja svog, sa ljubavlju su se odnosila deca. Nije stvarala misao iluziju završetka života. Život je beskonačan znali su.

Duša uzneta, sve dimenzije vaseljenske će obleteti i, prebivajući u raznim planovima postojanja, iznova će se u ljudkom obličju ovaplotiti.

U bašti zavičajnoj, probudivši se, osmehnuće se iznova dete. Osmehom će mu se celo prostranstvo odazvati. I zračak sunašca, i lahor, lišće njišući, i cvetak i najudaljenija zvezda sa ushićenjem će uzdahnuti: »Jedno smo mi, tobom ovaploćeni, čedo Božanskog postojanja«.

I danas se neobjašnjivim smatraju molbe starijih ljudi, koji žive u tuđini: » Kada umrem, u domovini me sahranite«.

Intuitivno ti ljudi osećaju da ih na Zemlju, u rajski vrt, može vratiti isključivo zavičaj. Tuđina duše kida.

U domovini nastoje ljudi da se sahrane njihova tela. Tako Duše mole njihove hiljadama godina. Ma, zar se može domovinom groblje nazvati, u kojoj god ono bilo zemlji?

Iznikla su groblja tek nedavno sa ciljem da ljudske Duše pakao rastrgne, ponizi, zarobi, nateravši ih da se predaju.

Nalikuju groblja na... Ona, kao da su otpadna mesta, kuda nepotrebnu starudiju nastoje ljudi da odnesu. Iznad groblja, umrlih se muče Duše. Živi se mesta grobljanskih boje.

Zamisli imanja Vedskih vremena. Na njima su sahranjena tela mnogih pokoljenja. Živeća u njima, travka svaka nastoji da pomiluje i korisna postane ze telo čovekovo.

Za došljaka sa agresijom, travka svaka i plod u bašti će odjednom postati otrovni. Eto zato ni kod koga nije iskrsavala čak ni pomisao da nešto samovoljno uzme.

Silom je imanje nemoguće prigrabiti. Kupiti ga nije moguće, ni za kakav novac. Ko će posegnuti za onim, što je da uništi napadača kadro?

I svako je nastojao da sam sazda oazu svoju prekrasnu. Planeta je sa svakom godinom bivala sve lepša.

Ako danas iz visina baci pogled čovek na savremeni grad, šta će ugledati? Neprirodne kamene hrpe zemlju prekrivaju. I u visinu, i u širinu rastu zgradurine. Čas ovde, čas onde, sve veće prostore sobom prekriva kameni pejzaž. I nema vode u njemu čiste, a vazduh je zagađen. Koliko porodica srećnih među kamenim gromadama živi?

Ako se sa porodicama Vedske kulture savremene uporede, onda – nema ni jedne. Može se i bolje reći: među veštačkim kamenim gromadama, ljudske porodice ne žive, već spavaju.

A ipak, u hipnotičkom njihovom snu, po telu zrcetom, živa jedna ćelija bludi. Čas zamire, čas juri, dotičući hiljade i hiljade ostalih, stalno nastojeći da razbudi usnule, ta ćelijica živa - zvana Vizija. Ona će ih prenuti! Tada će iznova stvarati prekrasne oaze ljudske porodice na Zemlji.

Kao što je pre bilo, biće opet. Te, ako se na Zemlju iz visine pogleda, pogled će očarati mnoštvo slika živih. I svaka predivna slika će značiti – zemlju je dotakla na tom mestu ruka probuđenog Veda. I iznova će u domovini svojoj živeti porodica srećnih ljudi, spoznavših Boga, životni smisao i cilj.

Znali su Vedi zbog čega su na nebu zvezde. Mnogi genijalni pesnici i slikari među njima su se susretali. Neprijateljstava među selima nije bivalo. Razloga nije bilo za krađu i nasilje. Nisu postojale činovničke strukture. Na prostorima savremenih zemalja Evrope, Indije, Egipta, Kine, Vedruska kultura se uspešno razvijala i nije bilo granica između teritorija raznih. Vladari nisu postojali, ni veliki, ni mali. Niz uzvišenih svetkovina prirodni su vladari bili.

Ljudi Vedskog perioda posedovali su znanja svetskog poretka u nemerljivo većem stepenu od savremenog čoveka. Njihova unutarinja energija je dozvoljavala da se pojačava razvoj jednog rastinja, a usporava kod drugog. Domaće životinje su nastojale da ispunjavaju naređenja čovekova, ne zato da bi dobile hranu koje je i tako bilo na pretek, već su želele da dobiju od čoveka kao nagradu, izviruću iz njega blagodatnu energiju.

I danas je pohvala čovekova prijatna svakome: i čoveku, i životinji, i biljkama.

Ali je ranije energija ljudska bila nemerljivo veća. Ka njoj je, kao prema sunašcu, težilo sve živo.

SLIKOVITOST.

ISKUŠENJE

Već pred kraj Vedskog perioda života ljudi, otkriće se značajno dogodilo. Otkriće kome nema ravnog u celoj istoriji ljudske civilizacije na Zemlji.

Osetili su jasno ljudi moć kolektivne misli.

Ovde se mora reći - šta je to misao čovekova? Misao ljudska je – energija, kojoj nema ravne u prostranstvu. Ona je u stanju da stvara prekrasne svetove ili oružje, koje je sposobno planetu da uništi. I sva, bez izuzetka, materija koju vidimo danas, mišlju je stvorena.

Priroda, životinjski svet, sam čovek – u nadahnuću veličanstvenom stvoreni su Božijom promišlju.

Mnoštvo predmeta veštačkih, mašina, mehanizama koje danas videti možemo, misao ljudska je stvorila. Pomisliti možeš da to ruke čovekove proizvode. Da, danas se ruke koristiti moraju. Ali ipak, svaki detalj prvo misao stvara.

Smatra se da je danas misao čovekova savršenija nego što je u prošlosti bila. Ali, to je daleko od istine.

Kod svakog čoveka Vedske civilizacije, po brzini i punoći informativnoj, ona je milion puta prevazilazila misao čoveka današnjice. Kao dokaz može da posluži i to, da mi iz prošlosti uzimamo znanja o primeni bilja u lečenju i ishrani. A u prirodi je mehanizam umnogome savršeniji i složeniji od veštačkih stvari.

Nije samo mnoštvo životinja sebi u službu čovek pozvao. Nije samo svom bilju ustanovio namenu. Kada je shvatio moć kolektivne misli, opazio je da se pomoću nje vremenskim prilikama može upravljati. Iz utrobe Zemlje primorati vrelo da izbije. Ako se nesmotreno sa mišlju postupa, pticu u letu je moguće oboriti. I uticati na život zvezde daleke – bašte na zvezdama odgajati, ili uništiti zvezde. To nije izmišljotina već stvarnost, i bilo je sve to ljudskom rodu dato.

Danas zna svako kako je, krenuvši putem tehnokratskim, nastojao čovek da stvori raketu koja može ka zvezdama da leti.

Sletali su na Mesec, potrošivši poprilično sredstava i snage na štetu Zemlje. Ali, ništa nisu izmenili na Mesecu. Ovakav postupak je osuđen na propast, besperspektivan i opasan za sve ljude Zemlje, kao i za planete ostale. Drugi postoji način, mnogo savršeniji. Jednom samo mišlju, na Mesecu se cvetak može odnegovati, stvoriti potrebnu za čoveka atmosferu, baštu posaditi, i fizički se sa voljenom svojom u bašti toj naći. Ali pre toga, misao mora celu Zemlju da preobrati u rascvetalu rajsku baštu. To se mora učiniti kolektivnom mišlju.

Misao kolektivna je moćna. U celoj Vaseljenu nema energije, kadre da je ometa u delanju. Materija i tehnika današnjice jesu odraz misli kolektivne. Sve mehanizme i oružje savremeno izumela je ona.

Seti se, govorila sam da je u tim Vedskim vremenima nemerljivo veće snage i energije misao svakog živog bića bila. Kamenje, teško više tona – svega devetoro ljudi, okupljenih zajedno, je moglo da pomera. Da bi se lakše koristili mišlju kolektivnom i na dobrobit većine, a da se pri tom vreme ne traći na okupljanje na jednom mestu mnoštva ljudi, ljudi su osmišljavali likove raznih bogova. Uz njihovu pomoć prirodom su počeli da upravljaju.

Bog Sunca se pojavio u obličju svom, Bog Ognja, Kiše, Ljubavi i Plodnosti. Sve što im je za život bilo potrebno, tvorili su ljudi kroz slike u kojima je bila zgusnuta ljudska misao. Ona je mnoge korisne poslove obavljala. Kiša je, na primer, neophodna bila za navodnjavanje, i prema slici boga Kiše misao je svoju usmeravao jedan čovek. Ukoliko je zaista bila preko potrebna kiša, onda je više ljudi prema slici Boga Kiše energiju svoju i usmeravalo. Kada bi se energije dovoljno pred slikom našlo, nagomilavali su se oblaci i padala je kiša, useve zalivajući.

Mogućnosti su bezgranične ljudskom rodu date Božanskom prirodom. Kada bi iskušenje vlasti bezgranične čovečanstvo moglo da obuzda, u ravnoteži sve energije vaseljske u sebi održavajući, onda bi i u drugim galaksijama bašte, plodovi misli ljudske, iznikle. I čovek bi svetove druge sobom mogao da usreći. Period, zvan Slikovitim, razvijao se. U njemu je čovek stvarao, sebe u njemu bogom osećajući. A kim bi još sin Božji mogao da bude?

U razdoblju, zvanom razdoblje Slikovitosti, nalikujući Bogu, čovek je započeo vizije da tvori. Period taj je trajao devet hiljada godina. Ne meša se Bog u delanje čovekovo. Raznolike energije Vaseljene dolaze u stanje uzbuđenja, sobom čoveka iskušavajući.

Čestice svih energija vaseljskih postoje u čoveku. Njih je mnoštvo, one su oprečne. Ali, sve čestice vaseljskih energija uravnotežene treba da budu u čoveku, u jedno skladno sjedinjene.

Kada se makar jednoj desi da prevlada, ostale su odmah ponížene, harmonija je narušena, i tada... Tada se preobražava i neskladna postaje Zemlja.

Zamišljena slika prema predivnom ljude može voditi, ali može povesti i prema uništenju, kad se jedinstvo naruši iznutra.

A šta je to slika?

Slika je – ljudskom mišlju osmišljena energetska suština. Nju može da oblikuje jedan čovek ili nekoliko njih.

Jarki primer kolektivnog stvaranja slike jeste igra glumca. Jedan čovek opisuje lik na papiru, drugi prikazuje opisani lik na sceni.

Šta se dešava sa glumcem koji predstavlja izmišljeni lik? Glumac na neko vreme zamenjuje sopstvena osećanja, stremljenja i želje, sa onima koje su svojstvene izmišljenom liku. Uz to, glumac može da izmeni svoj hod, izraz lica, uobičajenu odeću. Tako izmišljeni lik na neko vreme stiće telo.

Talentom da stvara predstave obdaren je samo čovek.

Čovekom stvorena predstava može da živi u prostranstvu samo dotle, dok je zamišlja svojom mišlju čovek. Jedan čovek, ili istovremeno više njih.

Čim više ljudi pohranjuje sliku svojim osećanjima, tim moćnija postaje ona.

Stvorena kolektivnom ljudskom mišlju, slika može da poseduje divovsku rušilačku ili stvaralačku snagu. Ona ima povratnu vezu sa ljudima i može da oblikuje karaktere, način ponašanja većih i manjih grupa ljudi.

Koristeći otkriće grandioznih mogućnosti svojih, stvarali su ljudi sa oduševljenjem život Planete.

Ali se desilo, još na početku Slikovitog perioda života čovekovog, da nisu uspeli samo njih šestorica u sebi da zadrže ravnotežu onih energija vaseljenskih koje je Bog pri stvaranju čoveku dao. Oni su, možda, i morali da se pojave, da bi ljudski rod ceo iskušali.

Najpre je samo jedan od šestorice energiju veličine, samoljublja vrhunskog osetio, potom drugi, treći, šesti.

Oni se u početku nisu sastajali svi zajedno. Svako je živeo sam za sebe. Slično se sličnom privlačilo. I misao su svoju usmeravali na to, kako da postanu gospodari svih ljudi na Zemlji. Bilo ih je šestorica, sebe su pred ljudima nazvali - žreci.

Reinkarnirajući se iz veka u vek, oni do današnjeg dana žive.

Narodima cele Zemlje samo šest ljudi danas upravlja – to su žreci. Dinastijama njihovim je deset hiljada godina. Oni iz pokoljenja u pokoljenje naslednicima svojim prenose znanja okultna, kao i nauku slikovitosti, koja im je delimično takođe poznata. Od ostalih ljudi vedska znanja oni skrivaju pomno.

Među šestoricom postoji glavni, naziva se prvim žrecem – sebe on smatra danas vrhovnim upraviteljem društva ljudskog.

Vrhovni žrec je po samo nekim rečenicama, mnome izgovorenim, tobom u knjigama navedenim i po reakcijama mnogih ljudi na njih, počeo da naslućuje, ko sam ja u stvari. Tako je, za svaki slučaj, potpuno neznatnim snagama pokušao da me uništi. Nije uspeo. Iznenadio se. Veće je snage svoje pokušao da upotrebi, još uvek ne verujući sasvim, ko sam ja.

Sada sam »Vedrusa« reč izgovorila, čime sam se otkrila u potpunosti. Boji se čak i reči te današnji vrhovni žrec na Zemlji. Zamisli, kako se sada uzdrmao, znajući ko mu je za petama. Sada će vojnike svoje, sve biorobote, i sile svih okultnih, tamnih nauka, na moje uništenje uputiti. Sam će, iz minuta u minut stvarati plan uništenja. Neka stvara! Da se bavi drugim stvarima zato neće imati kad.

Ti si o silama mržnje u medijima govorio, Vladimire. Sad ćeš videti kako će se osiliti oni, i još oštriji biti. Otkrićeš izazivanje i klevetu. Sa čitavim arsenalom metoda, kakvim su se milenijumima služile sile tame zarad uništenja kulture naroda našeg, susrećeš se. Ali ono što budeš opazio u prvo vreme – to je samo vrh ledenog brega. Ne mogu svi ljudi okultne napade posmatrati tvojim očima. A ti ćeš i njih razumeti, osetiti, shvatiti. Nemoj ih se bojati, molim te. Pred neustrašivim, strašno je nemoćno. Ono što opaziš, odmah zaboravi. Koliko god čudovište bilo svemoćno, kad je zaboravljeno, ono prestaje da postoji apsolutno.

Činjenica je neobična, svakako, i u tebi sumnju opažam. Ne žuri nedoumicama da se predaš. Bez žurbe razmisli sam.

Jer, čak i najmanja grupica okupljenih ljudi koja je odlučila da bar nešto stvori, uvek ima lidera, hajde da ga rukovodiocem nazovemo.

Malo preduzeće ima zvaničnog rukovodioca. Veliko preduzeće ima nekoliko rukovodilaca i glavnog nad njima. Mnogo je upravljača nad teritorijama svakojakim, koje se različito nazivaju: kraj, oblast, država, republika, nevažno je. Postoji vladar u svakoj državi, a on ima – mnoštvo pomoćnika. Vladar države – zar je to sve? Tako smatraju čvrsto mnogi ljudi. I šta, proizlazi da ljudskom zajednicom živećom na Zemlji, u celini, niko ne upravlja? I da nema interesenata da se na tron zemaljski popnu?

Interesenata je bilo, biće, a postoje i sad. Poznata su ti iz istorije skorašnje imena mnogih vojskovođa koji su pokušavali da nad svetom vlast silom osvoje. Ali, nikada nad svetom vlast niko od njih nije uspeo da osvoji. Tek što bi se približili sveopštoj vlasti, neizostavno se nešto događalo. Kao rezultat su, armija i pretendent na svetsku vlast, uništavani.

A država, koja je posegnula za vlašću nad celim svetom, ranije smatrana jakom, u procvatu, odjednom je postajala osrednja.

U poslednjih deset hiljada godina uvek se događalo upravo tako. Zašto? Zato što na svetu postoji već odavno vladar tajni. On se državama igra, njihovim vladarima, pojedincima.

Sebe on naziva žrecem vrhovnim cele Zemlje, a pet pomoćnika njegovih sebe zovu žrecima.

Još na jednu činjenicu pažnju obrati, Vladimire. Promisli sam, milenijumima se na različitim stranama Zemlje, među ljudima ne prekidaju ratovi. U svakoj zemlji vlada nasilje, bolesti, katastrofe svakojake se povećavaju iz dana u dan, ali je stroga, najstroža zabrana stavljena na jedno pitanje: *Da li zaista putem napretka ide civilizacija ljudska, ili propada ljudska zajednica iz dana u dan?*

Odgovor na ovo pitanje će biti lak. Samo prvo obrati pažnju, kako su do vlasti svoje stizali žreci i kako uspevaju da je do današnjeg dana zadrže.

Prvo njihovo postignuće, vodeći ka cilju skrivenom, bilo je stvaranje Egipatske države. Današnjoj istoriji je više od drugih poznata Egipatska država. Ali, iz istorije uzevši činjenice, tumačenja i mistiku uklonivši, do tajni mnogih ćeš uzmoći da dopreš.

Činjenica prva: U istoriji je vladarem vrhovnim nazvan faraon. Mnogo je opisano vojnih uspeha i poraza faraona. Veličanstvene grobnice njihove do današnjih dana maštu raspaljuju i privlače naučnike da odgonetnu tajne. Međutim, veličina i sjaj piramida od tajne najvažnije udaljavaju.

Smatrao se faraon ne samo vladarem svih ljudi, već se i poštovao kao bog. Njemu se narod obraćao sa molbama za plodnu godinu, da padne kiša i da ne bude vetrova nepovoljnih. O mnogobrojnim stvarnim delima faraona, istorija može da ispriča, ali, kada mnoštvo svakojakih činjenica istorijskih otkriješ o faraonima, sebe priupitaj: da li je neko od faraona zaista mogao da bude vladar ogromne države i istovremeno bog nad ljudima? Činjenice uporedivši, shvatićeš – bio je faraon tek biorobot u rukama žreca.

A činjenice su evo kakve, poznate takođe iz istorije.

U doba faraona, živeli su u veličanstvenim hramovima i žreci. Postojao je jedan vrhovni žrec. Pod njihovim nadzorom uvek je učilo nekoliko kandidata za faraona. Sve što su hteli, ulivali su mlađanim dečacima žreci. Između ostalog, ulivali su im da je od Boga odabran faraon. Pri tom su govorili i o tome, da je glavni žrec sam čuo reči Božije u tajnom hramu. Kasnije bi žreci odlučivali, ko će od kandidata faraonom postati.

I evo, taj dan bi nastupio. Na tron veličanstveni, simbole u rukama držeći i u posebnu odoru obučen, sedao je novi faraon. Pred ljudima – on je car neograničene vlasti, bog. Žreci su jedini znali – na tronu je biorobot njihov. I tačno su znali, od detinjstva proučavajući njegov karakter, kako će upravljati, kakve će sveštenstvu, po volji njihovoj, darove predati.

Pokušaji su se retki dešavali, da neki od faraona izmakne vlasti vrhovnog žreca. Ali, nikada nikome od faraona da slobodan čovek postane nije pošlo za rukom. Jer, vlast žreca je neprimetna, koliko je svima jasno vidljiva carska odora faraona. Vlast žreca ne iziskuje usmene naredbe ili javno obraćanje. Jer, vlast žreca nad svakim vladarem ni na trenutak ne slabi. I na većinu podanika se uticalo strogo opominjućim lažima o svetskom poretku. Kada bi mogao sam faraon mirno da razmišlja, očistivši se od slika u njega usađenih, možda bi i uzmogao čovekom da postane. Ali, sve je osmišljeno tako od vajakada, da faraon nije mogao od svakodnevnice zamršene užurbanosti da se oslobodi.

Usplahirenost! Bujice obaveštenja iz svih krajeva ogromne države njemu donose glasnici, pisari, namesnici. Moraju se hitnije odluke donositi. A ovamo još i rat, koji sve misli zaokuplja. Juri faraon u kočijama, osuđuje ili nagrađuje podanike svoje, pa često sam nedovoljno spava. A žrec za to vreme spokojno promišlja, i u tome je nadmoć njegova.

Žrec planove izgrađuje kako da svetom celim jedini vlada. Čak i više od toga zamišlja: kako da svet svoj, različit od onog što je Bogom sazdan, uspostavi.

I šta je za njega momčić glupavi, faraon, i mase podanika njegovih? Oni su svi za žreca – igračke.

Nauku slikovitosti su žreci tajno izučavali. Zakon prirode su ljudske mase sve više zaboravljale.

To su žreci, Vladimire, energiju uzajamnog delovanja ljudi sa Božanskom živom tvorevinom - prirodom, skrenuli na izmišljene njima hramove, napajajući se njom – energijom ljudi – nazad ne dozvoljavajući povratak.

Svakome je sve što je bilo očigledno u Vedskoj kulturi, odjednom tajnom postalo. Narod je počeo da tone u san, kao pod hipnozom, bukvalno u polusnu naredbu izvršavajući nepromišljeno. I uništavao je narod Božanski svet prirode, veštački žrecima na volju stvarajući. Žreci su svoju nauku u tajnosti najstrožoj držali. Nisu smeli sve čak ni da zapisuju na svitke. Jezik su iznašli svoj za međusobno opštenje, tu činjenicu takođe možeš iz istorije doznati. Jezik drugi im je postao neophodan, da nehotice u njihovom međusobnom opštenju neko ne dozna tajne njihove. Tako se do današnjeg dana te tajne prenose pokoljenjima žreca. Primitivne su te tajne.

Pre šest hiljada godina je vrhovni žrec, prvi od onih šest žreca, nad svetom celim odlučio da prigrabi vlast.

Razmišljao je: «Putem ratnim, armijama faraona, vlast neću osvojiti, čak iako naučim vojne komandante oružje da koriste savršenije nego što imaju drugi. Šta može armija glupaka bez mozga? Da opljačka zlato, a njega je i tako previše. Robova ima više nego što je potrebno, a od njih dolazi energija koja ne donosi sreću. Iz ruke roba ne valja hranu uzimati. Ona je bezukusna i štetna. Treba duše pokoravati ljudske, energiju njihove preplašene ljubavi svu na sebe usmeriti. Stoga, ovde nije armija, već misao naučna potrebna. Nauka slikovitosti – eto armije moje nevidljive. Što je temeljnije upoznam, time će moja armija pouzdanija biti. Što je manje bude znala gomila, u okultnost i nerealnost utonula, tim više će mi biti pokorna».

Vrhovni žrec je svoj stvorio plan. U događajima istorijskim, tokom šest milenijuma, on do današnjeg dana nalazi svoj odraz.

Tebi i svima su događaji nedavni poznati. Oni se prenose samo kroz tumačenja. A ti pokušaj da daš svoje tumačenje, tada ćeš razotkriti istinu. Pogledaj.

Evo, na savetu te šestorice žreca plan se izlaže i nadalje je poznat mnogima. O tome Biblija – Stari zavet – govori. Žrec Mojsije je po nalogu vrhovnog žreca izveo iz Egipta narod izrailjski. Obećan je narodu život savršeni u Zemlji Obećanoj, Bogom za izrailjski narod pripremljenoj.

Pred Bogom proglašavaju izabranim narod izrailjski. Umome omamljene uzbuđuje novost, i deo naroda sledi Mojsija. On je četrdeset godina s kraja na kraj pustinje ljude vodio. Pomoćnici žreca su držali propovedi neprestano o izabranom narodu govoreći, i primoravali ih da ratuju i otimaju gradove, a sve u ime Njega, Boga.

Kada bi neko, prozrevši psihozu, zahtevao povratak na pređašnji život, njega bi kao grešnika okrivili, i za pokajanje davali rok. Ako se ne bi popravio, ubijali su ga. Ne u ime svoje, već su se iza Božijih postupka zaklanjali žreci.

Iznosim ti ne izmišljotinu, ne san. Sam svako može da se uveri u to, našavši odgovore u Bibliji – zavetu Starom. Grandioznoj knjizi istorijskoj. Događaje kroz istoriju u njihovoj verodostojnosti može naći svako, samo se malko probudivši iz hipnotičkog sna milenijumskog i pročitavši, kako je i uz pomoć čega bio zakodiran narod izrailjski i u vojsku žreca pretvoren. Kasnije je pokušavao da dekodira narod svoj Isus, kroz spoznaju je pokušao da spreči zamisao žreca. On je, lutajući među mudracima, nastojao da pojmi, zrnice po zrnice, nauku slikovitosti. Doznajući već mnogo toga, odlučio je da spase narod izrailjski svoj. Uzmogao je da sazda svoju religiju, da bi strašnom ona mogla da se odupre.

Nije za narode cele Zemlje bila njegova religija. Ona je bila namenjena samo izrailjskom narodu. Sam je o tome govorio ne jednom. Reči su njegove zapisane učenicima njegovim, i danas ih možeš pročitati. Evo, na primer, Jevanđele po Mateju, glava 15, stih 22-24: »I evo, žena Hananejanka*, poreklom iz tih krajeva, povika Njemu: smiluj mi se, Gospode, Sine Davidov! Kći moja žestoko je opsednuta. Ali, On ne odgovara ni reč. A učenici Njegovi, prilazeći,

*hana, hanina (hebrejski) – onaj koji moli Boga za oprost

molili su Ga: oprosti joj što više za nama. A On im odgovori: »Ja sam poslat **ISKLJUČIVO** kod izgubljenih ovaca doma Izrailjevog«.

O čemu svedoče reči: »Ja sam poslat samo kod izgubljenih ovaca doma Izrailjevog«? Zašto je samo za Izrailjčane učenje Isusovo? Zašto On smatra izrailjski narod izgubljenim?

Uveravam te, Vladimire, Isus je poimao da je u toku četrdesetogodišnjeg kodiranja u Sinajskoj pustinji, veći deo izrailjskog naroda utonuo u hipnotički san. Taj deo naroda i sam Mojsije, postali su oruđe vrhovnog žreca. Oni su – njegovi vojnici, koje je prinudio da zarad zadovoljenja svog sopstvenog samoljublja, prigrabi vlast nad ljudima cele Zemlje.

I oni će se hiljadama godina boriti na raznim stranama Zemlje. Neće primitivan mač ili tane biti njihovo oružje, već prefriganost i stvaranje slike života, uz koju će se svi narodi potčiniti okultizmu, što znači, samovolji žreca.

Boriće se, sebe ne štedeći.

»Ali, bilo koja borba pretpostavlja prisustvo suprotstavljenih strana – pomislio si. – A kad je tako, gde su žrtve? U borbama moraju postojati žrtve sa obe strane«.

Mogao bi i sam da nađeš te dokaze po datumima događaja, koji se u različitim izvorima istorije spominju.

Radi lakšeg traganja za tim strašnim datumima, navešću ti sada samo neke od njih. Ukoliko poželiš, možeš sam potražiti istorijske potvrde.

Danas je svima poznato, pa i tebi, Vladimire, kako ginu deca, starci, u Izraelu od terora. Ne tako davno, čuo si, bio je rat koji su nazvali Velikim oslobodilačkim ratom (1941-1945). Čak su se i dokumenta sačuvala, kako su u godinama tog rata, sa određenim ciljem, Jevreje -starce i decu, majke i bremenite mlade žene, i mladiće, ljubav još ne doživевši, u pećima spaljivali, trovali gasom i još žive u zajedničkim grobnicama sahranjivali.

Izgubio je život ne jedan čovek, ne sto, ne hiljadu ljudi. Milione ljudi su u kratkom roku zverski ubili. Istoričari krivcem za to Hitlera smatraju. A ko je bio kriv u drugo doba?

Godina 1113., Kijevska Rus. Narodni gnev protiv Jevreja iznenada se razbuktao. Jevrejske kuće i u Kijevu, kao i drugim mestima Rusi pljačkaju, pale, Jevreje ubijaju, ne žaleći čak ni decu. Narod Rusi, obuzet zverskom mržnjom, spreman je i knezove na vlasti da zbriše. Na savetu su okupljeni knezovi odlučili da proglase zakon: »Danas sa cele Ruske zemlje sve Jevreje prognati i natrag ne puštati. Onoga, ko tajno uđe, uhvatiti i ubiti«.

1290. godine neočekivano počinju fizički da istrebljuju Jevreje u Engleskoj. Vladari su prinuđeni da prognaju iz zemlje jevrejski narod.

1492. godine počeli su jevrejski pogromi u Španiji. Nad svim Jevrejima, živućim u Španiji, nednela se pretnja fizičkog uništenja, i oni su bili primorani da napuste zemlju.

Od trenutka izlaska Jevreja iz Sinajske pustinje, narodi raznih zemalja su ih omrzli. Nagomilavala se mržnja u mnogim narodima, čas ovde, čas tamo, u žestoke pogrome i ubistva se pretvarajući.

Datume pogroma užasnih sam navela samo one, koje sam možeš iz istorije, ljudskom rukom napisane, da doznaš. Mnoštvo je, mimo ovih datuma, sukoba bilo jevrejskog naroda. Svaki od njih pojedinačno, naravno, manjeg je značaja od poznatih. Ali, ako se mnoštvo manjih sukoba u jedan složi, onda će se on pokazati kao najneviđeniji u svetskim razmerama i najstrašniji od najstrašnijih.

Ako se tako događa već ne samo jedan milenijum, zaključak se može izvesti – kriv je pred ljudima narod jevrejski. A u čemu je njegova krivica? Govore istoričari, i drevni i sadašnji, da urote protiv vlasti on čini. Sve da prevare nastoje, od malih do velikih. Od siromašnog bar malčice da otmu prevarom, a bogatog sasvim da unište nastoje. To potvrđuje i činjenica da je među Jevrejima mnoštvo ljudi bogato, koji imaju moć čak i na vlade da utiču.

Ali, ima jedno pitanje, sebi samom ga postavi. U kolikoj meri je pošten onaj, ko je od Jevreja bio nasamaren? Zar je onaj, ko je zgrnuo bogatstvo, sve poštenim putem stekao? A onaj, ko je na vlast osuđen, da li je dovoljno pametan, kada tako lako obmanut može biti?

Uz to, većina vlastodržaca je zavisna, i upravo su Jevreji to jasno pokazali. Na tu temu se može dugo raspravljati, a odgovor je prost: u okultnom svetu svi žive sa podvalama. Pa, vredi li samo onoga osuđivati, ko je više postigao od ostalih?

A što se tiče jevrejskog naroda, pa, na njegovom mestu bi mogao biti bilo koji od sadašnjih naroda. Bilo koji, da je bio podvrgnut najneviđenijem kodiranju tokom četrdeset godina potucanja po pustinji, slušajući samo okultnosti, ne videći ništa Bogom stvoreno.

Isus je pokušavao taj kod da skine, da spase narod svoj. Za njega je novu religiju osmislio. Različitu od prethodne. Na primer, kao protivteža rečenom: »Oko za oko, zub za zub«, on je govorio: »Ko te je udario po desnom obrazu, podmetni levi.« Kao protivtežu onome što je rečeno: »Ti si – izabrani narod između svih ostalih«, on je govorio: »Ti si – rob Božiji.«

Mogao je Isus narodu svom i istinu reći. Ispričati o Vedskom periodu, o tome, kako bi čovek srećno mogao da živi na svom dobru, dolazeći u dodir sa tvorevinama Stvoritelja Oca. Ali je isprogramiran jevrejski narod već bio. Verovao je samo u okultna dela, i nestvarni svet je njegovu svest drobio. Da dejstvuje okultnim načinom odlučio je Isus. Okultnu religiju je saznao.

Žrec vrhovni je naum Isusov uspeo da pogodi. Um je naprezao ne samo jednu godinu žrec glavni, dok nije pronašao rešenje koje mu se učinilo najgenijalnijim, kada je odlučio: »Sa učenjem Isusovim boriti se nema smisla. Pameću svojih vojnika Izrailjčana, njega je neophodno ukoreniti u narode cele Zemlje, a pri tom za Izrael staru religiju ostaviti«. Tako se i dogodilo, kako je planirao žrec vrhovni.

I počele su da postoje u istom dobu, dve po suštini različite filozofije.

Jedna tvrdi: Izrailjčani su – narod izabrani, kako je Mojsije učio, i svi moraju da mu budu potčinjeni. Druga govori rečima Isusovim: pred Bogom su svi jednaki, i među sobom se ljudi izdvajati ne smeju, a bližnjeg, čak i neprijatelja, voleti treba.

Žrec je shvatao: ako ceo svet uspe hrišćanskom da obuhvati religijom, koja na ljubav i pokornost sve poziva, a da pri tom očuva judaizam, koji se sam nad ostalima uzdiže, svet će biti pokoren. Pred Izrailjćanima će se svet prikloniti, a oni su –vojnici samo. Svet će se klanjati žrecu.

I propovednici žrečevi u svet su krenuli, pokušavajući da prostodušno pronose sobom novo učenje.

Isusovo? Ne baš. Već je u njega od strane žreca mnogo toga bilo dodato. Šta je bilo dalje, znaš i sam. Pao je Rim. Veličanstvenu imperiju nisu spoljni neprijatelji razrušili. Rim se urušavao iznutra, priznavši hrišćanstvo. A imperatori su smatrali da hrišćanstvo njihovu učvršćuje vlast. Njima je veoma laskao jedan od postulata: bilo koja vlast od Boga je, vladar – imperator je Božjom milošću na carovanje miropomazan.

U četvrtom veku hrišćanstvo je zvanično i faktički odnelo pobjedu u Rimu. Likujući, glavni žrec je izdao zapovest tajnu, bez ličnog susretanja, vizantijskom imperatoru. I hrišćanski Rim do temelja spaljuje Aleksandrijsku biblioteku*. Spaljeno je ukupno sedamsto hiljada trideset tri toma. Lomače od knjiga i svitaka drevnih, gorele su u mnogim gradovima. Spaljivali su knjige mnogobožackog perioda, a među njima je bilo i nešto knjiga u kojima je pisalo o znanjima vedskih ljudi. Njih nisu spalili, zaplenili su ih, sakrili i proučavali u uskom krugu upućenih u tajnu, i tek kasnije uništavali.

Žrecu vrhovnom se činilo da sada, kada su se od znanja praznili sve više udaljavali ljudi, neće više prepreka imati na putu. On, osmelivši se, još jednu je naredbu neprimetnu izdao, i kao rezultat, na drugom Konstantinopoljskom saboru, anatemisano je učenje koje se reinkarnacijom naziva. Zašto, pitaćeš? Zato da se ljudi ne bi predali razmišljanju o suštini zemaljskog života.

Da bi mislili o tome, da van Zemlje samo srećan život postoji. I tako su počeli da smatraju narodi mnogi na Zemlji.

Žrec je likovao. Znao je šta će dalje biti. Procenjivao je: »Život nezemaljski čovek nije iskusio. Kako u Raj dospeti u kom je dobro, i kako se u paklu zastrašujućem ne naći, neizvesno je. Sad ću mu pružiti okultnu sugestiju da plan svoj zadovoljim.«

Tako do današnjeg dana sugestije svoje svetu dele žreci, sebi na volju. Ali, vlast nad svetom potpunu nisu odmah uspeli da ostvare, čak ni onda, kada je, kako im se činilo, bio uništen najjači bastion mnogobožacke kulture – Rim. Ipak je ostalo na Zemlji ostrvce jedno usamljeno, uobičajenim opsenama ne podležući. Još pre Rima i pre pojave učenja Isusovog, vrhovni žrec je nastojao da uništi kulturu poslednje vedske države – Rusi.

* Aleksandrijska biblioteka – najznačajnija antička biblioteka, koja je imala sva dela koja su postojala u to vreme. U doba Cezara je imala preko 700.000 naslova. U periodu žestokih sukoba između mnogobožaca i hrišćana, 391. godine srušen je hram Sarapisa, u kom se nalazila biblioteka.

(Enciklopedija antičkog sveta i kulture, izdavač »Progres, 1989.g.)

TAJNI RAT SA VEDSKOM RUSI

Rat sa vedskom Rusi se odvijao mnogo pre pojave Isusa na Zemlji, pre pada Rima. Rat hiljadugodišnji nije se uz pomoć gvođenog mača vodio. Napade je vršio okultizam na nematerijalnom planu.

Na Rus su jurišali propovednici religije okultne, na desetine njihovih imena možeš iz današnjih crkvenih knjiga doznati. A bilo ih je na desetine hiljada. Oni su i u zabludama svojim bili nevini. Bili su fanatici, što znači da nisu mogli ni milioniti delić svemira svojom mišlju da obuhvate. Oni – vojnici žreca, naredbu su njegovu ponizno, sa strahopoštovanjem izvršavali, pokušavajući nadahnuto ljudima da objasne kako da žive. Jedno te isto su se trudili da govore, kao što će činiti jednom u budućnosti, u veličanstvenoj Rimskoj državi.

Ritual su pokušavali da ukorene. Gradnju hramova su predlagali. Da se ne obraća pažnja na zemaljsko postojanje, prirodu. Tada će nebesko za svakoga nastati carstvo. Neću te propovedima njihovim opterećivati. Možeš i danas, ako ushteš, da pročitaš o tome šta se i kako govorilo. Objasniću ti razlog, zašto hiljadama godina ništa sa Rusi vedskom nisu uspevali da učine.

Svaki drugi, živeći u toj Rusi, pesnik je bio i britkog jezika. Bardi su živeli u toj Rusi, bajanima* su ih tada zvali. Dešavalo se ovako u tim vremenima. Decenijama vode u Rusi žrečevi vojnici propagandu o tome, kako se Bogu mora klanjati. I ponegde, delimično, počinju da ih slušaju ljudi i da razmišljaju o izrečenom. Bajan, shvativši ovo, narugaće se i alegoriju sačiniti, otpevati. Poučna priča će se brzo razglasiti po Rusi. I sledećih desetak godina, Rus će se propovedima žreca dobroćudno izrugivati. Od jarosti žrec će nove napade uputiti. Ali, iznova parabole u Rusi nastaju, i ponovo se izruguje Rus. Iz tih vremena, od mnoštva, tri priče ću ti ispričati.

**Bajan – slovenski narodni pesnik i pevač*

U kom od hramova Bog treba da prebiva (prva priča Anastasijina)

U jednom od mnogobrojnih ljudskih naselja na Zemlji, srećno su živeli ljudi. Porodica je u tom selu devedeset devet bilo. Svaka porodica je imala predivan dom čudesnom rezbarijom ukrašen. Bašta oko kuće je donosila bogate plodove svake godine. Sama je povrće i jagodaste plodove odgajala. Proleće su dočekivali ljudi radosno, a letom su se naslađivali. Niz veselih, prijateljskih svetkovina iznedravali su pesme, igre. Zimi su se od bučnih veselja svakodnevnih odmarali ljudi. Posmatrajući nebeski svod, pokušavali su da odgonetnu – mogu li se zvezde i mesec u čipku lepšu no što jeste, ispreplesti.

U tri godine jedanput, u julu mesecu, ti ljudi su se okupljali zajedno na poljani na rubu sela svog. U tri godine jednom, na njihova pitanja je glasom prirodnim Bog odgovarao. Nevidljiv pogledima očiju običnih, Bog je tada svakome vidljiv bio. I zajedno sa svakim žiteljem sela je rešavao kako boljim život učiniti u danima budućim. Bio je to filozofski razgovor ljudi i Boga, a katkad sasvim običan, šaljiv.

Evo, na primer, ustao je muškarac srednjih godina i Bogu javno izrazio negodovanje:

- Što si, Bože, na praznik letos, kada smo se u praskozorje svi okupili, kišom počeo da nas potapaš? Lila je do ručka kiša, kao da je vodopad nebeski, tek je pred ručak sunce zasjalo. Zar si do ručka spavao?

- Nisam spavao – Bog je odgovarao – od svitanja sam razmišljao, kako što bolje da postupim, da praznik uspe izvanredno. Opazio sam da su poneki od vas, odlazeći na svetkovinu, da se umiju čistom vodom bili lenji. Šta da činim? Pokvariće svečanost svojim izgledom nevaljalci. Zato sam odlučio da isprva sve okupam, da potom razvejem oblake i sunčevim zracima dozvolim da pomiluju umivena vodom tela ljudska.

- Dobro, ako je tako... – muškarac se složio, krišom mrvice hrane sa brkova uklanjajući, a oko usta sina svog je počeo da briše od borovnica trag.

- Reci mi, Bože – upita Boga čovek, stariji zaneseni filozof – nad nama je na nebu mnoštvo zvezda, šta izražava njihov čudan crtež? Mogu li ja, ako odaberem po volji Duše moje zvezdu, kada mi dodija život zemaljski, tamo da se nastanim sa svojom porodicom?

- Šara tela nebeskih, titrajućih u tami, o životu cele Vaseljene obaveštava. Opuštenost i pribranost Duše omogućava da se knjiga nebeska pročita. Ne razotkriva se ispraznosti ili ljubopitstvu knjiga neba, već pomislama isključivo čistim i značajnim. A da se nastaniš na zvezdi, možeš. I svako za sebe može odabrati nebesku planetu. Uslov je, pri tom, nužno ispoštovati samo jedan. Spreman čovek mora biti – da tvorevine još bolje nego na Zemlji, na odabranoj zvezdi sazda.

Sa trave skoči devojče mlađano, zabaci iza ramena kiku rusu, uvis lišce sa prćastim nosićem podiže, ruke izazovno podboči, i iznebuha izjavi Bogu:

- A ja zahtevam od tebe, Bože. Dve godine sam čekala nestrpljivo da iznesem zahtev svoj. Sad ću reći. Kakav je to nered, nenormalnost na Zemlji. Svi ljudi kao ljudi žive, zaljubljuju se, venčavaju i raduju. A u čemu je moja krivica? Čim počne proleće, na obrazima mojim pege se pojavljuju. Oprati ih ničim, ni prekriti ne mogu. Zar si ih za razonodu smislio, Bože? Zahtevam da se sa novim prolećem ne pojavi više na meni ni jedna pegica!

- O, kćeri moja! Ne pegice, već se prolećnice na lišću tvom prekrasnom pojavljuju u proleće. Ma, imenovaću ih kako želiš ti. Ukoliko nezgodom pegice svoje smatraš, ukloniću ih idućeg proleća – devojčici Bog odgovori.

Istog trenutka se podiže na drugom kraju poljane stasiti mladić, oborenih očiju reče jedva čujno, Bogu se obraćajući:

- Dosta poslova nam u proleće predstoji da obavimo. Ti, Bože, nastojiš da u svakom poslu uzmeš učešće. Što bi na pegice pažnju svoju trošio. Uz to, one su predivne, koja je to slika lepša od devojke mlade sa pegicama, ne mogu ni da zamislim.

- Pa, šta da se radi? – Bog zamišljeno reče. – Molila je devica, ja sam joj obećao...

- Ma, kako to: »Šta da se radi?« - ponovo se u razgovor umeša devojčice - Narod kaže: »ne pegicama, već drugim važnim poslovima treba da se bavimo«... A ako je već o prolećnicama razgovor započeo, onda ću ja tome dodati da se dve još mogu dodati, tako, zbog simetrije, evo ovde, na desnom obrazu.

Bog se osmehnuo. To se videlo po tome kako su se osmehivali ljudi. Svi su znali, uskoro će u Ljubavi nastati nova predivna porodica u selu njihovom.

Tako su živeli ljudi sa Bogom u čudesnom selu tom. Kad, jednom dođe kod njih sto mudraca. Gostoljubivi žitelji su uvek goste dočekivali raznovrsnim ponudama. Plodove predivne probali su mudraci i oduševljavali se neobičnim ukusom. Kasnije jedan od njih reče:

- O ljudi, život je odmeren, predivan vaš. Blagostanje je u svakom domu i udobnost. Ali, nema kulture u opštenju sa Bogom. Nema slavljenja, klanjanja Božanstvu.

- Ma, zašto? – uznemireno su žitelji pokušavali da prigovore – Opštimo sa Bogom kao sa prijateljem. Opštimo u tri godine jednom. Ali, svakoga dana On sunašcem ustaje. U bašti pčelom radi oko kuće svake s proleća. Zimi zemlju prekriva snegom. Njegova dela su nam jasna i svakom od godišnjih doba se radujemo.

- Nije kako treba uređeno kod vas – rekoše mudraci. – Došli smo da vas učimo da opštite sa Bogom. Po celoj Zemlji njemu su izgrađeni dvorci i hramovi. U njima ljudi mogu svaki dan da opšte sa Bogom. I vas ćemo naučiti.

Tri godine su mudrace slušali žitelji sela. Svaki od stotine mudraca je branio teoriju svoju, kako je najbolje hram za Boga izgraditi, šta da se radi u hramu svakoga dana. Svaki od mudraca je teoriju svoju imao. Nisu znali žitelji koju od sto nepojmljivosti da odaberu. Uz to, šta učiniti da ne uvrede mudrace? I odlučiše svima da usliše molbu, te da izgradi hram svaka porodica. Po jedan na svaku porodicu. Ali, bilo je u tom selu devedeset devet porodica, a mudraca sto. Čuvši odluku svih žitelja, uznemiriše se mudraci. Nekome će hram, znači, nedostajati, i neko neće dobiti ponude. Počeli su da spore međusobno, čija je

teorija poklonjenja Bogu najdelotvornija. I žitelji sela su u spor počeli da se upliću. Spor se rasplamsavao, i prvi put za mnogo godina zaboraviše stanovnici sela na vreme opštenja sa Bogom. Nisu se okupili, kao ranije, na poljani u određeni dan.

Prošlo je još tri godine. Oko sela je stajalo devedeset devet veličanstvenih hramova, i samo seoske brvnare više nisu blistale novinom. Deo povrća neobran je ostao. A voće su crvi počeli da jedu.

- Sve je to zato – obrazlagali su u različitim hramovima mudraci – što nemate veru potpunu. Darova donosite više u hram, ustrajnije i češće se klanjajte Bogu.

I, samo je jedan mudrac, onaj, što je bez hrama ostao, krišom čas jednom, čas drugom saopštavao:

- Pogrešno ste sve uradili ljudi. Nisu dobrom konstrukcijom izgrađeni hramovi. I klanjate se u hramovima nepravilno, reči pogrešne u molitvama izgovarate svojim. Samo vas ja mogu naučiti, kako je s Bogom svaki dan opštiti moguće.

Čim bi nekog uspeo da uveri, hram se novi podizao, pri čemu je smesta rušen jedan od postojećih. I iznova bi jedan od mudraca, bez ponuda ostavši, potajno ljudima ostale nastojao da ocrni. Prošlo je mnogo godina. Jedared se ljudi prisetiše predašnjih okupljanja svojih na onoj poljani, na kojoj su Božji glas slušali. Iznova su se na poljani okupili i počeli da postavljaju pitanja sa nadom da će ih čuti Bog, i kao pre, dati odgovor:

- Odgovori nam, zašto se dogodilo tako, da bašte naše crvljive plodove donose? I zašto više u povrtnjacima ne sazreva povrće svake godine? I zašto se među sobom svađaju, tuku, spore ljudi, a veru da izaberu najbolju za sve nikako ne uspevaju? Reci, u kom od hramova, za tebe izgrađenih, prebivaš ti?

Nije odgovarao na njihova pitanja dugo Bog. Kada je glas odjeknuo u prostranstvu, nije veseo bio – već umoran. Odgovorio je Bog okupljenima:

- Sinovi moji i kćeri moje, u vašim domovima, baštama okruženim, danas je pustoš zato što ne uspevam ja sam. Sve je tako promišljeno providenjem od praiskona, da samo zajedno sa vama ja mogu prekrasno da tvorim. Ali, okrenuli ste leđa delimično bašti-domu svom. Sam ne uspevam da tvorim, zajedničko stvaranje treba da bude. Još hoću da vam kažem svima: Ljubav i sloboda izbora su u vama samima, da sledim sam spreman vaša stremljenja providenjem. Ali odgovorite, mili sinovi i kćeri moje, u kom od hramova moram da se nastanim? Predamnom svi ste jednaki, pa gde treba da se nalazim a da niko ne ostane uvređen? Kada odlučite u kom od hramova treba da boravim, slediću volju zajedničku.

Tako je Bog odgovorio svima i začutao. A ljudi iz sela koje je nekada prekrasno bilo, i do današnjeg dana nastavljaju da raspravljaju. U domovima njihovim pustoš je i trulež. Naokolo sve više hramova – a spor sve žešći.

- Ma, Anastasija, nekakvu si nestvarnu, bajkovitu priču ispričala. Neki vrlo glupi ljudi su bili u tom selu. Zar im nije jasno da Bog zajedno sa svakim hoće baštu da neguje? Uz to kažeš, da se ti nerazumni ljudi iz sela i do dana današnjeg svađaju. A gde se to selo nalazi, u kojoj zemlji? Možeš li ispričati?

- Mogu.

- Onda, ispričaj.
- Vladimire, ti i ljudi iz raznih zemalja sada u tom selu i živite.
- Molim?... Uh, zaista, to smo mi! Razume se, mi. Čija je vera bolja, po starom, raspravljamo. A u baštama – crvljivi plodovi!

Najbolje mesto u raj ***(priča druga)***

Došla su do groba četiri brata, da bi odali počast umrlom pre mnogo godina ocu svom. Prohtelo se braći da saznaju – da li u raj

ili paklu njihov otac boravi. Zaželeli su svi istovremeno da se Duša oče

pojavi pred njima i ispričava kako živi ona u svetu drugom. I pojavi se pred braćom u čudesnom blistavilu slika oca njihovog. Iznenadila su se braća, ushitila priviđenjem čudesnim, a kada su se povratili, upitaše:

- Reci, oče naš, da li u raj

Duša tvoja prebiva?
- Da, sinovi moji - otac je odgovorio – u čudesnom raj

u se naslađuje Duša moja.
- Reci, oče naš – dalje su pitala braća – gde će naše Duše dospeti posle smrti tela našeg?

Svakome od braće otac je svoje pitanje postavio:

- Recite, sinovi moji, kako vi sami ocenjujete svoja dela zemaljska?

Odgovarala su ocu braća po redu. Najstariji sin reče:

- Postao sam veliki vojskovođa, oče. Štitio sam od neprijatelja zemlju rođenu, i nije stupila na nju noga neprijateljska. Siromašne i slabe nisam vređao nikada, vojnike svoje sam se starao da sačuvam, Boga sam poštovao uvek, te se zato nadam da ću se u raj naći.

Drugi sin ocu odgovori:

- Propovednik sam postao poznati. O dobrom sam propovedao ljudima, učio ih da Boga poštuju. Visoko sam dogurao među sebi sličnima po visokom rangu, zato se nadam da ću u raj dospeti.

Treći sin odgovori ocu:

- Postao sam poznati naučnik. Izumeo sam mnoštvo uređaja koji olakšavaju život ljudi. Izgradio sam mnoštvo građevina dobrih za ljude. Uvek, započinjući gradnju, Bogu sam zahvaljivao. Njemu se molim i poštujem ga, zato se nadam da ću u raj dospeti.

Najmlađi brat je ocu odgovorio:

- Ja, oče, baštu obrađujem, u povrtnjaku radim. Iz predivne bašte povrće i voće braći šaljem, nastojim da nepristojnosti ne činim, Bogu nemile, zato se nadam raj

u. Odgovori otac sinovima svojim:

- Duše vaše, sinovi moji, posle smrti telesne u raj

Iščekovala je vizija oca. Prošle su godine, poumirala braća, i srele su se Duše njihove u rajskom vrtu. Samo među njima nije bilo Duše najmlađeg brata. Počela su da dozivaju tri brata oca svog. Kada se pojavio pred njima u čudesnom blistavilu svom, upitaše ga:

- Reci nam, oče naš, zašto nema među nama u rajskom vrtu Duše brata našeg najmlađeg. Sto godina je prošlo po zemaljskom računanju vremena otkad smo razgovarali sa tobom pored groba tvog.

- Ne uznemiravajte se, sinovi moji, i brat je vaš najmlađi u rajskom vrtu, a pored vas ga nema sada, zato što brat vaš mlađi opšti u ovom trenutku sa Bogom – odgovori sinovima otac.

Još sto godina prođe, ponovo se braća sretoše u rajskom vrtu. Ali, opet među njima nije bilo najmlađeg brata. Počela su braća da dozivaju oca svog, a kada se pojavio, upitaše ga:

- Evo, još sto godina je prošlo, ali nije došao mlađi brat na susret sa nama. Nije ga video niko u rajskom vrtu. Reci, oče, gde je brat naš mlađi?

Odgovorio je otac trojici svojih sinova:

- Sa Bogom brat vaš mlađi opšti, zato ga nema među vama.

Počela su da mole trojica braće oca svog da im pokaže, gde i kako njihov mlađi brat sa Bogom opšti.

- Pogledajte – odgovori braći otac njihov. Ugledaše braća Zemlju, na njoj baštu još čudesniju od one koju je njihov mlađi brat za života obrađivao. U bašti čarobnoj zemaljskoj, brat mlađi je, podmlađen, detetu svom objašnjavao nešto. Žena-lepotica pored njih radi. Iznenadila su se braća i upitala oca svog:

- Naš brat mlađi je kao i ranije u bašti svojoj zemaljskoj, a ne u rajskoj kao mi. Za šta je kriv on pred Bogom? Zašto ne umire telo našeg mlađeg brata? Nije samo jedno stoleće prošlo po zemaljskom vremenu, a mi ga mladim vidimo? Proizlazi da je Bog izmenio poredak vaseljski?

Odgovorio je otac trojici sinova:

- Nije menjao Bog poredak vaseljski, od praiskona u skladu uzvišenom i Ljubavi nadahnutoj stvoreni. Umiralo je telo brata vašeg, i to ne jednom. Ali je mesto za Dušu u vrtu rajskom najlepše ono, koje je svojim rukama i Dušom stvoreno. Kao što je za majku i oca koji vole, uvek najdivnije njima stvoreno čedo. Sledeći poredak Božanski, Duša brata vašeg mlađeg treba u rajski vrt da dospe, a kad je već ta bašta na Zemlji, tako se i ovaploćuje ona istog časa u telu novom u bašti zemaljskoj, njoj najmilijoj.

- Reci, oče – nastaviše braća – kazivao si nam da s Bogom opšti brat naš mlađi, ali ne vidimo Boga pored njega, u bašti njegovoj.

- Brat vaš mlađi, sinovi moji, Božje tvorevine odgaja – drveće, travu – one zapravo i jesu materijalizovane misli Tvorčeve. Dotičući ih s Ljubavlju i razumevanjem, brat vaš mlađi samim tim opšti sa Bogom.

- Reci nam, oče, da li ćemo se ikada vratiti na Zemlju u vidu telesnom? – upitaše sinovi i začuše odgovor:

- Duše vaše, sinovi moji, u rajskom vrtu sada prebivaju, zemaljsko obličje one mogu steći samo u tom slučaju, ako neko za Duše vaše baštu na Zemlji, nalik rajskoj, stvori.

Uzviknuše braća:

- Za tuđu Dušu se s Ljubavlju ne stvaraju vrtovi! Mi ćemo sami, telo dobivši, odnegovati rajski vrt na Zemlji!

- Takva prilika vam se već pružala, sinovi moji - odgovorio je otac i počeo lagano da se udaljava.

Iznova uzviknuše tri brata i upitaše oca:

- Oče naš rođeni, pokaži nam svoje mesto u rajskom vrtu, zašto odlaziš od nas?

Zaustavio se otac i odgovorio trojici svojih sinova:

- Pogledajte! Pored brata vašeg mlađeg u bašti njegovoj, razgranata jabuka cveta. Pod jabukom je malena kolevka, u njoj bebino predivno telašće već rukicu pokreće. Budi se telašće čeda, u njemu Duša moja živi. Da, tu baštu prekrasnu, ja sam započeo da podižem...

Najbogatiji mladoženja ***(priča treća)***

Ovu priču ću malko izmeniti, na savremeni je preradivši način.

U jednom selu živela su dva suseda. Družile su se porodice, radile su sebi na radost na svojoj zemlji. U proleće su se rascvetavale bašte na dva imanja, i omanji šumarci bujali. U obe porodice se rodio po jedan sin. Kada su dvojici prijatelja-suseda poodrasli sinovi, jednom prilikom su dve porodice za prazničnom trpezom donele nepokolebljivu odluku – svojim sinovima će dati sve na upravljanje.

- Šta da se seje i kada, neka naši sinovi od sada odlučuju. A ti i ja, prijatelju moj, ni pogledom, ni nagoveštajem više ne treba da protivurečimo svojim sinovima – reče jedan.

- Slažem se – odgovori drugi. Neka naši sinovi, ako ushteju, i kuću po svome preprave. Sami neka odeću biraju, kakva im je nužna stoka i pokućstvo – sami neka odlučuju.

- Dobro – odgovori drugi – neka naši sinovi samostalni postanu. I sami odaberu sebi neveste čestite. Za naše sinove ćemo, prijatelju moj, zajedno neveste prositi.

Tako su čvrsto odlučila dva suseda-druga. Njihov poduhvat su žene podržale, i počele su porodice da žive pod upravom odraslih sinova. Ali, od tog trenutka različito se odvijao život dve porodice.

U jednoj je sin rađan postao, vodio je računa o svima, i zato su ga u selu prvim smatrali. U drugoj porodici se sin preozbiljnim i sporim svima činio, drugim su ga zato nazivali. Prvi je posekao i odvukao mladu šumu, ocem posađenu, na pijacu. Automobil je kupio u zamenu za konja i traktor mali. Sina prvog suseda preduzimljivim su smatrali. Procenio je preduzetnik da će sledeće godine naglo porasti cena belog luka, i u tome nije pogrešio. Sve nasade je iz zemlje svoje počupao i zasejao njivu belim lukom. Otac i majka, kad su već reč

dali, nastojali su sinu da pomažu u svemu. Češnjak je porodica prodala sa dobitkom znatnim. Od savremenih materijala su počeli da grade kuću ogromnu, zidare iznajmivši. A sin-preduzetnik nikako da se smiri, od jutra do mraka je preračunavao, čime bi bilo bolje njivu u proleće zasejati. I izračunao je pred kraj zime da je najbolje od svega da zasadi crni luk. Ponovo je povoljno prodao svoju letinu, automobil je sebi kupio, koji je smatran izuzetnim.

Jednom se na putu poljskom sretoše sinovi dva suseda. Jedan u automobilu, drugi u taljigama sa upregnutom kobilom živahnom. Zaustavio je svoj automobil uspešni preduzetnik. Između dva suseda se poveo razgovor:

- Pogledaj, susede, u automobilu se vozim raskošnom, a ti se, kao i pre, prebacuješ taljigama. Ja zidam kuću golemu, a ti – u očinskoj staroj živiš. Naši su se roditelji uvek družili. Ja ti isto tako susedski mogu pomoći ako hoćeš, i uputiću te čime je unosnije da celo polje zaseješ.

- Hvala ti na želji da mi učiniš uslugu – drugi sused sa taljiga odgovori – ali ja samo nad slobodom svojih misli strepim.

- Ma, neću pokušati da prisvojim slobodu tvojih misli. Samo iskreno hoću da ti pomognem.

- Hvala ti i za iskrenost, dobri susede. Slobodu misli neživo oduzima, na primer, automobil u kom sediš.

- Kako može da oduzima automobil? Tvoje taljige on lako može da pretekne, i ja ću poslove svoje, dok ti do grada stigneš, već završiti. Sve zahvaljujući automobilu.

- Da, da prestigne taljige tvoj auto svakako može, ali ti za to vreme za volanom sediš i prinuđen si da volan držiš neprekidno, nešto stalno u vožnji prebacujući - menjač, pedale, i sve vreme moraš da vodiš računa o instrumentima i putu. Moj konj je sporiji od automobila, kaska, a ja pri tom ne moram ništa da radim s njim, samim tim ne odvlačeći misli na kretanje. Mogu i da zaspim, konjić će do kuće stići sam. Pričao si da ima problema sa benzinom, konj će ispašu na pašnjaku naći sam. A uz to reci, kuda sada tako žuriš u svom automobilu?

- Hoću rezervne delove da kupim. Znam da može uskoro nešto da se pokvari.

- Znači, tako si dobro tehniku upoznao, da čak sve kvarove buduće možeš da predviđiš?

- Da, jako dobro! Tehniku sam na tečajevima stručnim tri godine učio. Sećaš se, i tebe sam na te tečajeve zvao.

- Tri godine si misao svoju toj tehnici žrtvovao. Toj, koja se kvvari, stari.

- Tvoja kobila će takođe ostarjeti i umreti.

- Da, svakako da će ostarjeti. Ali će pre toga uspeti ždrebe da rodi. Ono će porasti, i onda ću na njemu jahati. Živo večno služi čoveku, a mrtvo samo skraćuje njegov vek.

- Smešna su celom selu tvoja rasuđivanja. Mene uspešnim, bogatim svi smatraju, a tebe – da živiš samo na račun ocem stečenog. Čak ni ne zemlji očinskoj ništa nisi izmenio ni u pogledu drveća i grmova.

- Ma, ja sam ih zavoleo. Nastojao sam da shvatim svemu određenje i uzajamnu vezu njihovu. A one, koji su počeli da sahnju, pogledom i dodirrom

sam bodrio. Sad u saglasju sve u proleće cveta samo, ne iziskujući uplitanje, već samo žudeći da u leto i jesen plodove svoje donese.

- Zaista si, prijatelju, čudan – uzdahnu preduzetnik – neprestano hodaš i uživaš gledajući svoje imanje, baštu, cveće. Samim tim, znači, kako kažeš, slobodu mislima svojim ostavljaš.

- Da.

- A misao slobodna zaštita će ti? Kakva je korist od slobodne misli?

- Da sve tvorevine veličanstvene upoznam. Da bih sretniji bio, a i tebi da pomognem.

- Meni?! Pretera ga! Dosta! Ja za ženu mogu uzeti najbolju devojkicu u selu, svaka će poći za mene. Sve žele da budu bogate: u prostranoj kući da žive i u mom automobilu da se voze.

- Biti bogat – ne znači biti srećan.

- A siromašan?

- I siromah nije dobro biti.

- Ni bednik, ni bogat, već kakav?

- Imetak je svima nužan. Samodovoljnost imati nije loše. Spoznaju o dešavanjima u okruženju. Stiže sreća do ljudi, ali ne naglo.

Preduzetnik se ironično naceri i odveze se brzo. Posle godinu dana sastadoše se dva oca-suseda da se posavetuju. Zaključili su da je vreme da prose sinovima svojim neveste. Kada su ih upitali koju od devojaka iz sela žele da ožene, svom ocu odgovori sin-preduzetnik:

- Kći starešine sela mi je po volji, oče. Nju hoću da uzmem za ženu.

- Vidim, sine moj – delija si. Kći starešine sela u celoj okolini je najlepša. Svi, koji stižu u goste u naše selo iz obližnjih sela i udaljenijih mesta, ushićeni su kada je ugledaju. Samo, veoma je svojevoljna. Način razmišljanja te devojke čudnovate, čak ni roditelji njeni ne mogu da shvate. I neobičnom se može smatrati, pošto za savet i isceljenje od bolesti svakojakih iz raznih sela žene dolaze, decu svoju kod devojke te mlade donoseći.

- Pa, šta s tim, oče? Nisam ni ja mačji kašalj. U selu našem, kuće nema veće, ni auta boljeg od mog. Uz to, video sam dva puta kako me dugo i zamišljeno posmatra.

Ocu drugom na pitanje:

- Ko ti je iz sela najviše po volji, sine?

Odgovori mladić:

- Kći starešine sela ja volim, oče.

- A kako se ona odnosi prema tebi, sine? Da li si video pogled njen zaljubljeni?

- Ne, oče. Kada sam je sretao slučajno, pogled je spuštala devica.

Suseda dva su istovremeno odlučila da prose nevestu za svoje sinove. Stigli su i svečano zauzeli svoja mesta. Starešina sela kći svoju pozva i reče joj:

- Evo, kćeri moja, prosci su nam došli. Istovremeno od dva mladića, koji žele da te uzmu za ženu. Doneli smo zajedničku odluku – sama ćeš između dvojice izabranika odlučiti koga hoćeš. Možeš li nam sada reći ili ćeš razmisliti do svitanja?

- Svitanja sam mnoga maštajući dočekala, oče – tiho reče devica mlada – mogu odmah da vam dam odgovor.

- Onda reci, očekujemo svi s nestrpljenjem.

Odgovorila je lepotica proscima došavšim ovako:

- Hvala vam, očevi, svima za pažnju. Sinovima prosaca hvala zbog želje da s mojim život svoj sjedine. Predivne ste odgojili sinove, očevi, i izbor bi težak mogao biti, kome od dvojice sudbinu svoju da poverim. Ali, ja želim decu da rađam i da deca budu srećna. Da u blagostanju deca mogu da žive, u slobodi i ljubavi i, zato sam onoga, od svih bogatijeg, zavolela.

Otac preduzetnika ustade gordo. Drugi otac je pognute glave sedeo. A deva priđe ocu drugom, pred njim kleknu, i izgovori kroz spuštene trepavice:

- Ja sa vašim sinom hoću da živim.

Podigao se sa mesta svog i starešina sela. Želeo je da vidi kći svoju da živi u domu, koji se u selu smatrao najbogatijim, te zato strogo reče:

- Reći si pravilne govorila, kćeri moja, očinsko je obradovala srce razboritost tvoja. Ali, nisi najbogatijem u selu prišla, kleknula. Najbogatiji je ovde drugi. Evo on.

I starešina, rukom pokazavši na oca preduzetnika, dodade:

- Njihov sin je izgradio kuću prostranu. Kola, traktor, novac imaju.

Devica se ocu približi i odgovori na stroge reči neverice:

- Svakako, u pravu si, tatice. Ali, ja sam o deci govorila. Kakva će korist za dečicu biti od tih stvari koje si nabrojao? Traktor će se pokvariti dok oni rastu. Automobil će zarđati, oronuće kuća.

- Neka je i tako, neka i tačnim tvoje reči smatram. Ma, novca će mnogo imati deca, i novi će kupiti sebi traktor, i automobil, i odeću.

- Koliko je to »mnogo«, volela bih da znam?

Otac preduzetnika je gordo brkove i bradu pogladio, dostojanstveno i važno odgovarajući:

- Novca toliko ima moj sin da, ako treba, tri ista takva gazdinstva, kao što već imamo, može da kupi odjednom. A konja takvih, kao što su susedovi, ne samo dva, već celo krdo možemo da kupimo.

Skromno, spustivši pogled, odgovorila je devica:

- Ja sreću vama i sinu vašem želim. Ali, novca nema takvog na celoj Zemlji, kojim bi bilo moguće baštu za njih kupiti očinsku, u kojoj se svaka grančica samo prema onome ko ju je odnegovao pruža sa Ljubavlju. I ne može se kupiti novcem privrženost konja, koji se kao ždrebence igrao sa detetom. Imanje vaše novac stvara, imanje mog voljenog – blagostanje i Ljubav.

Žrec je taktiku menjao

U ratu hiljadugodišnjem žrec je taktiku svoju ne jednom menjao, stalno bezuspešno. Rus se nad pokušajima okultnim po starom izrugivala. Ubogim

jadnicima je te propovednike narod nazivao. Tada su uboštvom smatrane ne teške povrede telesne, već okultizam. Žalili su ljudi u Rusi jadne propovednike, hranili ih i krov im nad glavom pružali, ali reči njihove nisu za ozbiljno primali.

Posle mnogih milenijuma žrec je uvideo – neće odneti pobeđu nad vedskom zemljom. Ustanovio je tačno u čemu je izuzetna snaga vedizma.

Vedizam se čvrsto zasnivao na Božanskoj kulturi. Božanstven je bio kod svakoga i način života. Svaka porodica je Ljubavno prostranstvo na svom dobru stvarala, osećajući celovitost prirode, što znači svega što je sazdao Bog.

Zapravo, u vedizmu su preko prirode ljudi sa Bogom razgovarali. Nisu mu se klanjali, da Ga razumeju su nastojali, i voleli su Boga, kao što voli sin ili kći dobre roditelje svoje.

I, žrec je plan stvorio, koji je bio u stanju da razgovor sa Božanskim prekine. Za to je trebalo odvojiti ljude od njihovih imanja, od Božanskih bašti, njihovog stvaranja zajedničkog sa Bogom. Celo područje na kom su živeli Vedi, na države raskomadati i njihovu kulturu uništiti.

Neki drugi propovednici su udarili na Rus. Drugačije je njihovo delovanje bilo. Sada su za ljudima počeli da tragaju, kod kojih je samovolja – nadmenost – barem malčice nad ostalim energijama osećaja imala prevagu. Našavši takvog čoveka, nastojali su da u njemu oholost razvijaju. A radili su to ovako.

Zamisli, dolazi grupa dostojanstvenih staraca u dom, u kom srećno živi porodica. Ali, ne pokušavaju oni kao pre da propovedaju, uče ljude kako da žive. Obrnuto, odjednom se klanjaju glavi porodice, darove retke svečano uručuju i govore: »U zemlji dalekoj na goru smo se popeli visoku. Nema više od te planine na celoj Zemlji. Dok smo stajali na vrhu, višem od oblaka, sa nebesa nam je glas došao o tebi. Rečeno je da si ti mudriji od svih na Zemlji. Jedini si odabran, i čast nam je tebi se pokloniti, darove ti uručiti, čuti govor mudri tvoj.«

I ako bi opazili da smicalici podleže čovek – prepreden govor bi nastavljali: »Ti treba da usrećiš sve ljude – nama je na gori glas tako kazao. Ti, dragoceno vreme ne treba da tračiš na poslove druge. Ljudima treba da upravljaš, da odlučuješ za njih sve, što je samo tebi povereno. I, evo za tebe nebeskog pokrivača za glavu.

Pri tom bi, kao najveće blago, svečano uručivali čoveku draguljima ukrašen prekrivač za glavu.

Poverovavši u svoju veličinu, izabranost svoju, na glavu bi pokrivač stavio. Istog trena bi svi došljaci padali ničice u dubokom poštovanju. I zahvaljivali su nebesima što su počasti udostojeni da se velikanu klanjaju. Kasnije bi mu došljaci gradili kuću posebnu, hramu nalik.

Tako su nastali prvi knezovi u vedskoj Rusi.

Susedi su kod čoveka, koji se u hramu na tron popeo, odlazili da kao na čudo neviđeno pogled bace. Gledali su kako se pred njim saginju tuđinci, ugađaju svakom hiru, i razna pitanja postavljali.

Isprva, postupke kao igru stranu prihvativši, susedi su, ko iz ljubopitstva, a ko iz samilosti, odlučili da se prilagode tuđincima i susedu svom. Ali, uvlačili su se ljudi postepeno u tu igru. I postupno su se našli u ropstvu, i neprimetno su im se od stvaranja misli sve više udaljavale.

Poprilično napora su morali da ulože poslanici žreca da bi se zametnule kneževine. U početku, više od stotinu godina, pokušaji su bili bezuspešni. I ipak se sve ostvarilo konačno – vedska Rus se na kneževine raspala.

Nadalje se odvijao prirodan proces: knezovi su među sobom za veliko gospodstvo počeli da se bore, u razmirice svoje susede uvlačeći.

Kasnije će istoričari napisati kako su se, navodno, našli veliki knezovi, koji su kneževine razjedinjene u Rusi, u moćnu ujedinili državu. Razmisli sam, Vladimire, da li je zaista tako? I o kakvom ujedinjenju govore istoričari? Jer, prosto je sve u stvari. Jedan knez je mogao da ubije ili pokori ostale. Ljude može da ujedini samo kultura, mera života.

Uspostavljanje granica uvek svedoči o razdvajanju. Kada se osnivala država, utemeljena ne na kulturi života, već na veštačkom veličanju jednog ili nekoliko ljudi i snazi armije njihove, iskrsavalo je odmah mnoštvo problema: kako održati granice i, ako je moguće, proširiti ih – i neminovnost imanja velike armije se pojavila.

Jedan sam ne može državom upravljati velikom – pomoćnici i pisari su se odmah pojavili, razmnožili i do danas ih je sve više iz dana u dan. Knezovi, pomoćnici, pisari, trgovci i posluga sva – to je kategorija ljudi odvojena od stvaranja Božjeg. Sad je određenje njihovo – neprirodan svet da stvaraju. Oni su izgubili sposobnost da pravu stvarnost prihvate, zato što su za okultizam pogodan teren.

Još pre samo hiljadu godina, smatrala se Rus mnogobožackom. Mnogoboštvo je još pomalo održavalo smisao Božanske Vedske kulture. Sa pojavom knezova, omanjih feudalnih kneževina, a kasnije većih, bila je neophodna vladarima sila moćnija od armije. Sila, koja je u stanju da stvori tip čoveka koji je pokornosti bespogovorno sklon.

Glasonoše žreca su i ovde pritekale u pomoć knezovima-vladarima i predložile odgovarajuću religiju.

Knezovima se suština novoga dopala. Iako je novoga malo bilo. Sve je isto, kao i u Egiptu pet hiljada godina ranije, u njoj bilo.

Knez se, kao i faraon, smatrao miljenikom Božjim. Okultne sluge nove religije su – njegovi savetnici. I to je kao u Egiptu. Svi ostali su samo robovi. Usaditi slično tome u svest ljudi slobodnih, u kojima je sećanje još uvek održavalo svetkovine Vedske kulture – nije bilo ni malo prosto. I iznova je žrec pritekao knezovima u pomoć. Glasine su lažne počeli da šire njegovi vojnici o tome, da negde kod mnogobožaca, sve češće, prinošenjem žrtava ljudi Bogu služe.

Objavljivalo se da navodno, ne samo životinje razne, već i devojke lepe, pa čak i malu decu mnogobošci prinose kao žrtvu božanstvima svojim. Tako je ta lažna glasina i do današnjeg dana stigla. Sve je više ta priča narod mnogobožacki gnevila. A uz to još i nova religija, u kojoj je strogo bilo zabranjeno prinošenje žrtava. O jednakosti i bratstvu verskih zajednica se govorilo, razume se, isključujući knezove. Tako se postupno nova religija u mnogobožacku Rus usađivala. Potom je jedan od knezova na vlasti zapovedio da se ona prizna kao jedina i istinska, da se Rus hrišćanskom nazove, a da se sve druge religije zabrane.

A sad, neka sebe upita svako, čiji su preci – matere, očevi – do pre svega hiljadu godina mnogobošci bili: Da li su zaista životinje ili ljudi, bogovima za ljubav, od strane mnogobožaca prinošeni kao žrtve? I prava suština dešavanja izaći će na videlo pred svakog ko je sam, svojom logikom u stanju da barem devet minuta porazmisli.

I ti, Vladimire, možeš sam istinu spoznati, svoju logiku za otkrivanje istine dozvavši u pomoć, a pomoći ću ti i ja malko.

Isprva sam sebi pitanje postavi logično. Ako su mnogobošci, kako ih okrivljuju, nekoga kao žrtvu Bogu prinosisi, onda zašto je čak i priča o prinošenju žrtava njihov razum uzburkavala i osećanja? Logičnije bi tada bilo da se pozdravlja nešto tako i da se teži ka revnosnom ponavljanju, a ne da se ozlojeđuju, novu religiju ne prihvatajući. Pa, zašto je ogorčen narod bio, zašto? Svakako zato, što čak ni pomisli mnogobožaca nisu prihvatale žrtvovanje životinja, a tim pre ljudi.

Eto, zato niko do današnjeg dana ne može da pokaže ni jedan izvor koji govori o tome, da je postojalo prinošenje žrtava među ljudima mnogobožacke Rusi. Samo hrišćanski letopisci o tome govore. A oni u mnogobožackoj Rusi nisu živeli. Ma, oni ne znaju čak ni jezik mnogobožacke Rusi. A gde su izvori i rukopisi te – mnogobožacke Rusi? Deo je skriven, deo uništen na lomačama, kao u Rimu. Šta je bilo toliko urotničko u tim svicima? O čemu su oni govorili? I ne čitajući ih, danas se može dosetiti svako. Oni bi razotkrili neistinitost optužbi na račun mnogoboštva. I znanja vedska bi mogli da prenesu. Cela stvar je u tome, da ljudi mnogobožacke Rusi ne samo da za krvavo prinošenje žrtava nisu znali, već uopšte nisu jeli meso. O tome ni pomisliti nisu mogli. Sa životinjama su mnogobošci prijateljevali. A svakodnevni njihovi obroci su bili raznovrsni i sastojali su samo od biljne hrane. Ko može bar jedan recept da pokaže iz jela ruske drevne kuhinje, u kom bi se meso spominjalo? Niko!

Pa čak se i u bajkama govori o tome kako su repu cenili u Rusi, medovinu pili. Evo, neka današnji ljudi koji čak i meso jedu, pokušaju da ispiju topli medni napitak, sa cvetnim prahom i travama. Posle njega, ne samo meso, već ništa neće poželeti da pojede čovek. A ako ga naterate silom, većina će od mesa povratiti.

Uz to, sam proceni, Vladimire, zašto bi jeli meso, ako su hrane u izobilju uokolo imali, lako svarljive i kalorične?

Pčela se hrani zimi samo medom i prahom. Pri tom, u košnici celu zimu ne vrši nuždu.

Ceo proizvod provari organizam pčele. I ljudi su zbitenj* – napitak, s medom skuvani – gostima posluživali odmah po njihovom dolasku u kuću. A ko bi posle slatkog meso jeo? Hranu od mesa su čergari u svetu uveli. U pustinjama i stepama malo su jestivog mogli naći. Zbog toga su nomadi ubijali stoku. A jeli su meso onih životinja, koje su s njima zajedno terete nomadskih logora prenosile, vukle prnje bedne njihove, mlekom ih hranile i davale im za odeću runo svoje.

Tako je uništena kultura naših praroditelja, i Rus je u religiju utonula.

*zbitenj – vruća medovina s mirođijama

Kada bi ona stvarno bila samo Hristova, moguće da bi život sadašnji drugačiji bio. Ali je žrec u religiju Hrista uneo svoje podvale. Tumačenja različita su počeli o religiji jednoj te istoj da daju. I počeo je da se deli hrišćanski svet na mnoštvo konfesija, pri tom se međusobno svađajući. Na Rus je utrošio vrhovni žrec poprilično snage. U drugim krajevima Zemlje ljudi su shvatili njegove postupke i nisu dozvolili da propovednici njegovi njihove granice pređu. Japan, Kina, Indija - nisu postali hrišćanski. Ali ih je žrec vrhovni na drugi način pokorio.

Milenijum Okultizma je započeo pre hiljadu godina. U njemu su živeli ljudi cele Zemlje. I do dana današnjeg i dalje žive...

OKULTIZAM

On traje tek jedan milenijum.

U periodu Okultizma, ljudski rod je utonuo u svet nestvarni.

Čovečanstvo počinje da troši ogromnu količinu energije na izmišljene predstave i apstraktne svetove, koji se nalaze van granica istinskog života. Stvarni svet sa svom svojom raznovrsnošću sve manje dobija životvorne ljudske topline. Produžava svoje bitisanje na račun nakupljenog u prošlosti i Božanskih praiskonskih zaliha.

Ljudski rod prestaje da ispunjava svoje osnovno predodređenje. On postaje opasan za Vaseljenu i događaju se katastrofe planetarnih razmera.

Celo čovečanstvo i danas živi u okultnom svetu. Ali se on završio dvehiljadite godine. Razume se, imenovana godina nije dvehiljadita, zapravo.

Znaš i sam da su tek nedavno sistem brojanja godina izmenili. Međa minulog vremena je bila milionita godišnjica civilizacije zemaljske.

I kao i uvek, trebala je da se dogodi katastrofa planetarnih razmera. Još tačnije, novi pokušaj pripreme za osvajanje Vaseljene kroz sopstveno savršenstvo ljudski rod je trebalo da započne. Ali, nije došlo do katastrofe ni u jednoj godini okultnoj.

Samo troje od Veda neusnulih, uzmoglo je da sa današnjih ljudi deo čini okultnih uspavljujućih skine. Priseti se, kako su srca čitalaca tvojih knjiga ustreptala i počela da se prisećaju svoje Ljubavi prema zemlji. Oni su još uvek u snu, ali se moć Vedske kulture Božije njima vraća. I Bogu se vraća nada. Svojom Ljubavlju, iako još ne potpuno razbuđenom, oni su predupredili katastrofu. Više je na planeti našoj neće biti.

Iz hipnotičkog sna okultnog uskoro će svi ljudi izaći. U stvarnost će početi da se vraćaju.

Da li si iznenađen time da danas ljudski rod pod hipnozom spava, ili time što u nestvarnom tavori svetu? Smatraš: »Kako nešto tako može biti? Kao i ja, u gradovima većim i manjim, živi mnoštvo ljudi. Po ulicama se automobili voze.«

Da se iščuđavaš mojim rečima ne žuri, Vladimire. Sam promisli, proceni: u koje su doba, dan ili čas, današnji ljudi u stvarnom svetu? Na primer, priseti se, koliko raznih religija u svetu postoji. One različito tumače suštinu čovekovu, svetski poredak, i svaka od njih ima svoje rituale, drugačije od ostalih.

Recimo da postoji jedna religija između svih, koja je osobito pravilna. To bi značilo da ostale nestvarni izgrađuju svet. Ali, i u njih ljudi veruju. A ukoliko veruju, to znači da žive po zakonima sveta irealnog i pokoravaju se.

Na celoj Zemlji sve više ljudi teži da zaradi što više novca. A šta je to novac? To je zaista uslovnost. Smatra se da se za novac može sve kupiti. Opsena. Niko još za novac nije kupio istinsku energiju Ljubavi i osećanja majke, niti Zavičaj ili ukus plodova, koji su namenjeni samo onom jednom jedinom, ko ih je svesno odgajao.

Uslovni novac, za koji se jedino uslovna ljubav kupiti može. Gomilom bezdušnih stvari okruživši sebe za novac, pri čemu se osuđuje Duša svoja na samoću.

U okultnom milenijumu, ljudski rod je potpuno dezorijentisan u pogledu prostranstva Bogom sazdanog. I grozničavo traže izlaz ljudske Duše bukvalno u pomrčini.

Pogledaj pažljivije, Vladimire, koliko je samo u poslednjem veku, i u zemlji u kojoj ti sada živiš, društvo žestoko menjalo svoje pravce kretanja.

Bio je car, zakoni svetovni, a uvaženi ljudi su se isticali oznakama raznim, medaljama, ordenjem sa lentama raznobojnim. Mundire su nosili izvezene. Gradili su manastire i hramove po celoj zemlji, u kojoj ti sada živiš. Kad iznebuha, sve to je bilo ocenjeno kao izopačenost. Mundiri, ordenje na njima sa tračicama, počeli su da se smatraju klovnovskom odećom. Hramovi – mračnjaštvom. Sveštenici u tim hramovima – varalicama.

I rušili su ljudi sa ogromnim oduševljenjem hramove, i ubijali razjareno sveštenike okultne. Kasnije je bilo objavljeno svima, da je za to kriva samo sovjetska vlast. Da, vlast je jurnula u narod sa pokličem. A narod se nije usprotivio, odazvao se na poziv vođa-kumira*.

Iz postojećih dokumenata znaš kako je na Kubanu zverski ubijeno četrdeset dva sveštenika od strane hrišćana. A nisu ih naprosto ubijali, već zverski mučili. Bacali su njihova tela na đubrišta. Sve to nisu vođe činile, već je narod takvu predstavu sam hteo. Vođe su samo postupke ovakve dozvoljavale. Kao rezultat, hiljade sveštenika je ubijeno na raznim krajevima zemlje. Ko umaći nije uspeo, vere se odricao. Malo je njih u tim vremenima život uspelo da spase svoj i veru.

Većina ljudi u zemlji postali su bezazleni ateisti. Odore su se promenile: značke i mašnice su po obliku i boji drugačije postale. O godinama sovjetskim mnogo je analitičara, istoričara knjige napisalo, ali... Kada o Lenjinu i Staljinu kasnije čovečanstvo bude doznalo, jedno će samo biti na usnama potomaka: »Prvi put je javno ljudskom rodu bilo prikazano, da je okultizam iskorenio sam sebe. Okultne religije čak ni u snu narod ne prihvata. Veštačkim putem, nasilničkim, podržava se okultizam.« Ali, vera u Boga nije bila uništena. Bio je samo umanjen značaj okultizma, koji je prodro u veru.

U milenijumu poslednjem isključivo je u Rusiji uspelo tako naglo u narodu filozofiju izmeniti. Religiju znatno umanjiti, na veru u komunizam je prevesti, premda... - i to je vera.

Ne tako davno, ti si tome svedok, iznova je narod zemlje u kojoj ti živiš, pravac kretanja promenio naglo. Put, kojim su ushićeno išli svi u zemlji, pogrešnim je proglašen. I iznova se menjaju prioriteti.

Da li je narod izabrao novi put? Nipošto! Narodu je put potpuno nejasan. U okultnom, nestvarnom svetu, narodi ne biraju sami svoj put. Njega uvek određuje neko. Ko? Vrhovni žrec, koji i danas svetom vlada.

*kumir – staroslovenski – božanstvo, idol

Kako se odvija upravljanje njegovo ljudima današnjeg sveta? I zašto niko ne može da ga svrgne? Gde se nalazi? Vidi. Pokazaću ti ga.

Žrec, koji i danas svetom vlada

Sad ćeš videti starijeg čoveka. Nemoj se iščuđavati njegovom spoljašnošću običnom. Ne razlikuje se od većine ljudi svojom odećom, načinom ponašanja, kao što vidiš, u svakidašnjem životu je okružen običnim stvarima. Ni kuća njegova nije baš velika – dva čoveka su – sva posluga. Ima porodicu: ženu, dva sina. Ali, čak ni porodica ne zna, ko je on u stvari. Pa ipak, postoji jedna bitna razlika od ostalih ljudi. Ukoliko se pažljivo posmatra neko vreme, primetiće se da ceo dan provodi u povučenosti. Na licu mu je primetna dubina razmišljanja. Kada jede, sa ženom razgovara, iako do razgovora dolazi retko, oči njegove kao da su blagom opnom zamagljene. Pa čak i kada gleda televiziju ovlaš su mu spuštene kapci, ne iznenađuje se nikada, i nikada ne prsne u smeh. U stvari, televiziju skoro da ne gleda. Samo se pretvara da gleda, a za to vreme on intenzivno razmišlja o nečem svom. Stvara planove grandiozne. I rukovodi akcijama čitavih država. On – žrec vrhovni iz dinastije žreca, dobivši nasleđem znanja okultna, isto tako će ih preneti jednom od sinova svojih. Za samo godinu dana uspeće usmeno sve da ispriča nasledniku, koga priprema u tajnosti, čak i od sina samog: moći određene odavno žrec razvija u svom nasledniku.

Sav novac sveta pripada vrhovnom žrecu. Sav novac sveta za njega radi. Čak i onaj, koji sada leži u tvom džepu. Ne čudi se. Pokazaću kako se to zbiva, uz pomoć čega, i zašto ne daje prednost životu u zamku žrec vrhovni, telohraniteljima mnogobrojnim, niti izobilju uvredljivom.

Telohranitelje vrhovni žrec nema, zato što savršeno dobro zna – što je vlast više primetna svima, to je potrebija zaštita. Ali, nikakvom ljudskom zaštitom, čak iako je na stotine hiljada ljudi, ni jedan vladar zemaljski sebe ne može zaštititi. Bivali su slučajevi kada su telohranitelji vladara izdali ili ubili. Uz to, sa čuvarima ima mnogo glavobolje. U određenim trenucima, pravilima telohranitelja vladar mora da se potčinjava. Da obaveštava obezbeđenje o namerama svojim, na primer, o kretanju predstojećem.

Sa obezbeđenjem se čovek uvek nalazi pod prismotrom, i da razmišlja mu je znatno složenije.

Sigurnije je i jednostavnije – bit svoju skrivati. Samim tim će rovarjenja protivnika, suparnika na vlasti ili fanatika, od sebe odstraniti.

Sad razmišljaš: »Ma, kako se može upravljati ogromnim brojem ljudi, nemajući pri tom pomoćnike, zamenike, namesnike, zakone ne donoseći i ne kažnjavajući krivce za njihovo neizvršavanje?«

Sve ja vrlo prosto. Već odavno je u okultnost većina ljudi utonula.

Vrhovni žrec metode okultizma dobro poznaje. Ima pomoćnike, upravitelje, pisare zakona, dželate i tamnice. Ima armije i vojskovođe, ali ni jedan od onih koji njegovu volju ispunjavaju, čak i ne naslućuje ko njim komanduje potajno, niti na koji način naredbe izdaje.

Međutim, jednostavan je nevidljivi i bez direktnog dodira, sistem upravljanja.

U svakoj zemlji, u velikim i malim gradovima postoje ljudi, koji iznenada počinju da čuju glasove, dolazeće neznano otkuda. I glas nepoznatog porekla čoveku može da naredi da izvrši delo nekakvo. Pokorava se naredbi čovek.

Dešava se da je glas jasno čujan, i da je čoveku samom nejasno, šta se sa njim dešava: nekakva želja čudna iskrsava – i izvršava čovek delo po naređenju.

Slična pojava je poznata nauci savremenoj. I psihijatri i predstavnici drugih nauka njenu prirodu odavno pokušavaju da istraže, ali uzalud.

Nauka savremena slične pojave psihičkom bolešću smatra. Ljude, kod doktora došavše, koji saopšavaju da čuju neznano otkud glasove koji im naređuju, lekari nastoje u bolnicu neizostavno da smeste. Kakvu? Bolnica ta se naziva psihijatrijska klinika. U mnogim zemljama ona liči na zatvor. Takvih bolnica je gomila i u Americi današnjoj, Evropi, kao i Rusiji. Ljude u njima leče raznim tabletama, injekcijama, da bi umirili psihu. Od lekova tih se dugo spava i ravnodušan čovek postaje, i osećaji mnogi u njemu otupljuju. Neki ljudi zaista prestaju da čuju glas. Drugi se pred lekarima pretvaraju, da bi izašli sa robije - bolnice.

Ali se svi ljudi, glas čuvši, ne obraćaju lekaru. Sad zamisli, potčinjen glasu čovek raketom upravlja atomskom, ili je glavnomkomandujući armijom, ili bure sa bakterijama smrtonosnim obezbeđuje. A glas mu izda naređenje izričito...

Nauka nije uspela da ustanovi prirodu te čudne pojave. Ona danas nesumnjivo postoji, i nju se boje preterano da ističu, ali nepromišljeno je to. Umesto toga, trebalo se zamisliti odavno: ako postoji prijemnik koji prima signal, onda negde mora biti i predajnik.

Vrhovnom žrecu i pomoćnicima njegovim, poznat je način prenosa glasova-naredbi. Takođe im je poznato koji tip čoveka je kadar da oblikuje mnoštvo religija. Žreci zapravo jesu rodonačelnici religija, okultizma. On im je nužan da bi ljudima vladali. Poverovavši u nerealni svet, fanatik je na biorobota nalik, i glasove naredbe je sklon da sluša i ispunjava bez roptanja, bilo kakve naredbe.

Vrhovnom žrecu i pomoćnicima njegovim je znano, kako nahuškati, primorati da ratuju ljudi različitih vera između sebe.

Razlozi ratovanja su različiti, ali su uvek, u bilo kom ratu razlike u religijama bile osnovno oružje.

Tehnička sredstva sva, koja informacije nameštene prenose, takođe su kroz ljude žrecima podređena. I žrecima za to nije preko potrebna svaka emisija na televiziji da bi upravljali, ili da ruku vode onom ko na papiru piše. Dovoljno je da se uslovi sveopšti stvore, pošto se sva sredstva masovnih komunikacija utrkuju da rade za novac. Reklama proizvoda raznih na televiziji je, na primer, sve istančanija, nametljivija i agresivnija. Bilo koji psiholog će ti reći da ona nije

ništa drugo do napadna hipnoza usmerena na ljude. Najčešće ne za dobrobit čovekovu, već na štetu. Ma, ljude ubeđuju, ne pocrvenevši, da je nemoguće bez reklame, ona, vele, novac televiziji donosi. Pri tom, plaća svaku reklamu televizijski gledalac, robu kupujući pod njenim uticajem. U cenu robe je uračunat i novac za reklamu. Šta može biti žalosnije od stanja ovakvog?

I služi novac kao ogromna, moćna pokretačka poluga vlasti žreca.

Rekla sam ti da čak i novac koji je u tvom džepu, služi vrhovnom žrecu. Evo kako se sve to odigrava.

U neverovatno zamršenom bankarskom sistemu, jedna prosta zakonomernost postoji. Novac koji iz banke neko uzme, umnožava bankarski kapital. Na primer, uzima kredit Rusija u Međunarodnom fondu. Da vraća treba sa procentom ogromnim, mnogo više od onoga što je uzela. Odakle se razlika uzima za vraćanje? Poreze plaćaš ti, ili ako čak i nezaposleni starčić sebi, bar četvrt hleba kupuje: u cenu njegovu je takođe procenat od poreza ugrađen. I biće dat taj procenat, makar delić njegov, u Međunarodnu banku. Tako cveta kapital, ali čiji? Žreca vrhovnog. Ne dotičući kapital, spreman je da lančani sistem novca usmerava na ratove, okultne poslove ili na smrtonosnu proizvodnju lekova.

A cilj njegov je prost! Nadmenost u njemu prevladava i ona svet svoj, različit od onog Bogom stvorenog, sazda je i u potčinjenosti nastoji da ga zadrži. Da dostignu željeno uspevaju žreci delimično. Nemir u ljudima im u tome pomaže. I sami uznemirenost u ljudima stvaraju.

Obrati pažnju, u užurbanosti ne primećuju ljudi da im se sve manje informacija daje. Zabrana najstroža je stavljena na jednu temu: put, kojim celo čovečanstvo sada stremi, da li je pravi?

Od usplahirenosti se oslobodivši, usmogli bi mnogi da ustanove: ako se iz godine u godinu uvećavaju bolesti među ljudima, ne prestaju ratovi, i katastrofa je sve više iz dana u dan, sumnjiv je taj put kojim idemo. Ali užurbanost! Ona ne dozvoljava da razmišljamo. A žrec iz minuta u minut promišlja, planove stvara i ostvaruje ih rukama mnoštva ljudi...

Dugo sam slušao uznemirenu priču Anastasijinu ne prekidajući je, ne zapitkujući, i ne postavljajući određenija pitanja. Ovog puta sam boravio u tajgi duže negoli obično. Kada sam odlazio, shvatio sam da sam preopterećen obimom informacija i da će mi biti teško da ih izložim u knjizi. Uz to, isuviše čudnih stvari je izgovorila, zadirući u religiju, vlast. U religioznim konfesijama ima vrlo mnogo svakojakih fanatika. Oni su spremni da se bace na bilo koga, ko dirne u njihovu veru! A šta će meni ti problemi?

TREBA RAZMIŠLJATI

Kad sam već bio kod kuće i pripremao se da knjigu predam izdavaču, do poslednjeg trenutka nisam mogao da odlučim: vredi li uključiti u rukopis sve njene izjave?

Kada je Anastasija govorila o prekrasnoj budućnosti Rusije, koja se može postići kroz stvaranje zavičajnih imanja, sve je u njenim rečima bilo razumljivo. Njena ideja je bila prihvaćena od čitalaca. Ljudi su počeli da dejstvuju.

Kada je u knjizi »Ko smo mi?«, ona, isto tako uzbuđeno odgovarajući na pitanje, nazvala Isusa Hrista svojim starijim bratom, a ja o tome napisao, neki čitaoci, uglavnom verujući hrišćani, počeli su da izražavaju nezadovoljstvo.

U prethodnoj knjizi sam pisao kako je na pitanje: da li će je shvatiti bar neko od sveštenstva, odgovorila da će joj pomoći Rimski Papa Jovan Pavle 2. Tada su se našli u nedoumici pojedini čitaoci-katolici.

Zbog sličnih izjava nisu me napuštale sumnje: vredi li pisati u knjigama o neobičnim dejstvima, rečima i ponašanju Anastasijinom? Donose li one korist ili štetu? Neće li biti stavljene pod sumnju od strane nekih čitalaca, očigledno bitne ideje uređenja društva kroz poboljšanje imovinskog stanja i načina života pojedinačnih porodica?

Uz to, i sam sam sumnjao u njene reči. Zar se može tako reći: »sestra Isusa Hrista«, »pomoći će Papa Jovan 2.«

Ukoliko se pregleda cela Biblija, tamo nigde nema čak ni spomena o tome, da je Isus Hrist imao neku braću ili sestre.

I odjednom se desio slučaj koji se može nazvati super senzacionalnim, a u vezi sa tim, čudnovate izjave Anastasijine uvek nas iznova i iznova teraju da se zamislimo nad veličinom istinskih ljudskih moći. A desilo se evo šta.

Do mene je iznenada stigla vest da je Vatikan obznanio informaciju u kojoj se govori o dvema sestrama Isusa Hrista. Nisam samo razumeo, rođenim ili ne... Čuo sam to kratko saopštenje nalazeći se sam u svom stanu, dok sam se bavio nekim uobičajenim poslom.

Radili su istovremeno radio i televizor, pa ne mogu sa sigurnošću da kažem odakle se začula. Rekao bih da je bilo u televizijskim vestima.

Posle toga sam svaki put sedajući za pisači sto, iz nekog razloga uzimao u ruke zapise sa čudnovatim izjavama Anastasijinim, koje sam pre toga odlučio da ne uvrstim u novu knjigu. Zamislio sam se nad ispravnošću svoje odluke. Među tim izjavama bila je i ovakva:

»Predsednik Amerike Džordž Buš će jednim svojim neuobičajenim postupkom, sam to neshvatajući, spasti svoju zemlju od užasne katastrofe i sačuvaće svet od rata neviđenog po rušilačkom učinku na sve zemaljsko.«

Ova izjava Anastasijina posle događaja u Americi od jedanaestog septembra, rušilačkih terorističkih napada i vojne operacije, a faktički rata u

Avganistanu uz neposredno učešće Amerike, činilo se da potpuno protivureči onome što se desilo u stvarnosti. Ipak, analizirajući vest saopštenu preko novina i televizije, sve sam uvereniji bio: događaji koji su se desili jedanaestog septembra u Americi, trebalo je malo da razotkriju ljudima značajnu tajnu. Da spreče sveobuhvatne terorističke akcije ogromnih razmera u raznim zemljama. I biće one sprečene samo ako ta tajna bude izneta na videlo. Iznova i iznova sam iščitavao sve neobične izjave Anastasijine. Proizlazilo je evo šta.

Jedanaestog septembra 2001. godine u Sjedinjenim Američkim Državama, došlo je do serije terorističkih napada ogromnih razmera. Nekim usmeravani, putnički avioni su uzletevši sa njujorških aerodroma, trenutno izmenili predviđenu maršrutu. Avioni su se jedan za drugim zabadali u oblakodere trgovinskog centra i druge strateški važne objekte.

O svemu ovome čuli su ljudi svih zemalja. Mnogo puta su videli ponovljenu strašnu sliku rušenja na televiziji. Ubrzo posle tog događaja, utvrđen je glavni krivac – Osama Bin Laden i njegova organizacija. Malo kasnije su Predsednik i vlada Sjedinjenih Američkih Država, uz saglasnost i učešće niza evropskih zemalja i Rusije, počeli da bombarduju Avganistan, gde se, po postojećim informacijama, nalazio glavni terorista i članovi njegove organizacije.

Pa, u čemu je tajna? Jer, kadrovi sa posledicama terorističkih napada i tokom antiterorističke vojne operacije, pokazivani su stalno i do danas se koriste u reportažama po nekoliko puta na dan.

Tajna je u potpunom odsustvu ili skrivanju uzroka tih terorističkih operacija, u potpunom odsustvu logike u dejstvima, ne samih izvršilaca terorističkih akcija, već njihovih organizatora.

Tajna je u tome, da novinari nisu čak ni pokušali da koliko-toliko smisleno proanaliziraju uzroke onoga što se desilo. Kao da je svim sredstvima masovnih medija stavljena zabrana u rasvetljavanju tog pitanja. Svakodnevno nam pokazuju i govore samo o činjenici da se to dogodilo. Neprekidna ponavljanja dovode do toga da to postaje uobičajeno, te prelazi u naviku, kao svakodnevne reportaže o nesrećama na auto putevima.

Po saopštenjima masovnih medija stiče se utisak, da je nekakav veoma bogati terorista, po opšte prihvaćenoj verziji – Osama Bin Laden, pripremio i preko izvršilaca ostvario seriju nečuvenih terorističkih napada, praćenih ogromnim brojem žrtava, sa dotad neviđenim uticajem na ljude celog sveta.

Šta je postigao glavni organizator terorističkih napada? Deo svetske zajednice, na nivou šefova država, ujedinio se protiv njega. Primenili su najsavremenija tehnička sredstva i dobro obučene vojne formacije za njegovo hvatanje i likvidiranje.

Po postojećoj verziji, terorista broj jedan se krije u planinskim pećinama Avganistana. Avioni bombarduju te planine, kao i čete talibana, koje se smatraju pomoćnicima teroriste broj jedan.

Najrazvijenije zemlje na čelu sa SAD zajedno nameravaju da unište i sve logore terorističkih organizacija, u kojoj god se zemlji ti logori nalazili.

Da li je mogao da ne predvidi sličan razvoj događaja čovek, koji jeste organizator terorističkih napada? Potpuna besmislica! Ma, razume se da je shvatao da će se upravo tako desiti. Njemu, sposobnom da se dugo vremena

skriva od specijalnih jedinica, da priprema i ostvaruje terorističke napade koji zahtevaju ozbiljnu analizu i proračune, nije bilo teško da proračuna i takav tok događaja.

Tako proizlazi da je on s jedne strane – lukavi strateg i taktičar, a sa druge – potpuni ludak. Proizlazi da je on svojim terorističkim dejstvima navukao smrtnu opasnost na sebe, svoju organizaciju i na sve terorističke organizacije, čak i nepovezane sa njim.

Situacija je nelogična, pa prema tome, dejstva svetske zajednice u borbi sa terorizmom mogu biti nedelotvorna, i u krajnjem zbiru – opasna. Logika govori o tome da je glavni organizator terorističkih akata nesumnjivo osumnjičeni.

Kako god bilo, jasno je jedno: iz činjenica, iznetih u masovnim medijima proizlazi upravo takva – nelogična – slika događaja.

Naravno, kao i većina ljudi, u početku nisam obratio na to pažnju, ali... Ono što se dogodilo u SAD vratilo je u sećanje nekoliko izjava Anastasijinih, koje takođe, zbog njihove osobitosti i čudnovatosti nisam hteo da objavim. Ali sada, posle američkih događaja, upravo one mnogo toga objašnjavaju. Premda, nikako ne odmah. Evo, na primer, jedne od njih:

»Vladari velikih i malih država još iz vremena egipatskih faraona su – najneslobodniji na Zemlji ljudi. Veliki deo svog vremena oni provode u nameštenom informativnom polju, prinuđeni su da se potčinjavaju opšte prihvaćenim običajima ponašanja. Oni neprestano dobijaju ogromnu količinu informacija, ali faktor vremena ne dozvoljava da se one potanko ispituju. Prelazak vladara države iz lažnog informacionog polja u prirodni, čak i na tri dana, opasan je za žrece raznih nivoa. Što podrazumeva da je opasan i za svetske konkurente vladara. Opasnost se sastoji u tome, da vladar može da započne samostalno da proučava mnoge procese, sam da se oslobodi od okultnih pritisaka, i da oslobodi od njih i narod.

Prirodno informativno polje jeste priroda, njen izgled, mirisi i zvuci. Da u potpunosti zaštititi čoveka od okultnih uticaja može priroda sopstvenog imanja – mesta, na kom se flora i fauna sa ljubavlju odnose prema čoveku.«

Sad, dok sam sedeo za svojim pisaćim stolom od kedra, podarenog Anastasijom, setio sam se te izjave, i nije mi delovala, kao pre, čudnovata.

Zaista, pogledajte šta se dešava, bar sa našim Predsednikom. Neprestani susreti ili sa vladarima drugih država, ili sa birokratama naše zemlje. Svi oni žele ne čaj da popiju, već dolaze sa raznim problemima, i uz to hoće njihovo trenutno rešenje. A novinari? Neka se desi u zemlji bilo kakav neuobičajeni događaj, odmah stiže iz štampe – »Kakva je reakcija Predsednika?« Ili još oštrije – »Zašto na mesto događaja nije došao Predsednik?«. I odobrava se ako odlazi u oblast u kojoj je došlo do poplave ili nešto slično. Da li je to dobro?

A kada će mirno da razmisli, istraži dobijenu informaciju? »Dovedite nam Predsednika!« - tek što se desi, zahteva narod. Tako je već uređeno. Tako je uobičajeno. A šta ako se drugačije ponašanje uvede? Ne treba Predsednik da odlazi bilo kuda, kao da je vatrogasac. Ne treba da prima činovnike, gubi vreme na većanja.

Treba mu dati mogućnost da posedi u sopstvenoj bašti, i da otuda posmatra dešavanja u zemlji, i da prouči dobijenu informaciju. Da s vremena na vreme donosi nekakve odluke. Moguće da bi onda i narod živeo bolje. »Kakva je to glupost?« – pomisliće, verovatno, mnogi, kao što sam i ja u početku mislio. Besmislica? A to, što čoveku ne daju da razmišlja, znači, normalno je? Nekome jako odgovara da predsednici raznih zemalja što je moguće manje misle. Šta će se desiti sa našom zemljom, ako dozvole našem Predsedniku da spokojno razmišlja? Ako ga ne uznemiravaju? Ako mu dozvole da bar privremeno izađe iz lažnog informacionog polja?

I odjednom... Na tu misao, iznenada kao da je kroz moje telo struja suknula, a pisači sto je postao topao. Neverovatna slutnja... Od uzbuđenja sam iz nekog razloga dohvatio telefonsku slušalicu i, ne birajući brojeve, zato što ona nema telefon, kriknuh: »Anastasija!«.

Uobičajeni signal slušalica nije davala. I posle jednog trena jasno začuh poznati, drugačiji od svih glasova na svetu, razgovetan i spokojan glas Anastasijin: »Zdravo, Vladimire. Nastoj da se više ne uzbuđuješ tako jako. I sam primećuješ kakve neprirodne postupke uzbuđenje preterano izaziva. Neću sa tobom razgovarati telefonom. Molim te, smiri se. Ustani od stola, izađi na svež vazduh u šumarak pored tvoje kuće«.

Iz slušalice se začuo signal. Spustih slušalicu na polugu telefona.

»Auh, - pomislih – kako sam se uznemirio. Zanimljivo, da li je to zaista Anastasija govorila ili mi se zamutilo u glavi od uzbuđenja? Tačno, treba da izađem na svež vazduh i da se smirim.«

Malo kasnije se obukoh i pođoh u šumu koja se nalazila odmah pored kuće, zađoh dublje u nju i ugledah... Anastasija je stajala pod borom, malo dalje od staze, osmehujući se. I... ne obrativši pažnju na njeno čudnovato pojavljivanje, odmah počeh da pričam.

Ko je spasao Ameriku

- Anastasija, shvatio sam... Proverio sam, uporedio tvoje izjave i događaje iz Amerike i - postalo mi je jasno... Čuj, ako pogrešim, ispravi me. Serija terorističkih napada koji su se dogodili jedanaestog septembra u Americi, nije bila potpuna. Organizatori njihovi su pripremali nešto znatno veće. Tačno? Zar ne? Sigurno je tako. Samo, do tančina ne mogu da zamislim. Sve u svemu... čini mi se da sam naučio. Ali, u detaljima... Možeš li mi podrobnije ispričati?

- Mogu.

- Ispričaj.

- Glavni organizator je planirao da lančano, jedna za drugom, dejstvuje šest terorističkih grupa. Svaka od šest grupa morala je da dejstvuje samostalno, u za nju određeno vreme. Ništa jedni o drugima nisu znali. Ni

rukovodioci njihovi nisu znali ko je glavni i kakav je konačan cilj. U svaku grupu su ulazili religiozni fanatici, spremni da odu u smrt.

Samo se jedna grupa sastojala od ljudi, koji su pristali da izvrše zloдело za novac.

Prva grupa je trebala da otme sve putničke avione, koji bi se nalazili u isto vreme u vazdušnom prostoru države, uzletali sa aerodroma ili doletali ka državi. Bilo je isplanirano da svi oтeti avioni budu upućeni na uništenje važnih za zemlju objekata.

Šest dana pre toga, druga grupa je trebalo da zarazi vodu u sistemu vodosnabdevanja dvadeset najvećih hotela. Bio je osmišljen način, uz koji je bilo skoro nemoguće ustanoviti gde se nalazi izvor zaraze i zločinac-izvršitelj. Izvršilac je trebalo da se nastani u jednoj od soba velikog hotela. Da navuče na slavinu sa hladnom vodom specijalni uređaj i otvori slavinu. Voda iz nje neće poteći. Naprotiv, pritisak vazduha će potisnuti u sistem vodosnabdevanja smrtonosni prašak. Posle toga se slavina zatvara i sledećeg jutra zločinac prelazi u hotel u drugom gradu.

U vodovodnu mrežu dospevše bakterije, došavši u dodir sa vodom postaju lepljive. One će se prilepiti za zidove cevi, bubreti, množiti se i slivati. Posle dvanaest dana biće ih u ogromnim količinama. U običnoj, prirodnoj vodenoj sredini one ne bi mogle da se razmnožavaju. Ali u vodovodnoj mreži takvo prirodno dovodeње u ravnotežu nije moguće. Voda je ljudskom rukom lišena mnogih prirodnih svojstava.

U vreme velike potrošnje vode, kada se ljudi ujutru budu umivali, bujica vode će otkidati deo bakterija i kroz cevi će poteći zaražena voda. Umivajući se njom, čovek neće odmah ništa osetiti. Ali, posle osam ili dvanaest dana na njegovom telu će početi da se pojavljuju čirevi. Sve više i više. Oni će se povećavati u obimu, gnojiti. Bolest je zarazna i lečenje je otežano. Organizatori terorističkih napada imaju protivotrov. Trebalo je da se bolesni ljudi pojave u mnogim zemljama. Uskoro bi se ispostavilo da su bolesnici boravili u hotelima. To je trebalo da postane jasno tek posle upada aviona.

Meni je neprijatno da pričam kakva su zlođela trebali da izvrše drugi zlikovci. Kao rezultat svih zajedničkih terorističkih akcija, trebalo je da zavlada užas, panika.

Cele porodice bi počele da napuštaju zemlju, nastojeći da prenesu svoj kapital u banke zemalja, po njihovom mišljenju, manje opasnih za življenje. Ali se ne bi u svakoj zemlji saglasili da prime izbeglice iz SAD-a. Strah i užas bi zahvatili stanovništvo većine zemalja: ako nije uzmogla da se odupre najmoćnija zemlja...

- Stoj, Anastasija. Pokušaću sam. Posle toga bi se oni, glavni organizatori, oglasili. Hoću da kažem, izneli bi preko nekakvih posrednika svoje zahteve.

- Da.

- Ali, nisu uspeli da izvrše sve nameravane terorističke napade. Nije im pošlo za rukom da zaplaše Amerikance u potpunosti. Nisu uspeli da ostvare sve zamišljeno, zato što su bili prinuđeni da počnu da dejstvuju znatno ranije, dok još nije bila okončana čitava priprema. Zato je i ispalo nelogično. Terorističkih napada ima, a zahteva nema. Palo je u vodu! Naslućujem zašto. Zato što se

glavni, najbitniji, nalaze među danas živućim žrecima. A oni su se uplašili uticaja Buša i bili prinuđeni da ranije započnu. Da li je tako?

- Da. Oni su...

- Sačekaj, Anastasija, moram sam sve da shvatim. Da naučim da shvatam. To je vrlo važno. Ako ja usmognem, znači i drugi će, takvi kao ja, takođe uspeti da spoznaju stvarnost u kojoj živimo. Znači, svi će shvatiti šta je neophodno učiniti za poboljšanje života.

- Da, Vladimire, ako si usmogao ti, moći će i drugi. Ko pre, ko kasnije, ali će početi ljudi da grade život u predivnoj stvarnosti. Samo, pričaj mirnije, ne treba se toliko uzrujavati.

- Ma, već skoro da se ne uzbuđujem. Iako, ne. Ovo je teško da prođe bez uznemirenosti. Neverovatno! Predsednik Amerike Buš, takvu je pometnju priredio umnim ljudima. Shvatio sam: užasnuli su se kada je on... Kada je Predsednik Amerike Buš iznenada oputovao na svoj ranč u državi Teksas. Pola je godine tek od kad je postao Predsednik. Odjednom, uzima odmor i odlazi na skoro mesec dana! A kuda putuje? Ne u otmeno letovalište. Ne u zamak nekakav egzotični. Odlazi na ranč, gde ima omanju kuću. Čak i predsedničku liniju nema. Ima samo jedan najobičniji telefon. Ni mnoge televizijske kanale nema. Zato što nema satelitsku antenu. Novinari-analitičari su o tim činjenicama govorili, a šta je iza toga stajalo, niko nije razumeo. Čitao sam na Internetu o svemu što se tiče putovanja Bušovog na svoj ranč. Iznosile su se samo činjenice. Da, čudili su se, zašto je tako rano odmor uzeo. Zašto tako dug. Dvadeset i šest dana je boravio na svom ranču. Novinare tamo nije puštao, i činovnike razne nije pozivao.

- I niko! Niko nije shvatio. Predsednik Amerike Džordž Buš je izveo operaciju svetskih razmera, kakvu pre njega nije izvršio ni jedan predsednik otkad postoji ta zemlja. A može biti da se uopšte nešto slično nikada nije dosetio da izvrši ni jedan vladar u poslednjih pet ili deset hiljada godina.

- Tačno, nije izveo niko.

- A grandioznost njegova se svodi na to, da se prvi put vladar ogromne, najznačajnije zemlje na svetu, na užas žreca svih fela, iznenada iščupao iz veštačkog informacionog polja. On se naprosto išetao mirno iz njega. Te je prema tome, iskoračio izvan nadzora okultista. Sad sam shvatio: vladare uvek drže pod kontrolom. Pomno prate njihove svakodnevne izjave, prateći čak i intonaciju glasa i izraz lica. Njihove postupke ispravljaju, podmećući im sve moguće informacije. A Buš se naprosto išetao iz tog polja. Oni su bili užasnuti. Pokušavali su da ga se dočepaju okultnim načinima, kao što si govorila - sa rastojanja glasom da naređuju. Ali, ovde nisu uspeli, nisu doprli do njega! Govorila si, pamtiš li? Pričala si o tome da priroda, flora, fauna – prirodni svet, ne dozvoljava čoveku pristup štetnim okultnim delovanjima. Zaštićen je čovek, ukoliko se poveže sa prirodnim svetom, sam ga stvarajući.

- Da. To je zaista tako.

- Džordž Buš nesumnjivo nije gajio rastinje na svom ranču. Ali je sam odabrao to mesto. Odnosio se sa ljubavlju prema njemu, prema prirodi koja tamo postoji, to je očigledno po mnogim činjenicama. Ona – priroda – odgovorila je na njegovu ljubav. Uzvratila mu je istom merom. Ona ga je štitila isto kao što

biljni svet zavičajnog imanja čini. Tako nešto je moguće, zar ne, Anastasija, kada nisi posadio sam, a priroda odgovara?

- Moguće je. Ponekad se odaziva, ako se iskreno i sa ljubavlju čovek odnosi prema okolini. U datom slučaju, sa Džordžom Bušom se tako desilo.

- Eto. I ja sam to shvatio. Predsednik se nalazio na svom ranču. Svi su smatrali da je lišen informacija. A u stvari, znatno se smanjila bujica nameštenih informacija licemernog sveta. A bujica izvornih informacija okoline znatno se povećala. Predsednik ih je primao kroz šum lišća, zapljuskivanje vode, poj ptica i pirkanje povetarca, i razmišljao. Ispitivao potanko! Promišljao! Tu činjenicu će nastojati da »zatru«, zaborave, ne spomenu ni slučajno. Da je izmene. Neće uspeti! On će bez obzira na sve ući u istoriju milenijuma. Shvatio sam, Anastasija. Može se izgovoriti mnogo pametnih reči. Napisati mnogo pesama i stihova, kao biblijski car Solomon. A može se postupiti izrazitije i upečatljivije, kao što je to učinio Buš, i reći samim tim svetu: » Pogledajte ljudi, bogat sam, imam najveću vlast nad najjačom zemljom na svetu. Ali, to nije najvažnije za bit čovekovu. Duši ljudskoj, Božanskoj suštini njenoj, drugo je po volji: ne veštački stvoren svet, već izvorni, sazdan Bogom. Moj ranč je bliži Duši mojoj od zlata i tehnokratskih dostignuća. Zato odlazim na ranč. Zamislite se ljudi i vi, nad ciljevima života svog!« Predsednik Amerike je učinio najbolju, najjaču i najubedljiviju reklamu zavičajnim imanjima, o kojima si ti pričala. Budućim ruskim zavičajnim posedima. Posedima celog sveta. I ako ni posle toga ljudi ne shvate, onda čovečanstvo zaista spava. Ili se ljudi, skoro svi, nalaze pod nečijom hipnozom. Zato se muče, oboljevaju, koriste narkotike i ratuju, ubijajući jedni druge. Ako čovečanstvo ne izađe iz hipnoze ni posle tvojih reči, posle postupaka Buša, onda je nužna katastrofa. Buš je – Predsednik. On je najobavešteniji čovek u našem tehnokratskom svetu, zato što ima pristup u informacije specijalnih službi, analitički centri mu dostavljaju informacije. A on shvata i informaciju prirodnog sveta. On može da upoređuje, analizira. Uporedio je i svojim postupkom pokazao... Stop! Opet neverovatna slučajnost. Ne, cela serija slučajnosti, ukoliko su to slučajnosti. Govorila si... Govoriš, a onda se dogodi... Ruski Predsednik će na početku novog milenijuma obznaniti zakon o zemlji: da se svima, svakoj ruskoj porodici, da po hektar zemlje besplatno.

Dvadeset prvog februara 2001. godine, na svim televizijskim programima, vršili su prenos zasedanja Državnog Saveta pod predsedništvom Predsednika Rusije V.V.Putina. Na zasedanju se razmatralo pitanje zemlje. O privatnom posedovanju zemlje, uključujući i poljoprivredna dobra. Različita su bila mišljenja okupljenih na savetu gubernatora. Većina rukovodilaca regiona – članova Državnog Saveta – naginjali su tome da se zemlja Rusima da u privatno vlasništvo.

Predsednik je, sudeći po njegovim odgovorima, izlaganju, i po tome što je upravo on stavio pitanje zemlje na dnevni red Državnog Saveta, takođe bio za dodelu zemlje u privatno vlasništvo sa pravom prenosa u nasleđe.

Rezultat zasedanja: vladi je naloženo da do maja 2002. godine pripremi projekat novog zakona o zemlji i da ga podnese na razmatranje Državnoj Dumi.

Naravno, ovde se govori o prodaji, a ne o besplatnoj dodeli zemlje za zavičajna imanja, a poljoprivredna dobra nisu dotaknuta, ali, svejedno, nesumnjivo kretanje unapred se oseća.

- Anastasija, da li je to sve niz slučajnosti, ili to ti nekako utičeš na ljude? Da li takođe možeš na rastojanju glasom da zapovedaš? Razume se. Možeš. I činiš to. Razovaraš li sa njima?

- Vladimire, ni sa jednim čovekom osim sa tobom, i to samo danas, telefonom, nisam razgovarala na daljinu, kako si pomislio. I nikada ne koristim mogućnost nasilnog uticaja.

- Ma, jednom sam, dok sam bio u Moskvi, čuo tvoj glas, Anastasija. Pored te nije bilo, a glas se čuo.

- Dekaj je, Vladimire, tada bio pored tebe.

Mnogi ljudi mogu da ulove misli, postojeće u prostranstvu. To je prirodna sposobnost čovekova. Ranije su je posedovali svi ljudi, i u tome nema ničeg rđavog. Zato što nema nasilja. Sa udaljenosti jedan čovek može svojim zrakom-mišlju dotaći drugog čoveka – da ga ogreje i da mu samim tim ubrza misaoni proces. Zračak-misao postoji u svakom čoveku, samo je snaga njegova različita.

- A tvoj zrak je veoma jak. Da li si pokušavala njim da dotičeš ljude?

- Da. Ali, neću navesti njihova imena.

- Zašto?

- Dodir zraka – nije najvažniji za te ljude. Glavno je – da prema svojim mogućnostima poimaju stvarnost.

- Dobro, nemoj kazati imena. Samo... Sjajno! Znaš li o čemu sam pomislio? Veličanstveno! Ma, ti možeš na rastojanju ne samo da ogreješ svojim zrakom, već i da oprliš. U prah da pretvoriš čak i kamen. To si pokazala jednom. Pa, spali one, koji terorističke akcije pripremaju. Sprži žreće, i uopšte svu nečist. Govorila si, sećam se, pisao sam: »Spaliću zrakom u jednom trenu tminu postulata vekovnih. Ne stojte između Boga i ljudi...« I tako dalje. Pamtiš li te svoje reči?

- Da, pamtim.

- Pa, što onda otežeš? Zašto ne spaljuješ? Jer, govorila si.

- Govorila sam o postulatima. A ljude se nikada neću drznuti zrakom da spržim.

- Čak ni glavne organizatore terorističkih napada?

- Čak ni njih ne smem.

- Zašto?

- Sam promisli šta govoriš, Vladimire.

- Šta tu ima da se razmišlja? Svima je jasno, organizatore terorističkih akcija i njihove saučesnike treba bez odlaganja uništiti. U to su već armije uključene raznih zemalja. Specijalne službe. Ljudi stradaju.

- Njihovi naponi su nepotrebni. Istinske organizatore neće naći, niti uništiti. Teroristički napadi se na taj način ne mogu prekinuti.

- Tim pre. Ako ti možeš da ih pobrojiš i spališ u jednom trenutku, i glavne organizatore i njihove saučesnike, onda učini to. Spali!

- Vladimire, a da li možeš još da razmisliš i ustanoviš, ko su pomoćnici glavnih organizatora i koliko ih je?

- Da razmislim, svakako, mogu. Samo, teško da ih mogu označiti. Ako ti znaš, navedi njihova imena.

- U redu. Među pomoćnicima terorista si i ti, Vladimire, tvoji susedi, prijatelji, poznanici.

- Šta? Šta to govoriš, Anastasija? Za sebe, kao i za svoje prijatelje apsolutno tačno znam – nismo saučesnici.

- Način života većine ljudi, Vladimire, jeste plodno tlo koje neguje teror, bolesti, kataklizme svakojake. Zar onaj koji radi u fabrici, proizvođači automate i municiju za njih, nije saučesnik u ubistvima?

- Oni koji proizvode oružje, možda su posredno saučesnici. Ali, ti si o meni govorila. A ja ne radim tamo gde se proizvodi oružje.

- Ali pušiš, Vladimire.

- Ma, da. Kakve to sad ima veze?

- Pušenje je ubitačno, pa prema tome, ti terorišeš svoje telo.

- Svoje...? Mi govorimo o nečem drugom.

- Zašto pričati odmah o drugom? Neka svako pažljivo ispita svoj način života. Osobito oni koji u gradovima žive. Zar oni koji se voze kolima ne znaju kakvim smrtonosnim gasovima zagađuju vazduh njihovi automobili? Zar žitelji ogromnih kuća, podeljenih na mnoštvo stanova, ne znaju, da je živeti u tim stanovima nezdravo i opasno? Uređenje životnih uslova u velikim gradovima usmereno je na uništenje čovekovo, na dezorijentaciju čoveka u odnosu na prirodno prostranstvo. Većina ljudi, živeći na taj način, jesu pomagači terorizma.

- Recimo da je tako. Ali, sada to mnogi počinju da shvataju, i nameravaju da izmene svoj način života. Pa, pomozite ljudima, spržite glavnog organizatora terora svojim zrakom.

- Vladimire, da bih ispunila tvoju molbu, morala bih da pošaljem zrakom mnogo zle energije, koja je u stanju da uništi čoveka.

- Pa šta? Tako i učini. Jer, taj čovek je – glavni organizator terorističkih napada.

- Razumem. Ali, pre nego što usmerim zlu energiju na drugog, neophodno je da se usredsredim, saberem i proizvedem u sebi ogromnu količinu te energije. Kasnije ona u meni može da se nastani iznova, ili u drugima da se razmesti delimično. Mnome će biti uništen žrec vrhovni, ali će svoje delovanje njegov program nastaviti. A zlo će naći žreca drugog, i on će biti još jači od uništenog. Pojmi, Vladimire, terorizam, ubistva i nasilje postoje mnogo hiljada godina. U Egiptu je žrecima otrovan faraon zbog toga što je pokušao da se njihovim delima usprotivi. Kada su njegovu grobnicu otkrili naučnici u nedavnom veku, ustanovili su da je Tutankamon imao svega osamnaest godina. Iz Biblije ti je poznato o ratu žrečeva. Priseti se da se u Starom zavetu o tome govori. Pre nego što će, kao svi Izrailjčani, izaći iz Egipta, među sobom su se raspravljali žreci. Žrec Mojsije je zahtevao neograničenu vlast nad Izrailjčanima, ali, njegovom zahtevu nisu hteli da udovolje žreci ostali, i tada napadoše useve Egipta skakavci. Onda se desio pomor sve dece. Ljude i stoku su bolesti mnoge zadesile. I faraon je Izrailjčane oslobodio. U paničnom strahu žitelji Egipta su im svoju davali stoku, oružje, zlato i srebro.

U Zavetu starom se kaže da je Bog takav učinak u Egiptu ostvario.

Da li su moguća ovakva dela od Boga? Naravno da su nemoguća. Bog život tvori srećni za sve. Terorističke napade su u Egiptu žreci vršili, kad su među sobom vlast delili. A okrivljavali su Boga za zlodela svoja. I još, Vladimire, seti se kako su Isusa razapeli na krst. Ko je pored njega, razapetog, na krstovima susednim bio? Razbojnici! Tako Novi zavet kaže. Bilo je to pre više od dve hiljade godina. Ali se i tada nasilje među ljudima dešavalo. Razbojнике su kažnjavali. I kakav je bio rezultat? Razbojništva se dešavaju i danas. Sve je više iz dana u dan kriminala. Zašto? Hiljadama godina živeći u užurbanosti, nisu shvatili ljudi da se zlo sa zlom ne sme boriti. Samo će se povećavati zlo u takvoj borbi. Eto zato, Vladimire, neću moći na zlo zlobom da odgovorim.

- Ne možeš znači, ili nećeš... Sve u svemu, loše je to. Kada pričaš, Anastasija, tvoji razlozi su ozbiljni. Zaista, nije bilo u stanju čovečanstvo hiljadama godina da se izbori sa banditizmom. Može biti da se nisu dobrim metodama borili. Samo, kada osmotriš današnje stanje u svetu, ništa drugo u glavu ne dolazi do kako vojnom silom teroriste zgnječiti. Izraz ovakav se sve češće čuje: »religiozni ekstremizam«. Da li si čula o tome?

- Da.

- A još kažu: »islamski religiozni ekstremizam«. On je najjači među svim religioznim ekstremizmima, tako kažu.

- Da, tako govore.

- Pa, šta da se radi? Jer se islamska vera, slušao sam, širi brže od svih. Među mojim poznanicima ima muslimana, i ljudi su oni dobri, a sa druge strane, ekstremista takođe ima i među islamistima. Oni terorističke napade svetskih razmera izvršavaju. Osim vojnom silom, kako se sa njima treba boriti?

- Pre svega, ne lagati.

- Koga ne lagati?

- Samog sebe.

- Kako to?

- Razumeš li, Vladimire, slušao si o religioznom ekstremizmu muslimana. Nazvali su teroristima mnoge ljude. Ne znaš to samo ti, pojačano se širi taj glas po svetu. Nije teško misao takvu uliti mnogima, kada se doista teroristički napadi događaju i u njih su upleteni i muslimani. Ali, govoreći o muslimanskom terorizmu, prećutkuje se drugi ozbiljan dokaz.

- Koji?

- Smatraju oni, koje nazivaju ekstremistima i teroristima, da su upravo oni ti koji pokušavaju da zaustave teror, spašavajući narod svoj od kuge. I razlozi njihovi su ozbiljni. Drže da ceo svet spašavaju od pošasti koju donosi zapadni, nemuslimanski svet.

- Rekla si da su njihovi razlozi ozbiljni. Ništa nisam čuo o njihovim dokazima. Ako znaš o njima, ispričaj.

- Da, ispričaću. A ti pokušaj da proceniš, a potom reci, ko je u pravu od dve zaraćene strane. Otprilike sledeće po smislu govore duhovni učitelji svojoj pastvi muslimanskoj: »Gledajte ljudi, vidite li šta nam nevernici donose? Svet Zapada ogrezao je u izopačenosti društvenog morala, bludu. Oni svoje bolesti

užasne i našoj deci hoće da nakaleme. Zaustaviti moraju najezdu nevernika vojnici Alaha».

- Sačekaj, Anastasija, to su samo reči. U čemu su dokazi njihovi?

- Navode činjenice u kojima se saopštava da u zemljama Zapada, nemuslimanskim zemljama, razvrat, prostitucija i pederastija cvetaju. Razbojništva se događaju. I iz dana u dan sve više ljudi drogu koristi. I strašne bolesti ne mogu da se suzbiju – AIDS, na primer, alkoholizam.

- A kod njih, u muslimanskim zemljama, svega toga nema, šta li?

- Vladimire, u muslimanskom svetu, u zemljama muslimanskim, mnogo je manje pijanica i pušača. Nemerljivo je manje obolelih od SIDE. Kod njih ne opada natalitet i u poređenju sa drugim zemljama, mnogo je manje bračnih prevara.

- Proizlazi da su obe strane uverene da se bore za pravu stvar?

- Da.

- A šta je iza toga?

- Žreci smatraju da su sve učinili da započne rat svetskih razmera.

Ujedinile su se zapadne zemlje, hrišćani su zajedničkom nagodbom krenuli na muslimanski svet. Posle toga ujedinio se u borbi svet muslimanski. Ali, snage će biti neravnopravne: muslimani oružje savremeno nemaju. Tada će oni, videći kako ginu njihovi istoverci, početi da pripremaju na hiljade terorista, da bi prisilili zapadni svet da se zaustavi. Rat će početi, ali će biti zaustavljen, neće mu dozvoliti da se razbukti.

- Ko?

- Čitaoci tvoji. U njima se uobličava novi pogled na svet, drugačiji od onog koji je postojao u poslednjim milenijumima. U vizijama sada stvaraju svojim. Vizije kada počnu u stvarnost da se ovaploćuju, svi ratovi i bolesti će ustuknuti.

- Podrazumevaš da će do toga doći kada se započne sa stvaranjem naslednih imanja? Ali, kakve veze ona imaju sa obustavljanjem sukoba religiozno suprotstavljenih strana u celom svetu?

- Dobra vest o njima po svetu će se proneti. Progledaće opet ljudi cele Zemlje posle hipnotičkog robovanja, iz sna hiljadugodišnjeg probudiće se. Izmeniće način života svog i nadahnuto će izgrađivati svet Božanski na celoj Zemlji.

- Svakako, ako to počne da se dešava, pa još posvuda, svet će se istinski izmeniti. Znam da ti, Anastasija, snevaš o tome. Veruješ u svoju viziju i nikada je nećeš izneveriti. I mnogi ljudi su shvatili tvoju ideju, vezanu za zavičajne posede. Ti ljudi zaista počinju da delaju. Ali ti, Anastasija, ne znaš sve. Hajdemo! Idemo u moj stan, u moju radnu sobu. Sad ću ti pokazati nešto, pa ćeš videti, pojmiti sa čim se ti ljudi sukobljavaju.

- Hajdemo, Vladimire, pokazaćeš mi šta te je toliko uznemirilo.

Ko je za, ko protiv?

Kada smo ušli u stan, Anastasija je skinula svoju jaknu-vatirani kaputić, maramu i po njenim ramenima se rasu zlačana kosa. Ona blago zatrese glavom i stan se ispuni čudesnim mirisima tajge.

Uzeh stolicu i stavih je pored svoje naslonjače uz pisaći sto, te uključi kompjuter da uđem na Internet.

Ne znaju svi ljudi u Rusiji šta je to. Zato ću ukratko pojasniti. Internet je – informativna mreža koja se intenzivno razvija u mnogim zemljama sveta. Uz pomoć kompjutera se može ući u tu mrežu, preko telefonske linije se vezujući sa serverom. Server je – specijalni moćni kompjuter, koji sadrži mnoštvo svih mogućih informativnih podataka. Na većini servera je moguće raspoređivati i sopstvena saopštenja.

Vladimirski Fond kulture i podrške stvaralaštvu »Anastasija«, zajedno sa moskovskom firmom »Ruski ekspres«, takođe su napravili svoj server i svoj sajt, čiji je naziv – »Anastasia.ru«.

Na taj način čitalac, imajući kompjuter, može da pritisne na tastaturi određena slova i da uđe na naš sajt, da izrazi svoje mišljenje o pročitanoj, poslavši otkucano saopštenje, da se upozna sa mnjenjem ostalih čitalaca, da spori ili da razmatra neko pitanje.

Oni, koji nemaju sopstveni kompjuter, mogu da urade isto to u nekom od Internet klubova koji sada rade u svim oblasnim i lokalnim centrima, i verovatno, u većini gradova Rusije.

S vremena na vreme sam uz pomoć svog kompjutera i ja ulazio na Internet i upoznavao se sa mišljenjima čitalaca. Često to nisam mogao da činim, pošto nisam uspevao da odgovorim ni na svoju ličnu poštu. A na sajt »Anastasia.ru«, za poslednjih godinu dana je stiglo više od četrnaest hiljada saopštenja. Ljudi su razmatrali određena pitanja, vezana za Anastasijine ideje o naslednim imanjima. Predlagali su projekte poboljšanja Ustava, nameravali da sprovedu referendum po tom pitanju.

Sušтина Anastasijine ideje o dodeli svakoj porodici koja to želi, ne manje od jednog hektara zemlje za uređenje na njemu zavičajnog poseda, u obraćanjima Predsedniku, iznosila se podrobnije i potkrepljenije nego što sam to ja učinio u svom obraćanju, objavljenom u knjizi »Ko smo mi?«. Uostalom, procenite sami. Za one čitaoce koji nemaju mogućnost da uđu na Internet, navešću odlomak iz jednog obraćanja.

Otvoreno pismo
Predsedniku Ruske Federacije
Putinu Vladimiru Vladimiroviču

Poštovani Vladimire Vladimiroviču!

U godinama sovjetske vlasti, koje i sada mnogi pamte kao najbolje godine života, desilo se, po svemu sudeći, najstrašnije: mi, građani velike zemlje – Rusije, istorijski spojeni u moćnoj Državi, koja je izašla kao pobednik iz užasnog drugog svetskog rata, koja je uspela da u neverovatno kratkom roku obnovi ratom razrušenu ekonomiju, neosetno smo se i za nas same, pretvorili u... bezvoljne slabiće... gotovane, koje neko izdržava.

Vidite – svi smo odlazili na posao, uopšte ne brinući ima li slobodnih radnih mesta, primali stalnu platu, sa kojom se moglo normalno živeti. Slali smo svoju decu u škole i bili sigurni u njihovu budućnost. Znali smo da ćemo kada dođemo do godina za penziju, dobiti sigurnu penziju i spokojno provesti starost... Ta stabilnost i taj moćni totalitarni sistem uvalili su nas u opaku nevolju: navikavši na socijalnu pasivnost i socijalnu ravnodušnost – nemar, ne primajući više tako stabilnu materijalnu osnovu za život, počeli smo da negodujemo. Shvatate – nismo počeli da radimo i poboljšavamo svoj život, već smo prosto počeli da kudimo i psujemo na pasja kola postojeću vlast – svakog sledećeg Predsednika i narednu Vladu, smatrajući ih, samo njih, vinovnicima Sadašnjosti. Jer, mi smatramo da moraju da nam daju stabilna primanja, da vode brigu o našoj sadašnjosti i budućnosti. A mi ćemo naprosto živeti i uživati u životu... ništa ne čineći za održavanje te Stabilnosti i Blagostanja. Složićete se, kada postoji samo jednosmerno kretanje – to je parazitizam. Ukoliko hoćemo da dobijamo, ništa pri tom ne dajući za uzvrat – to je stav parazita.

I evo, dogodilo se ZAPANJUJUĆE: hiljade, desetine hiljada Rusa se pokrenulo u zanosu – SAZDATI, STVORITI!

STVORITI – prekrasan rascvetali kutak svoje Domovine – RUSIJE;

SAZDATI – prekrasnu Sadašnjost i Budućnost za sebe i svoju decu;

STVORITI – svoje Materijalno i Duhovno Blagostanje;

STVORITI – od Rusije najbogatiju i najnapredniju zemlju!

A nužno je tim ljudima za to, sve u svemu – maleni komadić zemlje od jednog hektara, i sigurnost – da im neće uzeti kasnije tu zemlju - njihov Zavičaj, gde će sazdavati za navek prostranstvo Ljubavi za sebe i svoju decu. PROSTRANSTVO LJUBAVI – koje će se stopiti iz svih rascvetalih kutaka goleme Rusije i svečano obznaniti celom svetu o veličanstvenom čudu – preporodu Velike Rusije!

Meni se čini da su se upravo sad u Rusiji stekle okolnosti, o kojima bi mogao da sanja bilo koji vladar, nazovite ga Predsednikom svoje zemlje: prilika, kada sami ljudi žele da rade i stvaraju za sebe, svoje materijalno i duhovno blagostanje, ne moljakajući od države ništa osim parcele zemlje i znaka sigurnosti, izraženog Zakonom.

Zar to ne predstavlja san bilo koje države – otkriti NEISCRPAN IZVOR bogatstva i blagostanja u sebi, pronaći SIGURNOST u samom sebi i nezavisnost, bez obzira na spoljne neprilike!

Uvaženi Vladimire Vladimiroviču!

Ja, kao i hiljade građana Rusije, još jednom potvrđujem svoju nameru da STVORIM svoj mali kutak Zavičaja, Rusije, da ga načinim rascvetalom baštom za mnoga pokoljenja potomaka.

Kao i hiljade građana Rusije, još jednom potvrđujem svoju nameru da dajem sve od sebe za dobrobit svoje porodice i za dobrobit svoje Domovine.

Kao i hiljade građana Rusije, prestao sam da nepromišljeno i burno kritikujem kako Vas, tako i našu Vladu, shvatajući složenost i odgovornost Vašeg posla.

Kao i hiljade građana Rusije, verujem u Vašu mudrost i dalekovidost. U to, da ćete Vi sa punom odgovornošću proceniti novonastale okolnosti.

Došlo je najzad vreme da se nađemo sa Vama u jednoj jednodušnoj zajednici, u zajednici istomišljenika, kad ćemo Vas POIMATI I PRIHVATATI kao bliskog prijatelja. Vi ćete osećati našu ljubav i podršku i sa ljubavlju ćete brinuti o nama, kao o poverenom Vam Narodu.

ZAJEDNO ĆEMO STVORITI SADAŠNJOST I PREDIVNU BUDUĆNOST NAŠE DECE, NAŠE RUSIJE!

*Vadim Panomarjov, građanin Rusije
20. jula 2001. godine*

Isto tako su oklevetali naše praroditelje

Jednom sam uključio sistem pretraživanja, koji po ključnim rečima nalazi sve sajtove koji koriste navedene reči. Ukucao sam reč »Anastasija«. Na monitoru je zasvetlela ogromna brojka: 246 ruskojezičkih servera, sa navedenim njihovim adresama. Još uvek ne verujući da se svi odnose na sibirsku Anastasiju, počeo sam po redu da ulazim na njihove sajtove i da se upoznajem sa njihovim sadržajem. Ispostavilo se – ogromna većina je pretresala, u manjem ili većem obimu, upravo sibirsku Anastasiju. Njene ideje su prihvatili na mnogim serverima pozitivno. Isprva me je ta činjenica veoma obradovala, ali, prodirući sve dublje u obimne informacije na Internetu, počeo sam neočekivano da nailazim na još neverovatniju činjenicu. Na nizu sajtova su bili smešteni izbori članaka iz štampe i anonimne izjave, koje su govorile o tome da je pokret, vezan za Anastasiju – sekta. Svi čitaoci knjiga su sektaši. Na jednom od sajtova je lakonski bio naveden spisak svih ili većine u Rusiji postojećih sekta, i među njima se skretala posebna pažnja na »Anastasiju« i one

koji je podržavaju. Po kojoj osnovi je bio napravljen takav izbor i ko širi takve glasine, nije se spominjalo. Naprosto se ukazivalo na utvrđenu, i navodno, svima davno poznatu činjenicu.

Članci i kratki izvodi iz raznih centralnih i lokalnih izdanja raspoređeni na odvojenim sajtovima, vrlo su nalikovali međusobno, i u njima se uvek izvodio jedan zaključak – pokret »Zvoneći kedri Rusije« - to je sekta ili biznis. Pokret »Anastasija« se izjednačavao sa takvim sektaškim organizacijama, kao što je »Aum šinrikjo«. Pričalo se o tome da su čitaoci – totalitarna sekta. Upotrebljavale su se takođe reči »mračnjaci«, »destruktivizam«. Nikakve opipljive činjenice se nisu navodile: prosto zaključak – i tačka.

Ne znajući tačnu formulaciju reči »totalitarizam«, otvorio sam Veliku enciklopediju i pročitao sledeće: »Totalitarizam – jedan od oblika vladavine, koji karakteriše potpuna kontrola nad svim sferama života zajednice, faktičko ukidanje konstitucionalnih prava i sloboda, represija nad opozicijom i neistomišljenicima (na primer, različite forme totalitarizma u fašističkoj Nemačkoj, Italiji, komunistički režim u SSSR).«

Eto kako oštro. Proizlazilo je da ja ili Anastasija rukovodimo istom takvom totalitarnom sektom, spremnom da obori vladu, ukine ustavne slobode i uvede fašistički režim. Ali ja uopšte ne rukovodim nikakvom organizacijom. Anastasija tim pre. Svih šest poslednjih godina radim samo nad knjigama, jednom ili dva puta godišnje istupam na čitalačkim konferencijama otvorenim za sve. Moja istupanja se snimaju na traku i svako ko želi može sa njima da se upozna.

Pa zašto onda, s kojim ciljem i od koga se plasira ta očigledna laž? Na primer, u jednom od novinskih članaka, u vladimirskom dodatku »Komsomolske pravde«, govori se da u knjigama Anastasija poziva ljude da napuste svoje stanove i odu u šume.

Kako je to moguće? – mislio sam. – Anastasija govori apsolutno suprotno. Evo njenih neposrednih reči: »U šume ne treba odlaziti, tamo gde si bacao đubre, prvo ga počisti«. Poziva ljude da stvaraju pored gradova svoja zavičajna imanja, postupno menjajući način života nabolje, prihvatljiviji za fizičko zdravlje i dušu.

Nemajući mogućnost da se sam upoznam sa ogromnom količinom informacija i tim pre da ih proučim, obratio sam se nekolicini poznatih stručnjaka-politologa da nezavisno jedan od drugog potanko ispituju okolnosti i daju svoje stručno mišljenje. Oni su za svoj rad zatražili poprilične nadoknade, pošto je svako morao da pročita svih pet knjiga, a takođe i opširnu informaciju razmeštenu na Internetu, vezanu za knjige. Morao sam da prihvatim.

Posle tri meseca sam dobio prvi izveštaj stručnjaka, a malo kasnije i od ostalih. Iznoseći svoje zaključke različitim rečima, nezavisno jedan od drugog pošto se nisu ni poznavali, izneli su otprilike jednaka mišljenja. Navešću ovde izvode iz jednog, tipičnog:

»...Protiv ideja iznetih u seriji knjiga »Zvoneći kedri Rusije«, sprovodi se sa određenim ciljem, jasno izražena kampanja sa namerom da se ne dozvoli njihovo rasprostranjivanje u našoj sredini...

Osnovne ideje knjiga jesu učvršćivanje države, dostizanje najvišeg stepena uzajamnog razumevanja u različitim socijalnim slojevima društva, kroz blagostanje svake pojedinačne porodice. Imućnost se dostiže na račun dodele svakoj porodici koja to želi - ne manje od jednog hektara zemlje na doživotno korišćenje. U kontekstu knjiga ta ideja zvuči dovoljno uverljivo, prevladava ostale. Dakle, protivnici, kakve god dokaze da navode, u stvari istupaju upravo protiv te ideje.

Sledeće pitanje, obuhvaćeno serijom knjiga »Zvoneći kedri Rusije« – Božanska suština čovekova, njegovo duhovno poreklo - može da izazove odbacivanje od strane mnogih religioznih konfesija. Glavna heroína knjiga tvrdi da rajski život treba da se stvara na Zemlji, čovekom samim. Čovek je večan, iz veka u vek on menja samo svoje fizičko telo. Sva priroda koja nas okružuje sazdana je Bogom, i to jesu Njegove žive misli. Samo dolazeći u dodir sa prirodom, čovek može da spozna promisao Božiju, suštinu svog predodređenja na Zemlji...

Ovakvo poimanje, njegova obrazloženost i uverljivost, ne mogu da ne izazovu odbacivanje, osobito među religioznim fanaticima, koji smatraju da je neminovnan smak sveta i prelazak, jednih u nebeski raj, drugih – u pakao. Takvo shvatanje odgovara mnogim ljudima, nesposobnim da izgrade svoj srećan život u uslovima zemaljskog postojanja.

Otpor idejama glavne heroíne serije knjiga »Zvoneći kedri Rusije«, Anastasije, ostvaruje se putem širenja u sredstvima informisanja glasina, o pripadnosti čitalaca koji su ispoljili inicijativu za ostvarenje u knjigama izloženih projekata, nekakvoj totalitarnoj sekti.

Takav potez nije izabran slučajno, pošto je on u stanju da distancira vlast od veze sa preduzimljivim čitaocima, od razmatranja njihovih opipljivih predloga, a takođe i od rasprava pokrenutih preko knjiga o problemima sa sredstvima masovnih komunikacija. Treba sprečavati rasprostranjivanje knjiga i ideja njima potaknutih. Neophodno je ukazati na tu činjenicu, da je suprotstavljena strana svoj cilj postigla. Po postojećim podacima, u mnogim administrativnim organima je proširena informacija o pripadnosti čitalaca sekti.

Nejasni su i veoma zagonetni ciljevi suprotstavljene strane.

Po pravilu, pri korišćenju prljavih tehnologija u takmičarskoj borbi kandidata za vlast, lako se ustanovljava naručilac. U ekonomskoj sferi, uslovljenoj nadmetanjima među pojedinim firmama, isto tako ne predstavlja veliki napor da se imenuje naručilac diskreditacije, a tim pre, cilj. On je uvek jasan – ukloniti ili iscrpsti suparnika.

Anastasija govori o novoj svesti čovekovoј, novoj meri života, promeni ustrojstva države na mnogo savršenijim osnovnim načelima.

Ko može da se protivi takvom stremljenju? Samo sile, zainteresovane za destruktivno stanje svake pojedinačne porodice, države i cele ljudske zajednice. Činjenica da postoje takve snage može se pratiti kroz njihovo jasno izraženo suprotstavlanje, sadržano u datom slučaju u organizovanju dejstava usmerenih kako protiv Anastasije, njenih ideja, tako i protiv čitalaca knjiga »Zvoneći kedri Rusije«. Dejstvuju oni, po svoj prilici, kroz njima neposredno potčinjene ili posredno, kroz strukture i pojedinačne osobe«.

Pokazao sam Anastasiji pojedine odlomke rasprava na sajtovima Interneta, pročitao joj zaključke stručnjaka u nadi da će je pogoditi, uznemiriti nastalo stanje i da će početi nekako da ga sređuje. Ali je Anastasija mirno sedela pored mene položivši ruke na kolena, a njeno lice nikakvu brigu nije izražavalo, već naprotiv, blago se osmehivala.

- Zašto se osmehuješ, Anastasija? – upitah – Zar te uopšte ne uznemirava to, kako kleveću tvoje čitaocice? Što blokiraju njihove početne pokušaje dobijanja zemlje za zavičajne posede?

- Mene veseli, Vladimire, nadahnuti poriv mnogih ljudi, njihovo poimanje suštine i značaja predstojećih ostvarenja. Pogledaj kako razumno izlažu svoje stavove i stvaraju planove za budućnost. I obraćanje Predsedniku su mnogo bolje, nego ti u svojoj knjizi, izrazili. I konferenciju sjajnog naziva se spremaju da održe – »Odaberi svoju budućnost!«. Veoma je dobro kada o budućnosti ljudi počinju da razmišljaju.

- Spremaju se, da. Ali, zar ne primećuješ kako ih sprečavaju? Kakav je lukav potez smišljen: nazvali su sve sektašima, te samim tim plaše narod, a administrativne organe su distancirali. Zar ne primećuješ to?

- Primećujem. Ma, ničeg dosetljivog i novog u ovakvom pružanju otpora nema. Upravo su na taj način bili uništeni kultura života i znanja naših praroditelja. I sada tamne sile dejstvuju starim metodama. Kasnije će još i provokacije sami smišljati, a potom će širiti zastrašujuće glasine. Tako je već bilo, Vladimire.

- Upravo tako – bilo. I oni su pobedili. I sama kažeš – zatrli su kuluru naših praroditelja. Izobličili istoriju. Znači da će i sada, dejstvujući proverenim načinima, pobediti. Ako već nisu pobedili. Kako je moguće da tako obično pitanje kao što je dodela zemlje, već godinu dana nije moguće rešiti. U redu bi bilo kada bi za nešto nepotrebno taj hektar zahtevali. Ali, nemoguće je dobijanje zemlje za stvaranje na njoj svog zavičajnog imanja, stvaranja normalnih uslova za život, ishranu. Eno, izbeglice pod šatorima u kampovima žive već više od tri godine. A da im je dat, onima koji to žele, po hektar zemlje, oni su za ove tri godine već mogli da opreme kuće, kako dolikuje ljudima. Mnogo sam razmišljao, Anastasija, o tome, kakve bi divovske promene u našoj zemlji mogle da se dese, ako se ne bi suprotstavljali, već pomagali ljudima koji čeznu da utemelje svoja imanja. Ali se tako lako pitanje o dodeli zemlje ne rešava.

Dobra vest

- To pitanje uopšte nije lako, Vladimire. Upravo ono povlači za sobom sveobuhvatne promene na našoj planeti i u Vaseljenu. Kada milioni srećnih zemaljskih porodica započnu svesno da preobraćaju planetu u rascvetalu baštu, harmonija će, zavladaвши na Zemlji, uticati i na druge planete i vasseljsko prostranstvo. Sada se sa planete Zemlje širi smrad koji ispunjava

dimom Kosmos. I na zemaljskoj orbiti prljavštine ima sve više. I zla energija dolazi sa Zemlje. Energija drugačija će se širiti, kada se svest zemljana izmeni. I blagodat, dolazeća sa Zemlje, drugim planetama će podariti pune života vrtove.

- Kako veličanstveno! A zar nije bilo kroz istoriju ljudskog roda takvih mogućnosti i pre? Jer, u Rusiji su i pre revolucije posedovali veleposednici svoje nasledne posede. I danas je u mnogim državama zemlja u privatnoj svojini. Kod nas takođe ima seljaka, kojima se dugoročno daje zemlja u najam. Ali se ništa dobro od toga ne zbiva. Zašto?

- Svesnosti nije bilo takve, kakva danas u Dušama i umovima ljudskim, izdancima Božanskim raste. To, što si nazvao lakim pitanjem, Vladimire, u stvari je najveća tajna, čuvana žrecima kroz milenijume okultne. U mnoštvu religija svih vremena o Bogu se govori, ali ni u jednoj od njih nije rečeno o očiglednom. Svesno opšteći sa Prirodom, opšti sa Božanskom mišlju čovek. Razumevati prostranstvo – znači Boga spoznavati. Pa čak i pomisao, maštanje o zavičajnom imanju, u kom je sve u skladu sa tobom, zbližavanje značajno sa Bogom u sebi krije, za razliku od mnoštva teško pojmljivih rituala. Vaseljske sve tajne će izaći na videlo pred čovekom. Iznenada će čovek otkriti mogućnosti svoje takve, kojih čak ni u pomislima danas nema. I postaće čovek uistinu nalik Bogu, onaj čovek, koji će svet oko sebe Božanski početi da tvori.

Promisli, zašto nigde to i ne spominju mudraci. Sve je to zato što će čovek, spoznavši suštinu svoju zemaljsku i moći svoje, oslobođen biti od okultnih čini. Iščežuće vlast žreca. Niko, ništa neće moći da vlada čovekom koji je oko sebe prostranstvo Ljubavi saznao. I neće sudija, grozan i strog, Tvorac biti takvom čoveku, već otac i prijatelj. Eto, zato je mnoštvo podvala kroz vekove stvarano, da bi se čovek od najvažnijeg svog predodređenja odvuкао. Zemlja! Tako lako pitanje, kažeš. A ti promisli, zašto stoleća prolaze, a rođenu zemlju čovek nema? Eto, ti si o posednicima, spahijama pričao. A oni su, imajući zemlju rođenu, na njoj prisiljavali druge ljude da rade, kako bi što je moguće veću dobit izvukli iz svoje zemlje. Oni, koji su radili ne na svojoj zemlji, sa ljubavlju se nisu mogli prema njoj odnositi. I seme se bacalo u zemlju često sa mržnjom, i zlobno je nicalo. Hiljadama godina su se skrivale od ljudi jednostavne istine - očinsku zemlju prinudnim putem tuđe ruke i misli ne smeju doticati. Vladari iz vremena raznih parcele su ustupali ljudima, ali tako da je ljudima bio nejasan smisao zemaljskih postupaka.

Ako bi se dalo čoveku malo zemljište, na primer, četvrt hektara, na njemu porodica ne može da stvori oazu koja će joj služiti ne iziskujući napora. Velikom po površini parcelom, ne može čovek samostalno svojom mišlju da upravlja, te će pozvati pomoćnike i tuđe misli privući. Tako su dosetljivošću, lukavstvom, od najvažnijeg sve vreme odvlačeni ljudi.

- Pa šta proizlazi, da ni jedna religija, za hiljade godina, nije pozvala ljude oaze Božanske na zemlji da stvaraju? Naprotiv, sve vreme su od zemlje ljude nekuda odvlačili. Ispada da su oni...

- Vladimire, reči uvredljive o religijama ne izgovaraj. Otac duhovni tvoj, monah Feodorit, doveo te je do današnjeg dana. I sreli smo se jednom ti i ja, umnogome zahvaljujući Njemu. Danas je nastupio dan, kada je nužno da promisli cela pastva verispovesti različitih, kako vođe duhovne od zla spasti.

- Od kakvog zla?
- Onakvog, kakvo se događalo u prošlom veku. Kada su uništavali ljudi hramove i u smrt slali sveštenike različitih vera.
- Imaš u vidu vreme sovjetske vlasti, ali sada je demokratija, sloboda veroispovesti, i vlasti se ispravno odnose prema svima, pa, u najmanju ruku, prema osnovnim religijama. Kako bi se odjednom, tek tako mogli ponoviti događaji iz prošlosti?
- Pažljivije na današnje događaje baci pogled, Vladimire. Poznato ti je da su se mnoge zemlje ujedinile u borbi protiv terora?

- Da.
- One su druge zemlje koje izazivaju terorizam označile. I imena pokretača su navedena. Između ostalih, optužile su vođe duhovne, verske lidere. Na njih je objavljena hajka, koju obavljaju specijalne jedinice. Ali, to je tek početak. Već postoji, i to ne samo jedan izveštaj vladarima velikih i malih zemalja, u kojima se razotkriva suština religija mnogih. U izveštajima tim se kroz mnoštvo primera, govori o tome da su ratove na Zemlji i teror, one – religije, iznedrile. Izveštaji su pripremljeni. U njima su tačno i uverljivo analitičari sve izložili. Nadalje će se postupno obnarodovati činjenice o mnogim zlodielima, podsećajući ljude na beskonačni niz hrišćanskih ratova, intrige, izopačenosti i gramzivost među sveštenicima okultnim. Kada sazri u mnoštvu ljudi gnev, mogu pogromi sveopšti započeti i rušenja hramova. Sada pokušavaju da zaustave religiozni ekstremizam sveštenici religija mnogih, i izjavljuju da ekstremisti nemaju nikakve veze sa njima, i osuđuju ekstremizam otvoreno. Njihove izjave se, zasad, prihvataju. Tačnije, prave se vladari da, navodno, ne shvataju... i da ih te izjave zadovoljavaju. Međutim, u izveštajima tajnim već je naznačeno: religije programiraju ljude, nevažno kakvim predlozima. Predlozi mogu biti korisni i pozivati da se tvori dobro delo. A vera u ono što nije doživeo čovek, pri tom je poslušno prihvatajući kao istinu od propovednika, uvek nosi ono, što ostavlja mogućnost preusmeravanja zakodiranog vernika. Po volji propovednika, od verujućih ljudi se lako može načiniti terorista-kamikaza. I kao potvrda zaključku ovakvom, u izveštaju tajnom su navedeni različiti dokazi iz prošlog i sadašnjeg vremena. Vladari će se prikloniti uskoro ovakvom stavu – da odaberu jednu veru i da je stave pod potpunu kontrolu. Sve ostale će proglasiti rušilačkim i uništiti. Potom, ako ne uspeju da u jednu religiju sve narode uvuku, onda će uništiti sve religije, makar u svojim zemljama. Odluka ovakva će do rata neprekidnog dovesti. Ratu ovakvom je već, činjenica je, položen kamen temeljac, on se već vodi. Treba ga prekinuti. To se može učiniti samo na jedan način – u duhovne vođe poimanje treba uliti: samo vest dobra, može mir na celu Zemlju vratiti. Oni koji prihvate glas dobra, u velikim i malim hramovima će ga izgovarati, ispunjavajući hramove mnoštvom ljudi. Oni, koji ga ne prihvate, naći će se u opustošenim i urušenim hramovima.

- Kakvu vest imaš u vidu, Anastasija? Nekako jednostavnije objasni.

Oni, koji sebe duhovnim učiteljima nazivaju, o Bogu govore i u savremenim školama decu uče, treba da prepoznaju kao značajno bogougodno delo stvaranje Ljubavnog prostranstva na imanju sopstvenom, svakoj porodici

živećoj na Zemlji. Da priznaju, i u hramovima zajedno sa parohijanima, projekte budućih naselja stvaraju. Da zajedno sa ljudima nastoje da znanja vrata praizvora. Da izmaštaju, posebno **razmotre**, i do najmanjih sitnica usavrše projekat. Neće samo jednu godinu uzeti proces mislenog stvaranja. Potom, kada sve počne da se ovaploćuje na Zemlji, u skladu, u istinskom i Božanskom prostranstvu će ljudi živeti.

- Anastasija, shvatio sam. Želiš da u svim hramovima različitih religioznih pravaca, u školama i višim školama, počnu brižljivo da upoznaju prirodu. Da pojme nauk stvaranja zavičajnog dobra po osobitom projektu. Pretpostavimo da to zaista može da ujedini razne religiozne konfesije, ne na rečima, već na delu.

Recimo, to zaista može da probudi ljude iz hipnotičkog sna, da obustavi terorizam, narkomaniju i mnoge druge negativne procese u društvu.

Pretpostavimo. Ali... Na koji način ćeš uzmoći da ubediš sve patrijarhe, sva sveštena lica, a pri tom iz različitih duhovnih konfesija? Kako ćeš uspeti da uveriš sve svetske obrazovne institucije? Ti mnogo toga uspevaš, Anastasija, ali to o čemu govoriš sada, potpuno je neostvarivo.

- Ostvarivo je. Drugi više nemaju put.

- Ma, to ti tako smatraš. Samo ti. To su samo tvoje naivne reči.

- Ali, Onaj koji mi dozvoljava da izgovaram, kako ti kažeš, Vladimire, te reči naivne, nenadmašnu snagu poseduje. Seti se, pre više od sedam godina sam ti, tada još preduzetniku, prutićem nacrtala slova na pesku pored jezera u tajgi.

- Da, sećam se, pa šta?

- Odjednom si knjige počeo da pišeš, mnoštvo ih ljudi već čita. Šta misliš, zasluga za to, čija je? Peska pored jezera, ili prutića kojim sam ti crtala, ili reči koje sam izgovarala, ili je tvoja ruka sama sve knjige stvorila? Potom je poezija u srcima ljudskim mlazom zavetnim pokuljala. Ko je bio glavni Stvaralac svega?

- Ne znam, možda su sve okolnosti nekako uticale.

- Poveruj mi, Vladimire, molim te. Shvati. Iza svega što se stvorilo, Njegova je energija bila. Ona je srca ljudska nadahnjivala. Ona će nastaviti da ih nadahnjuje.

- Moguće, ali je nekako teško poverovati da će duhovna lica početi da delaju onako, kako ti govoriš.

- Moraš verovati u to. I uobličavati dobro stanje u sebi, tada će se ono i ovaplotiti. Tim pre što ti više nije teško da to učiniš. Priseti se, dolazio je kod tebe iz seoske crkve sveštenik pravoslavni, da podrži tvoj klonuli duh. Drugi sveštenik je tvoje knjige kupovao za svoj novac i sam po zatvorima raznosio. I tvoj otac Feodorit ti je o mnogo čemu govorio... Sećaš li se?

- Da.

- Shvati još i to: nisu podjednaka kod služitelja crkvenih poimanja sveta. Naći će se oni, koji će vest dobru prineti.

- Da, mislim, naći će se. Ali će biti i drugih, koji će početi da pružaju otpor. Uz to, žrec vrhovni, o kom si ispričala, i pomoćnici okultni njegovi, još će nekakvu podvalu smisliti.

- Smisliće, svakako, ali će sada svi pokušaji tamnih sila uzaludni biti. Proces započeti već je nepovratan. Doživeće ljudi raj zemaljski. Reči naivne,

kažeš, izgovaram. Vidi, obične dve reči sad ću izgovoriti – i deo tame svetlošću će biti obasjan. Oni koji ostanu neka drhte od straha, skrivajući imena svoja, priliku ovaploćenja na javi gube. A reči su sasvim obične: »KNJIGA ZAVIČAJNA«.

ZAVIČAJNA KNJIGA

- Zaista, reči su obične i nejasno je zašto bi sve sile tame od njih trebalo da uzdrhte?

- Onoga se boje, što stoji iza tih reči. Znaš li ko će napisati tu knjigu? I koliko će biti u njoj strana?

- Koliko strana? Ko će ih napisati?

- Vrlo malo dana će proći, i stvaraće Zavičajnu knjigu, svojom rukom pisati, stranice ispunjavajući, milioni očeva i majki na različitim krajevima Zemlje. Biće ogroman broj – knjiga zavičajnih. I u svakoj Istina, dolazeća iz srca, za decu svoju. Lukavstvu mesta u knjigama tim neće biti. Pred njima će istorijska laž pasti.

Zamisli, Vladimire, šta bi se desilo, kada bi mogao da uzmeš danas u ruke knjigu, koju je lično tebi, daleki predak tvoj započeo da piše. Potom sledeći nastavio, posle tvoj deka, tvoji otac i majka.

Čita danas čovek knjige među kojima je mnoštvo i onih, koje se pišu sa određenim ciljem - istoriju, suštinu života izobličavajući. Zbunjuju čoveka u prostranstvu posebno mnogi postulati lažni. Ne može se odmah u tome snaći. Ali odmah postaje jasno, kada pročita sin knjigu praroditelja svojih, ocem i majkom nastavljenju, lično za njega.

- Ma, Anastasija, sačekaj, ne ume svako knjige da piše.

- Uspeće svako, ako potrebu oseti. Ukoliko hoće da zaštiti decu svoju, i sebe u budućnosti od postulata lažnih. U vedsko doba, svakim ocem i majkom je pisana knjiga nasledna, za buduću svoju decu i unuke. Ta knjiga se sastojala ne od reči, već od dela. Prostranstvo sazdana deca su mogla da čitaju kao knjigu, i da shvataju postupke i pomisli roditelja svojih, i bili su srećni, preuzimajući uspešno prostranstvo. U toj knjizi nije bilo samo jednog – u njoj nije bilo opomene deci o okultnom svetu.

Sveznajući veduni, nisu znali o njemu. Sada, kada je celo čovečanstvo pogubne pojave okultnih postulata na sebi moglo da oseti, od njih će decu svoju moći da zaštiti.

I neka još uvek nema imanja u proleće rascvetalih, ali pomisli o njima već žive u mnogim ljudskim Dušama. O namerama svojim knjigu deci treba početi pisati.

- A zašto svaki roditelj da piše? Evo, knjige pišem o imanjima, arhitekta iz naselja Medvedkovo nad projektom celog naselja radi, na Internetu se ta tema burno razmatra, zar to nije dovoljno?

- Nedovoljno je, Vladimire. Nastalo stanje pažljivije osmotri. Pišeš knjige, ali i drugi pišu kao protivteg tvojim. Knjiga je toliko, da čovek sam za život jedan ni polovinu neće uspeti da pročita. Pa se još i bujice informacija na čoveka svakodnevno obrušavaju, a nisu iz knjiga. Čini se da su raznovrsne, međutim sve informacije o jednom te istom govore – okultni, nestvarni svet opravdavaju, slave. Na svet iznova došavšem, šta može pomoći da razluči - gde

je Istina, a gde laž? Svetinja najvažnija pomoći će porodici u tome – Nasledna knjiga. Otac i mati će napisati u njoj sinovima i kćerima svojim o tome, šta se najvažnije za sreću u životu mora stvoriti. Nastaviće deca Zavičajnu knjigu. Mudrije i istinitije knjige neće biti za porodicu na celoj Zemlji. Sva znanja praihvora u nju će se sliti.

- Ma, kako se mogu znanja praihvora obreti u knjizi, koju će započeti da pišu današnji ljudi? Kako da dođu do tih znanja? Pričala si da je kultura naših predaka, njihove knjige, da je sve bilo uništeno.

- Oni, koji započnu da pišu, nose ta znanja u sebi. Ona se u svakome čuvaju. Kada se zamisle ljudi i započnu pisanje ne za bilo koga, već za decu svoju, sva znanja praihvora će se u njima svesnošću rasvetliti.

- To znači, pre nego što se piše, isprva je nužno razmišljati, da bi u knjizi od prvih stranica odmah mudre misli bile iznete?

- Strane prve prividno obične mogu biti.

- Kakve, na primer?

- Kada se rodio čovek koji je započeo da piše Zavičajnu knjigu. Koje su mu ime dali. Zašto je, sa kakvim mislima počeo perom stranice najvažnije knjige da dotiče, šta je nameravao u budućnosti da stvara.

- Takvu knjigu lako započinje da piše onaj, ko je, na primer, glumac slavan bio, ili gubernator, ili naučnik, preduzetnik uporni. A šta će onaj ko je naprosto živio? Radio je čovek, na primer, jedva sastavljajući kraj s krajem, da bi za hleb i odeću zaradio. Šta deci svojoj on može da napiše, kakve savete da da?

- Vladarima današnjim, i onima koji pred ljudima blistaju u svetlosti slave, i onima koji mnogo novca zarađuju, teže će biti u budućnosti pred decom odgovor da brane. Dela koja su postojala, ljudi brzo zaboravljaju. Ali ono, što je u budućnost čovek uneo, oćeniće buduća pokoljenja. Ti ili bilo ko drugi, zar se često prisećate prošlih gubernatora, glumaca poznatih ili preduzetnika?

- Ne baš često, taćnije, o njima uopšte ne razmišljam. Čak ni prezimena njihova ne znam. Ali će se deca njihova sa ponosom sećati dela svojih roditelja.

- I deca će nastojati da ih zaborave, stideći se pri pomenu imena roditelja svojih.

- Zašto treba da se stide?

- Mogućnosti ogromne je roditeljima pružila sudbina, ali nisu uzmagli da spoznaju: mogućnosti se uvek daju da bi se budućnost stvarala. U životu svom jednom, drugi da stvori život čovek mora da nastoji. Tada će se ovaplotiti iznova i većno živeti.

Imanje i Ljubavi prostranstvo da osmisli, može svaki čovek već danas, projekat svoj da stvori i pobrine se da zemlju uzme: malo sadnica drveća ili semenja drveća naslednog na toj zemlji da odneguje. Iako ne uspe čovek šumarak da odneguje, ogradu zelenu, baštu prekrasnu, iako siromašni stari čovek čak ni temelj kuće ne uspe da položi, ali će uspeti u Knjizi Zavičajnoj da napiše unucima, deci svojoj: »Siromašan sam bio, pod starost sam počeo da razmišljam o smislu života, o tome šta sam deci svojoj dao. Projekat prostranstva roda našeg sam sazdao, za vas, deco moja, u knjizi sam ga opisao.

Sam sam uzmogao, stigao plodonosnih devet stabala da posadim u bašti, ali je drvo samo jedno na mestu onom, gde šumarak treba da bude«.

Proći će godine, unuk će knjigu tu čitati i prisetiće se deke. Prići će moćnom, veličanstvenom kedru ili dubu, rastućem među mnoštvom drugog drveća na zemlji dobra očinskog.

Vinuće se u prostranstvo unukova misao, Ljubavlju i blagodarnošću ispunjena, stopiće se sa dekinom mišlju, i tada će plan novog života za dvoje doći na svet. Život u večnosti čoveku je dat potpuni. Ovladavanje Zemljom, planetama vaseljenskim, nije ništa drugo do preinačavanje samog sebe.

Pomoći će Zavičajna knjiga da se dobra vest preda potomcima, a Duši onoga ko je započeo da piše, pomoći će da se iznova na Zemlji ovaploti.

- Ti, Anastasija, tako veliki značaj pridaješ toj knjizi, da sam i ja pozeleo da počnem da je pišem svojim potomcima. Intuitivno osećam, u tvojoj ideji o knjizi, uzvišeno se krije i čudesno. Neverovatno, kakav naziv – »Zavičajna knjiga«, »Knjiga Baštine«, »Najsvetija knjiga za porodicu«. A na čemu se može pisati? Na običnom papiru će se tako brzo raskupusati, istrunuti. I ukoričene sveske i albumi primitivno uvek izgledaju. Pa, ako je knjiga namenjena potomcima, ako, kako ti kažeš, ogroman značaj ta knjiga ima, onda i hartija i povezi moraju biti odgovarajući. Šta misliš, kakav?

- Takav, na primer – i pogledom ukaza na knjigu koja je ležala na mom stolu. Pogledah u pravcu njenog pogleda, i u trenu sam držao u rukama izuzetnu...

Pre izvesnog vremena, Sergej iz Novosibirskaja mi je poslao knjižicu »Anastasija«. Uobičajen izdavački povezi je bio odrezan, a stranice stavljene u druge... htedoh reći, korice knjige, ali se to, u šta su bile umetnute strane, koricama nije moglo nazvati. Sibirski znalac je stvorio čudesno umetničko delo. Omot, uključujući i poleđinu knjige, bio je izrađen od vrednih vrsta drveta. Po ivicama – bukovina, sredina – kedar. Svi detalji su bili ulepšani najfinijom rezbarijom: ornamentom, tekstom i slikama. Sve to teško da se moglo nazvati običnom rečju: »korice«. Verovatno bi tačniji naziv bio – riza*. Prednji i zadnji deo čvrsto su bili spojeni korenčićem, a sa druge strane – malenom kopčom. Svi detalji su bili izuzetno tačno podešeni jedan u drugog. U zatvorenom obliku, stranice su se idealno spajale gornjim i donjim bridom, ne dozvoljavajući papiru da se izvitoperi pri povećanoj ili umanjenoj vlažnosti. Nisu se deformisali čak ni na promaji, za razliku od drugih knjiga koje sam stavljao pored ove zbog poređenja. Mnogi, koji su videli ovo delo, dugo bi ga držali u rukama, razgledajući ga ushićeno.

Prateći Anastasijin pogled, uzeh u ruke knjigu u drvenom povezu, osetih njenu toplotu i shvatih. Spoznao sam, možda, zahvaljujući tom čudesnom delu, neverovatnu važnost Zavičajne knjige, o kojoj je govorila Anastasija.

Ona je skromno sedela na stolici pored mene, mirno položivši ruke na kolena. A u meni je iznikao osećaj, da je ona mudrija od svih žreca koji vode svoje dinastije od dalekih davnina, mudrija od savremenih analitičara. Svojom mudrošću i čistotom pomisli, kadra je da pobedi sve negativne pojave ljudskog

* riza – okov na ikonama

društva. Otkud u njoj takve moći? Kakva škola, koji sistem vaspitanja je u stanju da obdari čoveka nečim sličnim?

Trebalo je osmisлити tako originalan, neverovatan potez sa Zavičajnom knjigom! Nesvesno sam brzo počeo da razmišljam i... Procenite sami to što je ona smislila.

Niko nije mogao da se suprotstavi bujici svih mogućih uticaja koji se obrušavaju iz minuta u minut na ljude u raznim zemljama, a u prvom redu - na našu decu.

Uticaji! Neprekidno na televiziji nastupaju najuspešniji, da bi navodno razonodili publiku, a u stvari pokazujući kako se savršeno može obezbediti lično blagostanje na račun nasilja.

Uticaji! Kako je divno biti poznata pevačica, blistati pod svetlostima reflektora i aplauza, odlaziti na prijeme u raskošnim automobilima. – Uticaj! Drukčije, uporedo sa tim, treba pokazati i ostale, znatno duže vremenske intervale iz života tih ljudi. Užasno težak svakodnevn rad, neprekidne intrige šou-konkurenata, neprestane svakojake napade zavidljivaca i onih koji žele da zarade na poznatoj ličnosti, iz takozvanog »slobodnog« novinarstva.

Čudovišni uticaj – agresivna, dovitljivo zamišljena reklama, spremna da izreklamira sve što vam je drago, samo da se plati.

Uticaj! Neprekidne vesti o svakakvim međunarodnim dobrotvornim fondovima, političarima-čudotvorcima – i ljudi stiču utisak da je samo zahvaljujući njima u domovima toplo, da su svi siti, žive lagodno i udobno. I kada se ohlade u nekoj kući radijatori, ljudi više i ne pokušavaju da razmišljaju o tome kako da izmene svoj život, postanu nezavisni od centralnog grejanja, vodovodne mreže, elektrodistribucije. Ljudi kao sumanuti izlaze na ulice sa parolom: «Dajte!». Uticaj sopstvene bespomoćnosti! Sugerišu se lažni postulati i odraslina, i deci.

Deca! O kakvom se vaspitanju dece može uopšte govoriti, ukoliko svi mi – roditelji – stojimo po strani od tog vaspitanja? Dozvoljavamo nekima, u nekakvim ustanovama, da pomažu pri rađanju naše dece. Kasnije dozvoljavamo da ih neko uči u obdaništu, školi. Dozvoljavamo da se izlaže pred njima, na mnogobrojnim tezgama, pornografska literatura, otvorenog i prikrivenog oblika.

Dozvoljavamo nekome tamo da preporučuje našoj deci knjige, udžbenike. Dozvoljavamo da neko oblikuje za njih televizijske programe. Kome? Kome odgovara da drži celokupno vaspitanje naše dece u svojim rukama? Može biti, nije važno kome dozvoljavamo. Možda je važno to, da mi osećamo svoju potpunu bespomoćnost i ništavnost? Osećamo nemoć da zaustavimo bahanalije. Ma, to nije istina! Svaki roditelj to može da učini! Ukoliko hoće. Ukoliko se zamisli. Zavičajna knjiga! Sjajno smišljeno! Kraj je bahanalijama mešetarskog uticaja. Neka ta terevenka još malo trenira, prikaže sebe. Ali, uzeće uskoro u ruke čovek Zavičajnu knjigu, a tamo je napisano rukom deke, bake, oca, majke – u čemu je predodređenje čovekovo. Mi, današnji roditelji, sigurno ćemo uspeti da shvatimo u čemu je ono. Sigurno! Mi smo iskusni, već smo mnogo toga videli, čuli i osetili na sebi. Treba samo malo da zastanemo, da okrenemo leđa bujicama uticaja i da sami svojom glavom promislamo. Neizostavno mora da se zamisli svaki roditelj. Sam! Isključivo sam! Beskorisno

je tražiti odgovore na pitanja o smislu života u najmudrijim knjigama prošlih stoleća, koliko god da se te knjige veličaju i reklamiraju. Beskorisno je tragati za odgovorima u delima mudraca koja se veličaju hiljadama godina.

Oni – mudraci – bili su istaknuti propovednici i mesije. Pokušavali su da propovedaju i pišu svoje radove za buduća pokoljenja. Ali, ni jedan! Ni jedan od tih značajnih radova mi nikada nećemo videti. Majstorski su uništeni. To se lako može shvatiti, ukoliko se zastane i razmisli.

Prosudite sami, promenivši mesto samo jednoj zapeti u nevelikoj rečenici, može se izmeniti smisao rečenog. Pamтите li čuveni primer: »Pogubiti ne treba, pomilovati!« - »Pogubiti, ne treba pomilovati!« A koliko je sličnih izmena izvršeno u delima drevnih mislilaca?! Učinjeno smišljeno, ali i nehotice prepisivačima, prevodiocima, izdavačima i istoričarima. Ne radi se samo o premeštanju rečeničkih znakova interpunkcije, uklanjala su se poglavlja, stranice, pisala sopstvena tumačenja. Sve u svemu, živimo u nekakvom opsenarskom svetu. Čovečanstvo neprekidno ratuje. Ljudi mahnito istrebljuju jedni druge i ne mogu da shvate, zašto se ne završavaju ratovi! A kako se oni mogu završiti, kada čovečanstvo ni jednom nije usmoglo da ustanovi začetnika rata? Nije usmoglo zato, što ne misleći samostalno, prihvata uliveno kao istinu.

Ko je započeo Drugi svetski rat? Ko je vodio osvajački rat? Ko je odneo pobedu? Celoj svetskoj zajednici je jasno: rat je započela hitlerovska Nemačka na čelu sa Hitlerom. Pobedu je odneo Sovjetski Savez na čelu sa Staljinom. I ta poluistina, a tačnije besmislica, prihvaćena je od većine kao apsolutna, svima jasna istorijska činjenica.

Tek malobrojni istoričari - naučni istraživači ponekad spominju duhovne učitelje Hitlera, na primer, ruskog lamu Guđijeva, delujućeg kroz Karla Haushofera. Još jednog duhovnog učitelja Hitlera – Ditriha Ekarta. Poznati su istoričarima i kontakti tih duhovnih učitelja sa onima iznad njih, mnogo višeg ranga. Odjednom, od tog mesta, imena i prezimena više niko nije navodio, sem što kazuju istraživači da tragovi vode na Himalaje i Tibet, te do tajnih i otvorenih okultnih zajednica postojećih u Nemačkoj, kao i to da je Hitler u njima bio.

U Nemačkoj su bile osnovane organizacije »Nemački red«, društvo »Tule«. Simbol ovog drugog je bila svastika sa vencem i mačem.

Neko je otvoreno i sa jasno određenim ciljem, uobličio u Nemačkoj svojevrsnu, dotad nepoznatu ideologiju. Odgajao je u ljudima određeni tip pogleda na svet. Kao rezultat – rat svetskih razmera, masa ljudskih žrtava, Međunarodni Nirnberški proces, na kom su sudili saborcima Hitlerovim. Ali su se na sudu pojavili obični vojnici, pa čak iako su bili u činovima generala ili feldmaršala, oni su svejedno bili vojnici, uključujući i Hitlera. Vojnici nevidljivog žreca koji je stvorio ideologiju. A on – glavni strateg i organizator – čak nije ni spomenut u sudskim zapisnicima. Ko je on? Ko su njegovi najbliži, tajni saradnici i pomoćnici? Zar je uopšte važno imati jasnu sliku o njima? Važno je! Izuzetno važno! Jer, upravo su oni zamislili rat. A ostajući u senci, oni će ga započeti iznova. Sa znanjem stečenim kroz praksu, novi ratovi će biti još dovrtljiviji i još širih svetskih razmera.

Šta su oni u stvari hteli, započevši Drugi svetski rat? Možda nas razumevanje sledeće činjenice može približiti odgonetki?

Za ideologe nacizma, postojećeg u to vreme u Nemačkoj, organizacija »Anenerbe« je sakupljala drevne knjige po celom svetu. Pre svega su ih interesovala drevnoruska izdanja prehrisćanskog perioda. Na čudan se niz nailazi: Himalaji, Tibet, lame, tajna društva, a kao rezultat –povećana sklonost ka znanjima naših predaka iz mnogobožačke Rusi. Nama su ona bila nepotrebna, a nekome od životne važnosti. Zašto? Kakve tajne čuvaju u sebi ta znanja? I one su očigledno mnogo jače, te tajne, od svega onoga što znaju tibetanski monasi. Ali, kako doznati bar jednu od tih tajni? Samo jednu! I ukoliko se ona pokaže značajnom, kakav se onda izgubljeni svet može razotkriti pred današnjim ljudima, ako budu objavljene još neke ili sve? Ma gde, u kojim milenijumima tražiti odgonetku? Rim! Drevni Rim! Nešto se i tamo takođe dešavalo čudnovato pre četiri hiljade godina. Čudnije od osvajачkih pohoda rimskih legija. Ah, da! Evo ga to, neverovatno! Rimski senatori, visoko plemstvo toga vremena, držeći robove, iznenada su počeli da daju svojim robovima koji umeju i žele da gaje na zemlji prehrambene proizvode... Počeli su da im daju zemlju - na doživotno korišćenje, sa pravom prenosa po nasleđu. Porodici roba su dodeljivana sredstva za izgradnju kuće. Porodicu roba nije bilo moguće predati drugom gazdi bez njihove zemlje. Ona – zemlja – bila je neotuđivi deo porodice roba.

Otkud to da su se odjednom robovlasnici odlučili na tako čovečan i nesebičan čin? Iz dobrih, blagorodnih pobuda, ili su oni nešto dobijali u zamenu? Dobijali su – deset procenata prinosa na svom stolu. Bez svake sumnje, to je bio najmanji namet od svih poznatih nam epoha. Iskrsava pitanje: zašto se rimska aristokratija odlučila na nešto tako? Jer, robovlasnik je mogao da natera svoje robove da rade u znoju lica svog na poljima, i da uzima sebi onoliko koliko mu se prohte. Kad, ne! Zašto? Ma, zato što su u mnogobožačkom Rimu još uvek bila sačuvana vedska znanja. I znali su patriciji, senatori: jedan te isti proizvod, uzgajan robom ne na svojoj zemlji, žestoko se razlikuje od onog koji se odgaja na sopstvenoj zemlji i neguje sa Ljubavlju.

Tada su isto tako znali da sve, rastuće na zemlji, nosi u sebi i psihičku energiju. Da bi čovek bio zdrav, nužno je upotrebljavati za jelo dobre plodove. O tome se govorilo i u nekim drevnim knjigama Aleksandrijske biblioteke koja je bila uništena. Kakva su još znanja, kakva je mudrost bila zatajena skupa s tim knjigama? Anastasija kaže da je moguće vratiti u život znanja i svu mudrost, počev od praizvora, u sebi. Svako može to da učini. Želim da verujem u takvu tvrdnju, ali ne verujem sasvim. Gde naći dokaze da je to moguće, kakve činjenice izvući iz pamćenja, da bi joj se do kraja poverovalo?

Prisetiti se svega što se doznalo od oca i majke, što je predavano u školi, pročitano tokom celog života? Ali nema u uspomenama nepobitnih, apsolutnih dokaza. Prisetiti se svega što je kazivao duhovni otac Feodorit? On nije baš mnogo govorio, više je slušao i knjige mi davao da čitam drevne, ali ni tamo nije bilo dokaza. Ma, kako? Kako može savremeni čovek odjednom da pronađe u sebi ta skrivena znanja praizvora? Može!!! Ipak postoje, verovatno, u

uspomenama svakog čoveka, značajni primeri i dokazi! U svojim sam našao jedan.

Dobra i pažljiva baka

Baka! Moja baka je bila volšebnica. Ne iz bajke, već stvarna, istinska, bela čarobnica. Stari možda pamte njena neverovatna čudesa. Živela je u Ukrajini, u selu Kuznici, Gorodnjanskog okruga Černigovske oblasti. Zvali su je Jefrosinja, a prezime – Verhuša. Jednom, u ranom detinjstvu, prisustvovao sam njenim čudima.

Tada skoro ništa nisam shvatao u njima, ali sada mi je postalo jasno apsolutno sve. O Bože, kakva jednostavnost u najzagonetnijoj neverovatnosti! Mislim da bi polovina današnjih ljudi, osobito iscelitelja, mogla lako da dostigne njene rezultate. Ako bih malo detaljnije, evo šta se desilo.

Celo najranije detinjstvo sam proveo u ukrajinskom selu, u maloj belojskoj kućici pokrivenoj slamom. Obožavao sam da posmatram kako trčkara, radi kod peći moja baka. Jednom, sporečkavši se sa nekim od vršnjaka, čuo sam uvredljivo: »A tvoja baka je čarobnica!« Ostali su odmah počeli da brane moju baku: »Mamica moja kaže, ona je dobra«.

Ne jednom sam video kako baka leči ljude. Nisam pridavao tome nikakvu važnost. U tim vremenima u selima je bilo mnogo vidara. Nekome je bolje polazilo od ruke lečenje jedne bolesti, drugome – druge. I nikoga nisu nazivali vračem. Ali se sposobnosti bakine nisu uklapale u uobičajene okvire vidarstva. Moja polupismena baka, kako se pokazalo, sa lakoćom je izlečila mnoge životinje. Činila je to, gledano spolja, neverovatnim načinom. Na dvadeset četiri sata bi iščezavala zajedno sa bolesnom životinjom, potom se vraćala sa već izlečenom ili zalečenom životinjom i objašnjavala gazdi kako treba da se odvija daljnje lečenje.

Kada sam čuo od vršnjaka uvredljivo, mojoj baki upućenu reč »vračara«, iako se deca boje svakojakih veštica, ni na koji način se nisam drugačije odnosio prema svojoj dobroj baki. Ona, tačnije rečeno, njen rad, samo je izazvao kod mene zanimanje.

Jednom prilikom su doveli kod bake predsednikovog konja – čistokrvnog, nedavno kupljenog za predsednikove obilaske kolhoza iz službenih potreba. Mi, ovdašnja dečurlija, uvek smo uživali gledajući konja kada bi prolazio predsednik. Držao je uzdignutu glavu, mnogo je bodrije i lepše kasao od svih ostalih seoskih konja. Ali su ga ovoga puta doveli kod bake neupregnutog u kočije i bez sedla. Njega su, sad klonulog, jedva pokretnog, doveli na uzdi. Za mene, nestvaran događaj – predsednikov konj u našem dvorištu, te sa interesovanjem počeh da pratim dešavanje.

Baka priđe konju, počeh da ga miluje čas po bočnoj strani gubice, čas iza uveta, nešto mu nežno i blago šapćući. Potom baka razuzda konja izvadiвши mu

dem iz čeljusti, iz kuće iznese na dvorište klupicu, po kojoj rasproste snopove trava, dovede konja do klupice i poče da mu nudi redom različite suve trave. Konj na neke nije obraćao pažnju i okretao je glavu od njih, neke bi onjušio, pa čak i malko probao. One snopiće na koje je konj obratio pažnju, baka je ubacivala u željezni lonac sa vodom, postavljen na vatru, a onamo je spustila i svoju noćnu kapicu.

Čuo sam kada je rekla ljudima koji su doveli konja: »Dodite prekosutra izjutra«. Kada su ljudi otišli, shvatio sam da se baka opet sprema da nestane nekuda zajedno sa konjem, te sam počeo da je molim da me povede sa sobom. Baka, uvek ispunjavajući sve moje molbe, ni ovog puta nije odbila, ali je postavila uslov: ranije nego obično moram leći da spavam. Povinovao sam se.

Baka me je probudila u praskozorje. Pred kućom je stajao konj, pokriven omanjom, od kudelnog platna, tkaninom. Umivši mi lice odvarom iz livenog lonca, baka mi dade maleni zavežljaj sa hranom, uze u ruke uže-vođicu privezanu za konjsku uzdu, te krenusmo po međi koja je delila povrtnjake ka šumarku iza povrtnjaka. Duž ivice šume smo išli vrlo sporo. Da kažem tačnije, baka je išla pored konja i svaki put se zaustavljala čim bi konj naklonio glavu ka travi i kušao nekakve travčice. Povodac je baka držala tako slabo, da joj je ispadao iz ruku kada bi konj, odjednom opazivši nešto u travi, naglo okretao glavu u stranu.

Katkad je baka ipak vukla konja za sobom, ali bi mu, prešavši na novo mesto, ponovo davala punu slobodu. Išli smo čas po obodu šume, čas smo zalazili dublje u nju. Već iza podneva stigismo do nasipa od stabala, šiblja i granja (močvarnog terena usred polja). Pored stoga od prve kosidbe smestismo se da se odmorimo i prezalogajimo. Založivši se mlekom sa hlebom, umornom od dugog hoda prispavalo mi se. Tad baka dohvati iz svog zavežljaja neveliki kožuh, prostre ga kod stoga i predloži: »Prilegni, odspavaj, unučiću. Zamorio si se sigurno«.

Prilegao sam i počeo da se borim sa snom, bojeći se da će baka tajanstveno iščeznuti zajedno sa konjem bez mene, ali me je san savladao.

Probudivši se, video sam kako baka otkida nekakve travke pored njuške konja i slaže u svoj zavežljaj. Uskoro se uputismo prema kući, ali smo išli drugim putem. Kada je počelo da se smrkava, opet mi se prispavalo. Iznova me je baka smestila na kožuh. Probudila me je još za mraka i mi nastavismo put ka kući. Čuo sam kako baka s vremena na vreme govori nešto konju. Smisao reči nisam zapamtio, ali sam jasno zapamtio intonacije njenog glasa: smirene, nežne i vedre. Kod kuće je baka odmah počela da poji konja vodom, dodavši u vedro odvar iz livenog lonca.

Kasnije sam video kako ljudima došavšim po konja daje snopiće trave otkinute u vreme našeg putešestvija, i kako im nešto objašnjava.

Već veseliji, konj nevoljno krete iz našeg dvorišta. Ponovo je bio zauzdan i natezao je uzde, okrećući glavu ka baki.

Nekoliko dana sam se ljutio na baku, zato što mi nije pokazala čarobnjačko iščezavanje, već je samo sve vreme napasala konja, otkidala travke, vezujući ih u snopiće.

Brže bih zaboravio o pohodu i vradžbinama, ali kada sam uvreditelju, koji je nazvao baku vračarom, rekao da moja baka nikuda ne iščezava, već da naprosto napasa bolesne životinje, on je, malo stariji od mene, naveo uverljiv dokaz protiv kog nisam mogao da prigovorim ni ja, niti oni koji su bili na mojoj strani, seoski dečaci: »A zašto onda svaki put kada predsednik prolazi pored vašeg dvorišta, konj prestaje da juri, prolazi mimo samo korakom, pa se čak ni korbaču ne pokorava?«

Ne pamtim kako mi je to objasnila baka. Shvatio sam uzrok tek sad, jer razumljivo je i pouzdano da bi lečiti životinje tako, kako je činila ona, moglo mnoštvo ljudi koji imaju dobro srce i brižljivo se odnose prema prirodi i životinjama.

Sad razumem: dajući bolesnom konju da proba snopiće različitih trava, ona je naprosto ustanovljavala za kojim travama oseća potrebu bolesna životinja, čime je i određivala maršrutu sa procenom da se na putu koji sledi, nailazi baš na one trave koje je životinja odabrala, plus one, koje nije imala kod sebe u datom trenutku.

Da ode na dan i noć je bilo nužno, zato što svaka biljka ima najpovoljnije sate za korišćenje u ishrani. Povodac je držala labavo, da bi konj mogao da odredi od kojih i koliko vlati mu je neophodno da pojede. Životinje na nepojmljiv način osećaju to. Pošto se odvar spravljao od trava koje je odabirala sama životinja, umivanje i natapanje odvarom noćne kapice se, bez sumnje, činilo zbog veće naklonosti životinje prema onome ko mu pomaže. Tako proizlazi da je sve vrlo prosto. Nejasno je samo, otkud je sve to znala polupismena baka? I, zašto smo tu jednostavnu prirodnost toliko zapetljali! Ne haraju li zbog toga Evropom stočne zaraze i pomori ogromnih razmera, a savremena naučna misao ništa bolje nije osmislila nego da se na desetine hiljada obolelih životinja spaljuje?

Naveo sam samo jedan primer koji govori o tome da su dostignuća naše medicine zabluda, ali se može navesti mnoštvo sličnih primera prividnih postignuća savremenog društva. Ma, čemu podrobnosti i sitnice, kad se može odmah o najvažnijem?!

Živeti u stvarnosti predivnoj

U kakvom društvu mi uopšte danas živimo? Čemu stremimo? Šta kanimo da stvorimo u budućnosti? Golema većina će bez kolebanja odgovoriti: »Živimo u demokratskoj državi i nastojimo da izgradimo slobodno demokratsko društvo, kao što je u civilizovanim zapadnim zemljama«.

Upravo tako će odgovoriti većina političara, političkih tehnologa.

Baš tako nam govore sa TV-ekrana i pišu na stranicama novina.

Upravo tako misli većina ljudi u našoj zemlji.

Baš takvo mišljenje većine dokazuje tvrdnje Anastasijine, da deo ljudi savremene civilizacije i dan-danas spava, da je drugi deo kodiran, i da su

bioroboti u rukama skupine žreca, koji su uobrazili da su gospodari sveta. Malko se zaustavivši od grozničave svakodnevne i jednolične užurbanosti, razmislivši samostalno, može se shvatiti sledeće.

Demokratija! Šta je to uopšte? Kakav pojam označava sama reč? Većina će odgovoriti citatom iz poznate Velike enciklopedije ili iz Jednojezičnog rečnika - tumača ruskog jezika. U njima su otprilike ista lakonska tumačenja: »Demokratija – oblik državnog političkog uređenja društva, zasnovan na priznavanju naroda kao izvornog nosioca vlasti. Osnovni principi demokratije su – vlast većine, ravnopravnost građana...«

I biraju ljudi većinom glasova u visoko razvijenim demokratskim zemljama parlamente i predsednike.

Biraju?! Potpuna besmislica! Potpuna obmana! Nema nikakvih izbora! Ni jednom, u bilo kojoj, kako se smatra, najdemokratskijoj i najcivilizovanijoj zemlji, narod nije bio na vlasti.

A izbori? Oni su potpuni privid! Prisetite se šta se uvek događa pred izbore u bilo kojoj, takozvanoj demokratskoj zemlji. Međusobno se bore grupe političkih kandidata, koristeći ogromna materijalna sredstva, dovitljivije metode psihološkog uticaja na ljude preko sredstava masovnog informisanja, televizije, i vrlo očigledno podstrekivanje.

I što je razvijenija zemlja, tim su istančanija u tehničkom smislu sredstva uticaja.

Apsolutno je nesporna činjenica da pobeđuje uvek tim politokrata koji je umeo najviše da utiče, nagovara. Kasnije, pod uticajem tog podstrekivanja, ljudi odlaze da glasaju. Misle da glasaju po sopstvenoj želji. A u stvari, ispunjavaju nečiju volju.

Dakle, savremena demokratija – *jeste zabluda ljudskih masa. Njihova vera u lažno izgrađivanje društva je nestvarni, opsenarski svet.*

Radi se o tome da potčinjavanje većini ne postoji u prirodi. Sve zajednice rastinja, životinja, insekata mogu da se pokoravaju instinktu, kretanju planeta, prirodom ustanovljenom redu, predvodniku čopora. I ljudskim društvom je uvek upravljala manjina.

Nije većina stvarala revolucije i započinjala ratove, već je pod ciljanim uticajima manjine, većina učestvovala u revolucijama i ratovima. Tako je bilo i tako jeste i sada.

Demokratija je – najopasnija obmana, kojoj je izložen ogroman broj ljudi. Opasna je zato, što u demokratskom svetu, svim demokratskim zemljama zaista sa lakoćom može upravljati jedan čovek ili nekolicina ljudi. Za to im teba samo mnogo novca i odličan tim psihologa i politokrata.

I mi – današnji roditelji, nalazeći se pod uticajem opsene, pokušavamo još i da vaspitavamo našu decu. A činjenica je da sami dovodimo, uguravamo njihovu svest u lažni svet... Stvarno ih predajući u kandže nečije... Ali, samo ne Bogu. Mi ih prepuštamo nekoj suprotnosti.

Svet Božji nije opsenarski, on je istinit i predivan. On ima svoje neprevaziđene mirise, boje, oblike i zvuke. Vrata tog sveta su uvek otvorena, kroz njih se uvek može ući, ukoliko se oslobodimo zabluda koje sputavaju našu svest.

I ja ću pisati svoju PORODIČNU KNJIGU za svoje potomke, za sebe. Između ostalog, neizostavno ću napisati u njoj: »Ja, Vladimir Megre, živio sam u periodu kada ljudski rod nije postojao u istinskom svetu. Njegovo fizičko telo se hranilo darovima stvarnog sveta, a svest je bludela u lažnom. To je bio veoma težak period života ljudi. Sada, pokušavam da vratim svoju spoznaju u istinski Božanski svet. Taj Božanski svet prirode je nastradao od shvatanja ljudskih. Silno je stradao. Spoznao sam to i nastojaću da ga popravim. Koliko ću biti u stanju, koliko ću uspeti ne znam, možda ću samo projekat stvoriti svog imanja. Možda samo deo njegov. Najvažnije je – shvatiti, i da deca shvate«.

Anastasija je kao i pre mirno sedela pored mene i slušala kako razmišljam naglas. Kada sam ućutao, ona ustade, priđe prozoru:

- Na nebu su zablistale zvezde. Vreme je da odem, Vladimire. U mnogo čemu si u pravu. Ali, neka te nova viđenja stvarnosti ne dovedu u napast da rukovodiš ljudima. Nadvladaj napast i ne ulazi ni u kakve organizacije. Ostali ljudi takođe proživljavaju stvarnost. Oni će, oživevši, stvoriti značajno na Zemlji. Pojmićeš svoje predodređenje u životu.

- Ne težim da se negde učlanim, niti da nekim rukovodim, Anastasija. Ali, o kakvom mom predodređenju govoriš?

- Doći će vreme, sam ćaš ga osetiti. Sad leži u postelju, usni, odmori se. Uzbudjen si. Neizvežbano srce može i da ne izdrži uznemirenost.

- Da. Znam. Ali, ako zaspim, otići ćeš. Uvek odlaziš. Katkad baš ne želim da odeš. Želeo bih da pored mene budeš svagda.

- Uvek sam pored tebe. Kada me se sećaš. Uskoro ćeš početi to da osećaš i shvatićeš. Sad se vodom umij i usni.

- Neću moći da zaspim. I uopšte, u poslednje vreme teško tonem u san. Misli spavati ne dozvoljavaju.

- Pomoći ću ti, Vladimire. Ako želiš, stihove ću ti govoriti koje čitaoci šalju, i uspavanku ću ti otpevati.

- Važi, pokušaću. Možda zaista zaspim.

Kada sam se umio i legao u već pripremljenu postelju, Anastasija se šćućurila uz mene položivši mi ruku na čelo. Potom mi je njom prošla kroz kosu i tiho zapevala pesmu, napisanu jednom od čitateljki iz Ukrajine. Sasvim je tiho pevala, ali se činilo da čuju njen glas mnogi ljudi i zvezde. Čuju njen čisti glas i reči:

*Evo moje ruke,
biće dan novi sutra,
a za sad,
obrazom se prisloni.*

*Tako iz časa u čas i,
da bi usnuo,
pokupiću teskobu ja
sa tvojih vlasi.*

Ogrnuću te nebeskim plavetnilom,

*zvezdama izvezenim.
Tako dugo ovde prebivam,
da ne zebeš,
ako me pamtiš.*

*Tako ću iz noći
vekovima dolaziti.
Naučila sam da lečim,
rukama da uklanjam bol,
ako veruješ mi.*

*Kamen će pasti
pokraj tebe iz visina.
Znam unapred,
gde ćeš posrnuti ti.*

*U dvorac i hram
ući ćeš, heroju.
Sve dame prekrasne
zaseniću sobom.*

*I ja ću živeti
u svetu crno-belom,
da bi postali bespotrebni
mačevi i strele,*

*Ako ti,
ako me ti,
ako me zavoliš.*

*Puštam ka ždralu
odanu senicu.
Isuviše nežno ja ljubim,
da bi ti se priviđalo.*

Pre nego što sam utonuo u dubok i spokojan san, uspeo sam da pomislim: »Svakako, sutra će biti novi dan. Biće bolji. Opisaću praskozorje novoga dana. I mnogo će ljudi započeti da piše u svojim zavičajnim knjigama kako je započinjalo novo prekrasno svitanje ljudskog roda. I to će biti najveličanstvenije istorijske knjige za potomke hiljadama godina. I među njima, jedna moja. Sutra ću početi da pišem novu knjigu, više neću tako zbrkano pisati. I biće nova knjiga o novom, o istorijskom povratku ljudi Zemlje u predivnu Božansku stvarnost«.

Do sledećeg susreta, uvaženi čitaoci, u novoj predivnoj stvarnosti!

V. Megre

Nastavak sledi...

Za stihove, želje...

Za stihove, želje...

Za stihove, želje...

Sadržaj

Ko vaspitava našu decu? -----	5
Razgovor sa sinom -----	23
<i>Iskrivljena slika istorije</i> -----	26
<i>Mamu si zavoleo, a Ljubav nisi prepoznao</i> -----	30
<i>Knjiga praznora</i> -----	31
<i>Jedan plus jedan iznosi tri</i> -----	33
<i>Učiniću srećnom devojčicu-vaseljensku</i> -----	35
<i>Kako savladati prepreku</i> -----	37
<i>Spašću svoju mamu</i> -----	40
Poziv u budućnost -----	45
Usnula civilizacija -----	51
Istorija ljudskog roda, ispričana Anastasijom -----	58
<i>Vedizam</i> -----	58
<i>Sjedinjenje dvoje – venčanje</i> -----	59
<i>Vaspitavanje dece Vedske kulture</i> -----	68
<i>Ritual</i> -----	74
<i>Ishrana života telesnog</i> -----	76
<i>Život bez nasilja i krađa</i> -----	79
Slikovitost. Iskušenje -----	82
Tajni rat sa vedskom Rusi -----	91
<i>U kom od hramova Bog treba da prebiva</i> <i>(prva priča Anastasijina)</i> -----	92
<i>Najbolje mesto u Raju (priča druga)</i> -----	95
<i>Najbogatiji mladoženja (priča treća)</i> -----	97
<i>Žrec je taktiku menjao</i> -----	100
Okultizam -----	105
<i>Žrec, koji i danas svetom vlada</i> -----	107
Treba razmišljati -----	110
<i>Ko je spasao Ameriku</i> -----	113
<i>Ko je za, ko protiv?</i> -----	121
<i>Isto tako su oklevetali naše praroditelje</i> -----	123
<i>Dobra vest</i> -----	126
Zavičajna knjiga -----	131
<i>Dobra i pažljiva baka</i> -----	137
<i>Živeti u stvarnosti predivnoj</i> -----	139

*Vrlo će malo dana proći, i stvaraće
Zavičajnu knjigu, svojom rukom
stranice ispunjavajući, milioni očeva i
majki. Biće ih mnoštvo – knjiga porodičnih.
I u svakoj – Istina, dolazeća iz srca, za decu
svoju. Lukavstvu mesta u knjigama ovim
neće biti. Pred njima istorijska laž pada.*

Anastasija

ZVONEĆI

KEDRI

RUSIJE

ŠESTA KNJIGA

*Zoja Begolli
Beograd
11.9.2007.*